

5 χρόνια από
το ΟΧΙ στο
δημοψήφισμα
σελ. 10-11

Άσυλο και στέγη
σε όλους τους
πρόσφυγες
σελ. 16, 17

Οι εργαζόμενοι
στο δρόμο του
αγώνα
σελ. 7, 8, 9

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

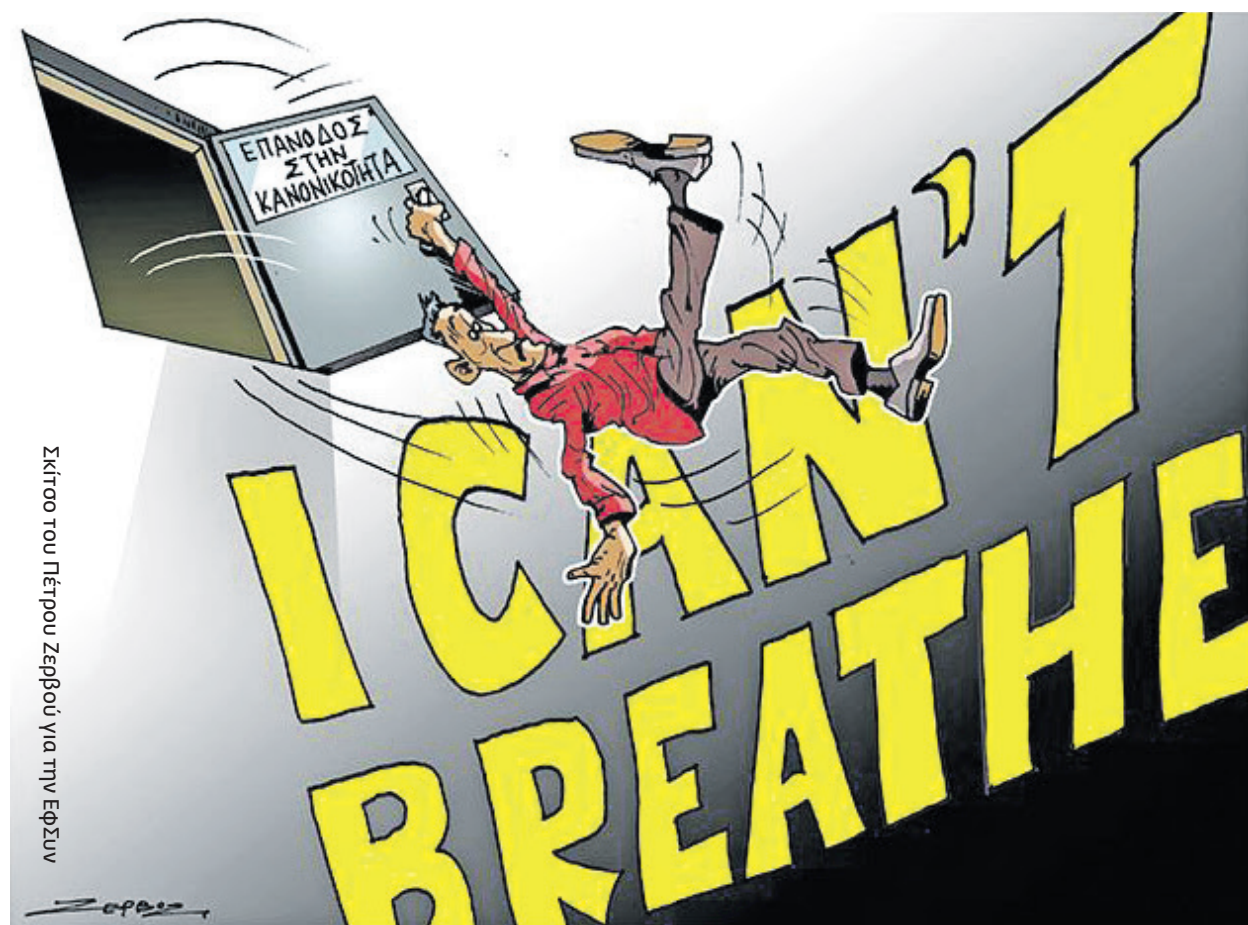

25 ΙΟΥΛΙΟΥ - 2 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
ΕΥΒΟΙΑ, CAMPING "ROVIES"

2020
resist.reclaim.revolt
CAMPING

σελ. 13

Να πληρώσουν οι πλούσιοι

Σκίτσο του Πέτρου Ζερβού για την ΕφΣυν

Σε όλα τα μέτωπα, οι εξελίξεις γίνονται όλο και πιο προκλητικές.

Από τις πρώτες ημέρες της εξόδου από την καραντίνα, έγινε φανερό ότι η «επανεκκίνηση» της παραγωγής μέσα στις συνθήκες της νέας διεθνούς οικονομικής κρίσης, οργανώνεται από την κυβέρνηση Μητσοτάκη και τους καπιταλιστές με ένα μόνο σταθερό δεδομένο: δεν παραμένει τίποτα σταθερό και δεδομένο από όσα γνωρίσαμε ως εργατικά και κοινωνικά δικαιώματα! Ο μισθός, η σύνταξη, οι εργασιακές σχέσεις, η «ελευθερία» των απολύσεων κ.ο.κ. έχουν τεθεί όλα στον «πάγκο του χασάπη» όπου πρυτανεύει η προτεραιότητα των συμφερόντων των αφεντικών. Για «να βγει η χώρα από την κρίση» βεβαίως βεβαίως.

(συνέχεια στη σελ.2)

ΟΙ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΟΖ ΒΑΖΟΥΝ ΦΩΤΙΑ ΣΤΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟ ΝΑ ΑΠΟΤΡΕΨΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΑΠΕΙΛΗ

Η Μεσόγειος έχει γεμίσει από θερμά μέτωπα, στα οποία εμφύλιες ή τοπικές διαμάχες διεθνοποιούνται στα πλαίσια του μεγάλου ανταγωνισμού και απειλούν ανά πάσα στιγμή με γενικευμένες συρράξεις. Σήμερα έχει βρεθεί η Λιβύη και πάλι στο επίκεντρο της δημοσιότητας, στο φόντο των προειδοποιήσεων του Σίσι για αιγυπτιακή εισβολή κι ενός ανταγωνισμού όπου εμπλέκο-

νται μεγάλες και περιφερειακές δυνάμεις που -μεταξύ γενικών εκκλήσεων για εκεχειρία- ανταλλάσσουν βαριές απειλές. Σε αυτό το μεγάλο κι επικίνδυνο παιχνίδι έχει εμπλακεί και η ελληνική κυβέρνηση. Στο όνομα της «Μεγάλης Ιδέας των ΑΟΖ», ενθάρρυνε μέχρι πρότινος την μετατροπή του λιβυκού εμφυλίου σε «πόλεμο δι' αντιπροσώπων» με την Τουρκία, ενώ σήμερα επιχειρεί να «ρεφάρει» τα πρόσφατα ζόρια (βλ.

ήττες Χαφτάρ στη Λιβύη, θέματα συμφωνίας με Ιταλία και δυσκολίες συνεννόησης με Αίγυπτο), με ακόμα πιο χυδαία κι απροκάλυπτη σύμπλευση με το Κράτος του Ισραήλ ή εξαπολύοντας πολεμοχαρείς απειλές στο Αιγαίο δια στόματος αρχηγού ΓΕΕΘΑ. Να αποτρέψουμε την πολεμική απειλή, ούτε σταγόνα αίμα για τα πετρέλαια!

σελ.2, 4, 5

Της σύνταξης...

(συνέχεια από σελ. 1)

ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΗΣ πανδημίας γίνεται πλέον φανερό ότι η κυβέρνηση παίζει ζάρια με ένα μεγάλο κίνδυνο για την υγεία και τη ζωή του πληθυσμού. Το άνοιγμα του μαζικού τουρισμού, σε μια χώρα όπου οι υποδομές της δημόσιας υγείας παραμένουν σε τραγικά κατώτερα επίπεδα από αυτά που κατέρρευσαν στην Ιταλία, στη Γαλλία και στην Ισπανία, ενέχει το ενδεχόμενο μιας συμφοράς μεγαλύτερης από τις αντίστοιχες που έπληξαν τις παραπάνω χώρες. Όμως η κυβέρνηση Μητσοτάκη δεν τολμά να βάλει φρένο στην απληστία των βαρώνων της τουριστικής βιομηχανίας που δεν δέχονται «να χάσουν μια σεζόν», έστω κι αν τα τελευταία χρόνια έκαναν διαδοχικά ρεκόρ (αφορολόγητης) κερδοφορίας.

ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΣΤΟ μέτωπο της προοπτικής σχετικά με την πανδημία, οι εξελίξεις είναι δυσοίωνες. Η πραγματική κάλυψη από τον πραγματικό κίνδυνο, το αποτελεσματικό φάρμακο και το εμβόλιο απέναντι στον Covid19, αποδεικνύεται ότι δεν είναι (μόνο) μάχη της επιστήμης με τον ιό. Η κατάτμηση της έρευνας με βάση τους ανταγωνισμούς, το σύστημα της εμπορικής «πατέντας» πάνω σε κάθε ελπιδοφόρα ανακάλυψη, ο ασφυκτικός έλεγχος των γιγάντιων πολυεθνικών εταιριών φαρμάκων, προιδαίνουν για την εφιαλτική προοπτική της ιδιωτικοποιημένης και κερδοσκοπικής «αξιοποίησης» της πιθανής αποτελεσματικής θεραπείας ή του εμβολίου. Τα πανάκριβα και δυσσεύρετα φάρμακα κατά του HIV (που εξακολουθεί να σκοτώνει εκατομμύρια στους φτωχούς πληθυσμούς της Αφρικής, της Ασίας και της Λατινικής Αμερικής) είναι μια τραγική προειδοποίηση.

ΟΙ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΜΕΣΑ στις μέρες της πανδημίας έχουν ήδη αποδείξει την υπεροχή της λογικής του «δημόσιου αγαθού» σε βάρος της λογικής της ιδιωτικοποίησης, του ατομικού οφέλους και του ανταγωνισμού. Όμως η καθοδηγητική αρχή του συστήματος γύρω μας, κινείται στην ακριβώς αντίστροφη κατεύθυνση. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη εξαγγέλει την ιδιωτικοποίηση παντού: στην εκπαίδευση, στις συγκοινωνίες, στην ύδρευση, στην ενέργεια, στο έδαφος, στον αέρα και στις θάλασσες... Μένοντας παγερά αδιάφορη μπροστά στο ενδεχόμενο ότι έτσι παραδίδει την κοινωνία δεμένη χειροπόδαρη ενόψει της επόμενης μεγάλης κρίσης.

ΑΥΤΗ Η ΑΠΛΗΣΤΙΑ είναι ολοφάνερα σε αντίθεση με τα συμφέροντα της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας. Γι' αυτό και προετοιμάζεται για επιβολή με μέσα κάθε άλλο παρά δημοκρατικά και ειρηνικά. Ο ρατσισμός, ο φιλοπόλεμος εθνικισμός, η αποθέωση των μηχανισμών καταστολής, τα νομοσχέδια για την απαγόρευση των διαδηλώσεων κ.ο.κ. είναι το απαραίτητο αλλά όχι δευτερεύον συμπλήρωμα του κυβερνητικού προγράμματος.

Η ΜΑΧΗ ΠΟΥ βρίσκεται μπροστά μας έχει ως κεντρικό σημείο το ερώτημα του ποιο τμήμα της κοινωνίας θα πληρώσει το λογαριασμό της νέας οικονομικής και της υγειονομικής κρίσης. Σε ανάλογες συνθήκες, οι εκδοχές είναι σκληρά διλημματικές: Ή αυτοί ή εμείς.

ΠΑΡΑ ΤΙΣ ΔΥΣΚΟΛΕΣ συνθήκες, παρότι ο κόσμος δεν έχει συνέλθει από το σοκ της πανδημίας και της καραντίνας, παρότι βαρραίνει ακόμα στα μυαλά η συκοφάντηση της Αριστεράς από τον εκφυλισμό του ΣΥΡΙΖΑ και το πρόσφατο της εκλογικής νίκης της ΝΔ, σημειώνεται μια αναθέρμανση της εργατικής διεκδίκησης πιο γρήγορα απ' ό,τι εκτιμούσαν «τα επιτελεία».

ΣΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ, στην εκπαίδευση, στους ΟΤΑ, σε κάποιους «ζόρικούς» (αλλά και πρωτοπόρους) χώρους του ιδιωτικού τομέα, η συλλογική διεκδίκηση έρχεται ξανά στην ημερήσια διάταξη. Και από γύρω, αλλά καθόλου δευτερεύουσας σημασίας, οι νεολοιίστικες διαδηλώσεις, ο αντιρατσισμός, οι φεμινιστικές διεκδικήσεις, οι κινητοποιήσεις για το περιβάλλον.

ΑΥΤΗ Η ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ προετοιμάζει το «αντίπαλο δέος» στους νεοφιλελεύθερους μπουτσαχεντίν του Κ. Μητσοτάκη. Προετοιμάζει, επίσης, το «πρόγραμμα» του κόσμου μας. Που στο κέντρο του, σε αυτήν την περίοδο, θα έχει την πολεμική κραυγή: Να πληρώσουν οι πλούσιοι!

Στο πλευρό του Ισραήλ και των πιο «μαύρων» καθεστώτων η Ελλάδα

Η κλιμάκωση στη Λιβύη απειλεί με ανάφλεξη όλη τη Μεσόγειο

Η Μεσόγειος έχει γεμίσει από θερμά μέτωπα, στα οποία εμφύλιες ή τοπικές διαμάχες διεθνοποιούνται στα πλαίσια του μεγάλου ανταγωνισμού και απειλούν ανά πάσα στιγμή με ακόμα μεγαλύτερη ανάφλεξη αλλά και πιο γενικευμένες συρράξεις.

Η Λιβύη έχει βρεθεί και πάλι στο επίκεντρο της δημοσιότητας. Η «Κυβέρνηση Εθνικής Συμφωνίας» (GNA) υπό τον Σάρατζ, κατόρθωσε να αποκρούσει την πολιορκία της Τρίπολης από τις δυνάμεις του επίδοξου «στρατάρχη» Χαφτάρ. Με την συνδρομή της Τουρκίας, η πλάστιγγα έγειρε υπέρ των πιστών στον Σάρατζ δυνάμεων που έχουν εξαπολύσει μια αντεπίθεση ανακατάληψης εδαφών, φτάνοντας έξω από την Σύρτη.

Η αλλαγή του συσχετισμού στο έδαφος έγινε εμφανής από τον προβληματισμό που εμφανίστηκε στις γραμμές όσων υποστήριζαν (λιγότερο ή περισσότερο) τον Χαφτάρ. Οι ΗΠΑ (που είχαν δώσει επισήμως «κάλυψη» στην επίθεση στην Τρίπολη), η Γαλλία (που υπήρξε και παραμένει πολύ πιο στενά συνδεδεμένη με τον «στρατάρχη»), η Ρωσία (που «παίζει» μαζί του, χωρίς να ταυτίζεται απόλυτα), η Αίγυπτος (βασιικός σύμμαχος-σπόνσoras του Χαφτάρ από όταν αυτός πρωτοεκδήλωσε τις προθέσεις του να γίνει ο «Σίσι της Λιβύης»), όλοι αυτοί έχουν στραφεί στις επίμονες εκκλήσεις για εκεχειρία.

Η κυβέρνηση Σάρατζ δεν έδειχνε (προς ώρας) διάθεση να ανακόψει την στρατιωτική προέλασή της, σε μια συγκυρία που είχε το πάνω χέρι -υπενθυμίζοντας ότι ο πειρασμός της «ένοπλης διαπραγμάτευσης» είναι πάντα παρών και δυσκολεύει κάθε «ειρηνευτική πρωτοβουλία» στις διάφορες συγκρούσεις που μαίνονται στην περιοχή, ακόμα κι αυτές που είναι ομολογημένο ότι δεν μπορούν να

κριθούν αμιγώς στρατιωτικά, αλλά θα χρειαστεί «πολιτική λύση» στο τέλος της ημέρας.

Αυτή η εξέλιξη όμως, προκάλεσε αντιδράσεις και από τις περιφερειακές δυνάμεις που έχουν επενδύσει πολύ περισσότερα στον Χαφτάρ σε σύγκριση με τις μεγάλες διεθνείς υπερδυνάμεις. Ο δικτάτορας Σίσι ανακοίνωσε ότι «η Σύρτη είναι κόκκινη γραμμή για την Αίγυπτο» (!) και έθεσε σε ετοιμότητα τις ένοπλες δυνάμεις του για εισβολή. Οι άνθρωποι του στη Λιβύη (το «κοινοβούλιο» του Τομπρούκ και ο LNA του Χαφτάρ) έσπευσαν να καλωσορίσουν μια τέτοια εξέλιξη. Μετά την τοποθέτηση της «σιδερένιας γροθιάς» του Σίσι, ήρθαν και οι απειλές των μεγάλων χορηγών της: τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και η Σαουδική Αραβία υποστήριξαν το αιγυπτιακό «τελεσίγραφο».

Είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς το Ριάντ να προαναγγέλει κινήσεις χωρίς επαφές με την Ουάσινγκτον, ή τον LNA να μην παίρνει υπόψη του το Παρίσι. Αλλά το στίγμα που εκπέμπουν ως τώρα οι Μεγάλες Δυνάμεις παραμένει στο έδαφος της «έκκλησης για εκεχειρία». Ίσως οι απειλές είναι κομμάτι της προσπάθειας να επιβληθεί στον Σάρατζ και την Τουρκία η ανακοπή της προέλασης των δυνάμεων της GNA, αλλά τα φαινόμενα «απειθαρχίας» κι «αυτονόμησης» των περιφερειακών παικτών χαρακτηρίζουν την εποχή μας. Αν και αξίζει να σημειώσουμε τον οξύ αντιτουρκικό τόνο του Μακρόν, που έδειξε «κατανόηση» στις «ανησυχίες» του Σίσι...

Σε κάθε περίπτωση, στο λιβυκό έδαφος εκφράζεται και παροξύνεται ο ανταγωνισμός μεταξύ του μπλοκ Τουρκίας-Κατάρ (σε πιο «φιλικό» κλίμα με το Ιράν) και του μπλοκ Σαουδικής Αραβίας-Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων-Αιγύπτου.

(συνέχεια σελ. 5)

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης ΝταβανέλοςΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική ΕταιρείαΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομενών 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286
e-mail: sidaxi@dea.org.gr
Fax: 210-3303566

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Εξάμην 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Οι κυβερνητικές αδυναμίες πέρα από την επικοινωνιακή χρυσόσκονη

Του Σπύρου Αντωνίου

Σε λίγες μέρες συμπληρώνεται ένας χρόνος από την εκλογική νίκη της ΝΔ και τον σχηματισμό της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Ήδη, ο προπαγανδιστικός μηχανισμός του Μαξίμου προετοιμάζεται για τα γενέθλια αναβαθμίζοντας την επιχείρηση προβολής των κυβερνητικών «επιτυχιών» και εξωραϊσμού των οικονομικών και κοινωνικών προοπτικών που διαφαίνονται στον ορίζοντα.

Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις των καθεστωτικών επιτελείων, με επίκεντρο τα δισεκατομμύρια που αναμένονται (κάποια στιγμή) από τα ευρωπαϊκά ταμεία, αλλά και την επιτάχυνση των νεοφιλελεύθερων μεταρρυθμίσεων, οι καπιταλιστές και το πολιτικό τους προσωπικό αναμένουν έναν ανοδικό κύκλο κερδοφορίας, που θα αποκαταστήσει τις απώλειες της πρόσφατης κρίσης. Για την υλοποίηση αυτού του μεγαλόπνοου σχεδιασμού βέβαια, χρειάζεται να συντρέξουν μια σειρά από πολλές -και εξαιρετικά αβέβαιες ως προς την εκπλήρωση- προϋποθέσεις.

Όλοι οι οικονομικοί δείκτες προαναγγέλλουν βουτιά στο φετινό ΑΕΠ που θα είναι πάνω από 8%-9%, δηλαδή στα 171 με 172 δισ. ευρώ, που σημαίνει επιστροφή στα μεγέθη του 2014. Από αυτή τη βαθιά ύφεση, οι φωστήρες του ΥΠ.ΟΙΚ. βλέπουν ανάπτυξη 5,1% τον επόμενο χρόνο, χωρίς να υπολογίζουν ένα πιθανό δεύτερο κύμα αυξημένων κρουσμάτων του ιού και προεξοφλώντας ότι τα διαθέσιμα κέρδη από τα ελληνικά ομόλογα θα κατευθυνθούν σε «επενδυτικά έργα» και όχι στο τρύπιο βαρέλι της αποπληρωμής του κρατικού χρέους.

Όλα για τους επιχειρηματίες

Για την ώρα, το μόνο πραγματικό δεδομένο είναι τα αποτελέσματα των κυβερνητικών επιλογών στην καθημερινότητα όσων ζουν από τη δουλειά τους ή κινούνται μεταξύ ανεργίας και επισφάλειας. Η αντεργατική επίθεση της κυβέρνησης απέναντι στους «ήρωες» που κράτησαν όρθια την κοινωνία στην καραντίνα, συνεχίζεται αμείωτη.

Απολύσεις, αναστολές συμβάσεων, ένταση της εκμετάλλευσης, εκ περιτροπής εργασία, κλοπή της καλοκαιρινής άδειας, αποτελούν τη νέα «κανονικότητα» για εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους. Το πρόγραμμα «Συν-Εργασία» που μετατρέπει θέσεις πλήρους εργασίας σε μερικής απασχόλησης, μειώνει του μισθούς έως και 20% και επιτρέπει στις επιχειρήσεις να απολύουν ελεύθερα, αποτελεί την αιχμή του δόρατος για να φορτωθούν τα βάρη της πανδημίας στις πλάτες του κόσμου της εργασίας. Συγχρόνως, έρχονται καινούργιες φοροαπαλλαγές και μειώσεις φό-

ρων για το κεφάλαιο, αλλά και μείωση των ασφαλιστικών εισφορών κατά 5 ολόκληρες μονάδες, στερώντας σε ετήσια βάση πάνω από 1 δισ. ευρώ από τα ασφαλιστικά ταμεία. Τη στιγμή μάλιστα που οι απώλειες για την κοινωνική ασφάλιση από τις απολύσεις, τη «μαύρη» εργασία και τις μειώσεις μισθών είναι ήδη δραματικές.

Όλα αυτά τα οφέλη για τον επιχειρηματικό κόσμο, παρουσιάζονται ως δήθεν κίνητρα για τη «διατήρηση των θέσεων εργασίας». Παρόλα αυτά, οι εγγεγραμμένοι άνεργοι στα μητρώα του ΟΑΕΔ έφτασαν το Μάη τα 1.162.955 άτομα, καταγράφοντας αύξηση 25,13% σε σύγκριση με το Μάη του 2019. Από αυτούς το 85% παραμένει χωρίς την παραμικρή στήριξη, έστω και αυτού του ισχνού επιδόματος ανεργίας.

Το κυκλοφοριακό χάος που προκλήθηκε από τη βεβιασμένη εφαρμογή του «Μεγάλου Περιπάτου» και τις οργισμένες αντιδράσεις κατοίκων και επισκεπτών του κέντρου της Αθήνας, οι φωνές (και εντός ΝΔ) για τη λίστα με τα απίθανα ή ανύπαρ-

ριβάλλον αναμένεται να πάρουν το προβάδισμα στο συντονισμό και την αξιοποίηση των σημαντικών ποσών που σχεδιάζεται να διοχετευτούν σε υποδομές, μεταφορές, ενέργεια, πάγκα καινοτομίας (σε συνεργασία με το κράτος-τρομοκράτη του Ισραήλ) κ.α. Όμως, τέτοιου μεγέθους μπίζνες, δεν κλείνουν ποτέ αναίμακτα για όλα τα τμήματα του κεφαλαίου που θα απαιτήσουν μερίδιο από αυτά τα κονδύλια. Με ότι αντίκτυπο μπορεί να έχει αυτό στο πολιτικό πεδίο και ειδικά σε μια κυβέρνηση που έχει τάξει τα πάντα σε όλο τον επιχειρηματικό κόσμο.

Οι αποφάσεις της ΕΕ

Τα σχέδια της βασικής ομάδας του Μαξίμου όμως, δεν μπορούν να προχωρήσουν αν δεν οριστικοποιηθεί η απόφαση για το Ταμείο Ανάκαμψης από τη Σύνοδο Κορυφής των ηγετών της ΕΕ. Και εκεί οι δυσκολίες και οι καθυστερήσεις, δεν είναι καθόλου αμελητέες. Κάτι ξέρει και ο Χρ. Σταϊκούρας που παραμένει επιφυλακτικός, διαρρέοντας χαρακτηριστικά ότι «ακόμα δεν γνωρί-

δίπλα στη βαρβαρότητα των μνημονιακών νόμων, θα προστεθούν νέα δεινά για τους εργαζόμενους και πλούσια δώρα για το κεφάλαιο.

Ο Μητσοτάκης, στην αποτυχημένη τελευταία συνεδρίαση των ευρωπαϊκών ηγετών, υποστήριξε ολόθερμα την πρόταση της Κομισιόν, υπό το φόβο πιθανής κοινωνικής αναταραχής και συνακόλουθης πολιτικής αστάθειας: «Μιλώντας ως χώρα που το 2011 βίωσε ύφεση της τάξης του 9,1%, αυτού του είδους οι οικονομικές καταστάσεις είναι πραγματικά ιδιαίτερα επώδυνες, οδηγούν σε κοινωνική αναταραχή και σε άνοδο του λαϊκισμού. Θα πρέπει όλοι να γνωρίζουμε καλά τι θα αντιμετωπίσουμε εάν η αντίδρασή μας δεν έχει το κατάλληλο μέγεθος ή την ταχύτητα που απαιτείται». Στον ίδιο φόβο μαζικών λαϊκών αντιδράσεων, εδράζεται και η πρόθεση κατάθεσης στη βουλή, εν μέσω καλοκαιριού, του νομοσχεδίου για τον περιορισμό των διαδηλώσεων, που είχε μείνει στα συρτάρια λόγω κορωνοϊού.

Υγειονομική ανασφάλεια

Την ίδια στιγμή, στο υγειονομικό μέτωπο, η αύξηση των κρουσμάτων τα τελευταία 24ωρα και το καθολικό «άνοιγμα» του Τουρισμού εντός ημερών, εντείνουν την ανησυχία για νέα αναζωπύρωση της πανδημίας. Οι ελλείψεις σε προσωπικό (30.000 κενά μόνιμων γιατρών και νοσηλευτών) και εξοπλισμό παραμένουν τόσο στην ηπειρωτική χώρα, όσο και στα νησιά. Στα αεροδρόμια θα γίνονται μόνο δειγματοληπτικά τεστ σε ένα μικρό ποσοστό ταξιδιωτών από το εξωτερικό. Στα δε νησιά ελάχιστα είναι τα ξενοδοχεία καραντίνας, αλλά και οι πρόθυμοι ιδιώτες γιατροί που θα τα στελεχώσουν.

Αν μάλιστα χρειαστεί αεροδιακομιδή από το ΕΚΑΒ σε νοσοκομείο αναφοράς, π.χ. της Αττικής, οι 11 κάψουλες «αρνητικής πίεσης» που διαθέτει σήμερα το ΕΣΥ, μπορεί να αποδειχτούν λίγες στην κορύφωση της τουριστικής κίνησης. Για να περιορίσει τη δημοσιονομική τρύπα που δημιουργήσει η καραντίνα, η κυβέρνηση ποντάρει τα πάντα στα τουριστικά έσοδα, αφήνοντας σε δεύτερη μοίρα την ενίσχυση της δημόσιας Υγείας και την προστασία του κόσμου.

Μπροστά στα αντεργατικά σχέδια που επεξεργάζεται το κυβερνητικό κέντρο οφείλουμε να ανασυγκροτήσουμε το δικό μας στρατόπεδο και να οργανώσουμε τις μάχες για την αποφασιστική υπεράσπιση των δικαιωμάτων μας. Οι διεκδικήσεις των υγειονομικών, των εκπαιδευτικών, των μισθωτών σε σκληρούς χώρους του ιδιωτικού τομέα, της νεολαίας που πνίγεται σε σχολεία-εξεταστικά κέντρα, ο συντονισμένος αγώνας όλων των κλάδων που βρίσκονται σε κίνηση, είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να διαταράξει την κυβερνητική αυταρέσκεια.

Η αντεργατική επίθεση της κυβέρνησης απέναντι στους «ήρωες» που κράτησαν όρθια την κοινωνία στην καραντίνα, συνεχίζεται αμείωτη.

κτα φιλοκυβερνητικά site που πήραν μερίδιο από τα περίπου 20 εκ. ευρώ της διαφημιστικής καμπάνιας «Μένουμε Σπίτι», αποτελούν τα πιο πρόσφατα ψεγάδια στην εικόνα πολιτικής παντοδυναμίας που φιλοτεχνούν τα ΜΜΕ για την κυβέρνηση.

Το ίδιο και το επικοινωνιακό αλαλούμ με τον επερχόμενο ανασχηματισμό, που ανάγκασε τον Μητσοτάκη, αντί να σταματήσει τα σενάρια, να αφήσει ορθάνοιχτο ένα τέτοιο ενδεχόμενο. Κάποια στιγμή οι αλλαγές σε ορισμένα κυβερνητικά πόστα θα γίνουν. Φυσικά, κάτι τέτοιο ουδόλως θα βελτιώσει τη ζωή της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας, ούτε θα διαφοροποιήσει τις αντιδραστικές κυβερνητικές κατευθύνσεις.

Το βασικό επίδικο των αλλαγών στο κυβερνητικό σχήμα είναι η διαχείριση στα χρήματα από το νέο ΕΣΠΑ και το Ταμείο Ανάκαμψης, στο πλαίσιο και του υπό διαμόρφωση πολυετούς προϋπολογισμού της ΕΕ για την περίοδο 2021 - 2027. Η διαχείριση αυτού του κολοσσιαίου ποσού είναι φυσικό να δημιουργεί ανυπομονησία στους επιχειρηματικούς και πολιτικούς κύκλους του κατεστημένου. Οι τεχνοκράτες που κατοικοεδρεύουν στο πρωθυπουργικό πε-

ζουμε καλά-καλά τα ποσά και ορισμένοι τα μοιράζουν ήδη».

Όλα δείχνουν πως το θέμα θα κριθεί (:) σε νέα έκτακτη σύνοδο τον επόμενο μήνα, επί γερμανικής προεδρίας. Η αρχική πρόταση προβλέπει ότι από τα 750 δισ. ευρώ, περίπου 500 δισ. θα δοθούν ως επιχορηγήσεις και 250 δισ. ως δάνεια, για την ανάκαμψη οικονομιών που έχουν πληγεί περισσότερο από την πανδημία. Στην τηλεδιάσκεψη της Παρασκευής 19/6 όλες οι χώρες επέμειναν στις γνωστές τους θέσεις. Το κύριο σημείο της αντιπαράθεσης αφορά την αμετακίνητη στάση των «σκληρών» της Ευρώπης (Ολλανδία, Αυστρία, Δανία, Σουηδία και Φινλανδία) που εκφράζουν σημαντικές αντιρρήσεις και ζητούν αυξημένο ποσοστό σε δάνεια, αντί για επιχορηγήσεις.

Όποια μορφή και να πάρει αυτός ο μηχανισμός τελικά, οι νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις, η ιδιωτικοποίηση των δημόσιων αγαθών μέσω ΣΔΙΤ, η καταστροφή του περιβάλλοντος στο όνομα της «πράσινης ανάπτυξης», θα είναι μερικά από τα κριτήρια συμμόρφωσης για την εκταμίευση των όποιων ποσών. Για την Ελλάδα, που παραμένει σε καθεστώς ενισχυμένης εποπτείας, δεν πρόκειται να αλλάξει κάτι. Απλά

Μετά τις διαπραγματεύσεις με Ιταλία και Αίγυπτο ‘Όχι πόλεμο για τις ΑΟΖ

Του Αντώνη Νταβανέλου

Οι δηλώσεις του Αρχηγού ΓΕ-ΕΘΑ Κωνσταντίνου Φλώρου, θεωρήθηκαν ως ένα «αποτρεπτικό» αλλά και σκληρό-ετοιμοπόλεμο μήνυμα προς την Άγκυρα, που επί της ουσίας διεύρυνε τη μέχρι σήμερα ελληνική «αποτρεπτική» πολιτική (φέρνοντας σε πρώτο πλάνο τη στρατιωτική/πολεμική απάντηση), ενώ επί της φόρμας, δηλαδή του φραστικού τόνου, φάνηκε να ξεπερνά κάθε σύγχρονο όριο που θέλει, τάχα, ακόμα και τους στρατιωτικούς «να κάνουν πόλεμο με πολιτισμένο τρόπο». Η φράση του Κ. Φλώρο «πρώτα θα τους κάψουμε και μετά θα πάμε να δούμε ποιοι ήταν» έκανε, φυσιολογικά, τον γύρο των ΜΜΕ σε διεθνές επίπεδο.

Αξίζει να σημειωθεί η κάλυψη που είχε στη συνέχεια ο Κ. Φλώρος από την ηγεσία του υπουργείου Εθνικής Άμυνας –δηλαδή την κυβέρνηση Μητσοτάκη– όπως και το γεγονός ότι οι «ειδικοί» δημοσιογράφοι ανέλαβαν να θυμίσουν ότι η φιλοπόλεμη θέση του Κ. Φλώρου είναι συνέχεια των ανάλογων θέσεων του προκατόχου του, ναυάρχου Αποστολάκη, δηλαδή του Αρχηγού ΓΕΕΘΑ που εμπιστεύθηκε ο Αλ. Τσίπρας. Η σιωπή άλλωστε του ΣΥΡΙΖΑ επί του θέματος είναι ενδεικτική: οι καραβανάδες στο Πεντάγωνο αντιμετωπίζουν σήμερα περισσότερα προβλήματα «τριβής» στις σχέσεις τους με το υπ. Εξωτερικών, παρά στις σχέσεις τους με την αξιωματική αντιπολίτευση.

Ανάλογοι «ειδικοί-εθνικοί» δημοσιογράφοι και διανοούμενοι ανέλαβαν να πολιτικοποιήσουν και να ερμηνεύσουν το χοντροκομμένο μήνυμα: Το ΓΕΕΘΑ επεξεργάζεται «αποφασιστική στάση με κλιμακωτά σενάρια σε περίπτωση που η αμφισβήτηση της ελληνικής κυριαρχίας δεν θα αφορούσε το έδαφος, αλλά τη θάλασσα, όπως το ζήτημα της διενέργειας τουρκικών ερευνών και γεωτρήσεων εντός της ελληνικής ΑΟΖ», διαβάσαμε στο SLPRESS, ενώ ο γνωστός Κωνσταντίνος Γρίβας εκτίμησε ότι πλέον «προετοιμαζόμαστε όχι μόνο για κάποια εμπλοκή ή για θερμό επεισόδιο, αλλά για πολεμική αναμέτρηση μεγάλης κλίμακας, αν το κρίνουμε σκόπιμο...».

Βεβαίως, η επίσημη κρατική πολιτική οφείλει να κρατά μια κάποια επαφή με το λεγόμενο Διεθνές Δίκαιο, όχι λόγω μιας κάποιας νομιμολαγνείας αλλά στη βάση της πεποίθησης ότι σε κάθε ενδεχόμενο «αναμέτρησης» με την Τουρκία η στήριξη στις διεθνείς συμμαχίες με τις ΗΠΑ, την ΕΕ και το Κράτος του Ισραήλ είναι παράγοντας αποφασιστικής σημασίας.

Η πρόσφατη συμφωνία με την Ιταλία για τις ΑΟΖ στο Ιόνιο και οι διαπραγματεύσεις με την Αίγυπτο –κατά το ταξίδι του Δένδια στο Κάιρο– απέδειξαν ότι υπάρχουν πολλά «αγκάθια» στην προσπάθεια να εμφανιστούν οι απόψεις του ελλαδικού κράτους ως περίπου μια «αυτόματη μετάφραση» του Διεθνούς Δικαίου.

Ο Τσαβούσογλου σχολιάζοντας τη συμφωνία Ελλάδας-Ιταλίας για τις ΑΟΖ στο Ιόνιο δήλωσε ότι αυτή δικαιώνει τις τουρκικές

θέσεις για το Διεθνές Δίκαιο στο Αιγαίο και ότι η Τουρκία σκοπεύει να την έχει ως σημείο αναφοράς στις μελλοντικές διπλωματικές και νομικές αντιπαραθέσεις.

Ιταλία

Το ίδιο το γεγονός της υπογραφής της συμφωνίας για τις ΑΟΖ στο Ιόνιο, μεταξύ Ελλάδας-Ιταλίας, γκρεμίζει έναν παραπειστικό μύθο του ελληνικού εθνικισμού: οι ΑΟΖ δεν είναι αυθύπαρκτες, δεν ανακηρύσσονται μονομερώς, ορίζονται και δίνουν δικαιώματα κυριαρχίας επί θαλασσίων ζωνών μόνο κατόπιν διαπραγματεύσεων και συμφωνίας μεταξύ των αντιπαραβαλλόμενων «γειτόνων». Μέχρι τότε, η μόνη διεθνώς αναγνωρισμένη μορφή νόμιμης κυριαρχίας στις θάλασσες είναι η αιγιαλίτιδα ζώνη, δηλαδή τα 6 ή 12 ναυτικά μίλια από τις ακτές κάθε κράτους.

Εδώ κατέρρευσε ένας δεύτερος παραπειστικός μύθος: ότι η διακήρυξη της κυριαρχίας στα 12 ν. μίλια της αιγιαλίτιδας ζώνης, είναι μονομερές δικαίωμα που προκύπτει αβίαστα από το Διεθνές Δίκαιο. Στην «εύκολη» θάλασσα του Ιονίου, η Ιταλία μόλις τώρα αναγνώρισε το δικαίωμα στην Ελλάδα να επεκτείνει τα χωρικά της ύδατα στα 12 ν. μίλια και μάλιστα κατοχυρώνοντας το δικαίωμα στον ιταλικό αλιευτικό στόλο να ψαρεύει ανεμπόδιστα στη ζώνη μεταξύ των 6 και των 12 ν. μιλίων. Είναι γνωστό ότι στο Ιόνιο το μόνο πρόβλημα αντιπαραθέσεως ήταν τα αλιευτικά δικαιώματα. Αν αυτό ρυθμίστηκε κατ' αυτόν τον «ευέλικτο» τρόπο (που εγκαθιστά μια «διαβαθμισμένη» κυριαρχία μεταξύ 6 και 12 ν. μιλίων) μπορεί εύκολα να φανταστεί κανείς τις δυσκολίες που παραμένουν στο εξαιρετικά πιο πολύπλοκο Αιγαίο, όπου τα ζητήματα της ανεμπόδιστης ναυσιπλοΐας δεν αφορούν μόνο την Ελλάδα και την Τουρκία, αλλά και τις διεθνείς Μεγάλες Δυνάμεις...

Ένα τρίτο «καυτό» ζήτημα είναι το πού θα αναγνωριστεί η «γραμμή βάσης» για να υπολογισθεί η «μέση γραμμή αποστάσεως» που είναι καθοριστική για την αναγνώριση των ΑΟΖ. Η συμφωνία με την Ιταλία αναγνώρισε ως «γραμμή βάσης» το ηπειρωτικό έδαφος των 2 χωρών, ενώ έδωσε στα νησιά (στα Στροφάδια 26 ν.μ. δυτικά της Πελοποννήσου και στους Οθωνιούς στα βορειοδυτικά της Κέρκυρας) μερική «επήρεια»

στον καθορισμό των ΑΟΖ. Το μοντέλο αυτό, αν θεωρηθεί ως «προηγούμενο» για τις διαπραγματεύσεις στο Αιγαίο, θα προκαλέσει σοβαρούς πονοκεφάλους στην Αθήνα.

Έχει σημασία το γεγονός ότι η Ιταλία (μια χώρα με παραδοσιακά μεγάλη εμπλοκή στη γεωπολιτική της Μεσογείου) υπογράμμισε ότι η ισχύς της συμφωνίας με την Ελλάδα απέχει αισθητά από τα «καυτά» σημεία των αντιπαραθέσεων στην περιοχή: οι συντεταγμένες που κατατέθηκαν αρχίζουν νότια του βόρειου «καυτού σημείου» (τριμερές Ιταλίας-Ελλάδας-Αλβανίας) και –κυρίως!– φτάνουν βόρεια του νότιου «καυτού σημείου» (τριμερές Ιταλίας-Λιβύης-Ελλάδας). Έτσι η συμφωνία δεν μπορεί να αξιοποιηθεί ως μέσο πίεσης ούτε προς την Αλβανία ούτε, πολύ περισσότερο, προς τη Λιβύη.

Γι' αυτούς τους πραγματικούς λόγους οι πανηγυρισμοί που ακολούθησαν κράτησαν λίγο και ήταν φανερά συγκρατημένοι, ενώ δεν έλειψαν φωνές που έκαναν λόγο για «εθνικό αυτογκόλ».

Αυτή η πολυπλοκότητα του λεγόμενου Διεθνούς Δικαίου επιβεβαιώθηκε αμέσως μετά στις διαπραγματεύσεις με την Αίγυπτο.

Αίγυπτος

Παρότι το καθεστώς του Σίσι έχει εντάξει την Αίγυπτο στη συμμαχία με την Ελλάδα, την Κύπρο και το Κράτος του Ισραήλ, το ταξίδι του Δένδια στο Κάιρο υπήρξε αδιέξοδο.

Το σχέδιο του αγωγού East Med, υπό την αιγίδα των δυτικών κολοσσών πετρελαίου και τη στήριξη των ΗΠΑ και της ΕΕ, προϋποθέτει αδιατάρακτη γεωγραφική συνέχεια των ΑΟΖ του Ισραήλ, της Κύπρου και της Ελλάδας. Αυτό γίνεται εφικτό μόνο αν οι ΑΟΖ μεταξύ Ελλάδας και Αιγύπτου οριστούν παίρνοντας ως «γραμμή βάσης» για τον υπολογισμό της «μέσης απόστασης» το νοτιότερο ελληνικό σημείο (δηλαδή την Κρήτη) που έτσι αποκτά καθοριστικό ρόλο και όχι απλή «επήρεια». Με αυτόν τον τρόπο κλείνει ο «διάδρομος» επικοινωνίας των ΑΟΖ Τουρκίας-Λιβύης και καθίσταται εφικτό το σχέδιο East Med. Μόνο που έτσι η Αίγυπτος χάνει ένα σημαντικό τμήμα της ΑΟΖ της που θα προέκυπτε αν στην Κρήτη αναγνωριζόταν απλή «επήρεια».

Παρά την όξυνση των σχέσεων της με

την Τουρκία –που επιδεινώνονται λόγω των πολεμικών εξελίξεων στη Λιβύη– η δικτατορική κυβέρνηση Σίσι αρνήθηκε να προχωρήσει σε έναν τέτοιο «συμβιβασμό», που θα είχε ως ωφέλημένο κυρίως την ελλαδική πλευρά.

Κατά τα διεθνή πρακτορεία, ο Δένδιας –με την υποστήριξη της κυπριακής κυβέρνησης– επιδίωξε μια έστω επί μέρους κι όχι συνολική διευθέτηση των ΑΟΖ, με στόχο να παρεμποδιστεί το ενδεχόμενο μιας διεθνούς αναγνώρισης του «μνημονίου» μεταξύ Τουρκίας και Λιβύης που έχει ήδη κατατεθεί στον ΟΗΕ. Όμως ούτε αυτό έγινε εφικτό. Οι συμμαχικές σχέσεις και οι κοινοί «άξονες» δεν είναι παράγοντες αρκετά ισχυροί για να κάνουν οποιαδήποτε αστική κυβέρνηση να υποχωρήσει οικειοθελώς από τα αυτόνομα συμφέροντά της.

Σε αυτό το γεωπολιτικό και διπλωματικό αδιέξοδο σηκώνονται σήμερα οι φιλοπόλεμες κραυγές όπως αυτή του Κωνσταντίνου Φλώρου.

Προετοιμασίες

Είμαστε στη φάση της ιδιαίτερης έντασης των ανταγωνισμών στην περιοχή.

Η πορεία μέσα σε αυτή τη φάση δεν είναι μονοσήμαντη: τουλάχιστον δύο φορές μέσα στην πρόσφατη συγκυρία, ο Κυριάκος Μητσοτάκης υπαινίχθηκε το ενδεχόμενο της καταφυγής στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης.

Σε αυτή τη διαδικασία, καθοριστικό ρόλο είχαν και θα έχουν οι μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις.

Αυτός δεν είναι λόγος εφησυχασμού. Η ιστορία της περιοχής δείχνει ότι οι ιμπεριαλιστές συχνά οδήγησαν στο πολεμικό σφαγείο. Επίσης δείχνει ότι μικρότεροι, «εθνικοί», παράγοντες συχνά προσπάθησαν να εκβιάσουν τις εξελίξεις παίζοντας στα ζάρια την ειρήνη, τη ζωή και το μέλλον της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας από όλες τις πλευρές των συνόρων.

Σήμερα όλα μας τα αιτήματα, κάθε πτυχή του κοινωνικού αγώνα, θα πρέπει να συνδυαστεί με το σύνθημα: Όχι πόλεμο για τις ΑΟΖ. Όχι αίμα για το πετρέλαιο ή το φυσικό αέριο που, έτσι κι αλλιώς, θα καρπωθούν κυρίως οι μεγάλες πολυεθνικές εταιρίες εξόρυξης που σήμερα καταστρέφουν τον πλανήτη.

Μια πρόταση των Anticapitalistas από την Ισπανία

Πανευρωπαϊκή καμπάνια της ριζοσπαστικής Αριστεράς για έκτακτη φορολόγηση των επιχειρήσεων και του πλούτου με στόχο την ενίσχυση των κοινωνικών αναγκών μετά την πανδημία

Της Κατερίνας Σεργίδου

Οι Anticapitalistas, η αριστερή-ριζοσπαστική πτέρυγα των Podemos που αποχώρησε από αυτούς μετά την απόφαση του Πάμπλο Ιγγλέσιος να συγκαubernήσει με τους σοσιαλδημοκράτες, προτείνουν μια συντονισμένη καμπάνια της ριζοσπαστικής Αριστεράς σε πανευρωπαϊκό επίπεδο, με στόχο την στήριξη των κοινωνικών αναγκών και των εργατικών και λαϊκών αιτημάτων, μέσα στις έκτακτες συνθήκες που δημιουργεί η οικονομική και υγειονομική κρίση μετά την πανδημία του Covid19.

Το κείμενο-κάλεσμα, με τίτλο «Φορολόγηση Έκτακτης Ανάγκης Covid19», υπογράφουν κοινωνικά και κινηματικά στελέχη των Anticapitalistas, βουλευτές της καταλανικής CUP και έχει ήδη την υποστήριξη περισσότερων από 300 κοινωνικών και συνδικαλιστικών οργανώσεων μέσα στο Ισπανικό Κράτος. Τα υλικά της καμπάνιας ξεχωρίζουν ήδη στους κινητοποιημένους χώρους, ειδικά στα νοσοκομεία και άλλους εργατικούς χώρους στην Ισπανία.

Υπογράφουν ακόμα αγωνίστριες και αγωνιστές, ως άτομα ή ως εκπρόσωποι συλλογικοτήτων, από τη Γαλλία, την Ιταλία, το Βέλγιο και τη Γερμανία. Υπογραμμίζουν ότι ο χαρακτήρας της καμπάνιας είναι «ανοιχτός» και το αρχικό κείμενο-κάλεσμα θα ακολουθηθεί μια συνδιαμόρφωση της πολιτικής απ' όσους προθυμοποιηθούν τελικά να συμμετάσχουν.

Στο κάλεσμα τονίζεται ότι η προσωρινή χαλάρωση του ευρωπαϊκού Συμφώνου

Σταθερότητας και Ανάπτυξης μπροστά στην κρίση και την πανδημία, επέτρεψε στα κράτη-μέλη κάποιες έκτακτες δαπάνες, αλλά «το ζήτημα είναι τώρα να μάθουμε ποιος τελικά θα πληρώσει το λογαριασμό: αν ο δανεισμός των κρατών-μελών θα οδηγήσει ξανά σε νέα προγράμματα λιτότητας και αναδιάρθρωσεων, ή αν θα υποχρεωθούν να πληρώσουν οι πλούσιοι».

Προτείνεται η επιβολή ενός έκτακτου-επείγοντος φόρου πάνω στα κέρδη των μεγάλων επιχειρήσεων και των συσσωρευμένο πλούτου: Φόρο 3% πάνω στα καθαρά κέρδη που ξεπερνούν τα 5 εκατ. ευρώ και πραγματοποιούνται σε όποια χώρα-μέλος της ΕΕ, με οποιαδήποτε νομική μορφή (εταιρίες, κονσόρτιουμ, θυγατρικές κλπ). Φόρο 3% πάνω στο συσσωρευμένο πλούτο φυσικών προσώπων, με οποιαδήποτε μορφή, που ξεπερνά το 1 εκατ. ευρώ. Φόρο 5% σε περιουσίες φυσικών προσώπων που ξεπερνούν τα 10 εκατ. ευρώ. Φόρο 3% πάνω στα ενεργητικά των Επενδυτικών Ταμείων και των Εταιρειών Διαχείρισης περιουσιακών στοιχείων. Έκτακτο φόρο πάνω στις κάθε είδους αγοραπωλησίες περιουσιακών στοιχείων εταιρειών ή φυσικών προσώπων, που ξεπερνούν το 1 εκατ. ευρώ.

Τα έσοδα από αυτήν την έκτακτη φορολόγηση των κερδών και του πλούτου θα πρέπει να διατεθούν: α) Για τη στήριξη των έκτακτων κοινωνικών αναγκών που δημιουργήθηκαν μέσα στην κρίση, προκειμένου να διασφαλιστούν αξιοπρεπείς συνθήκες ζωής για το σύνολο του πληθυσμού. β) Για τις αναγκαίες επενδύσεις στη δημόσια υγεία. γ) Για τη χρηματοδότηση των αναγκαίων αλλαγών, σε κοινωνικούς και περιβαλλοντικούς

στόχους αναγκαίους για την αντιμετώπιση της πανδημίας. Ακόμα, για τη χρηματοδότηση των μέσων και των δημόσιων οργανισμών που θα διασφαλίσουν ότι τα μελλοντικά φάρμακα και εμβόλια για τον Covid19 θα διατεθούν έξω από κάθε λογική ιδιωτικοποίησης και κερδοφορίας.

Η καμπάνια απευθύνει τα αιτήματά της στην ΕΕ, διεκδικώντας πανευρωπαϊκές ρυθμίσεις. Γνωρίζοντας όμως την κατάσταση που επικρατεί ως πολιτική κατεύθυνση στην Κομισιόν, δηλώνει ότι οι αλλαγές προς μια άλλη Ευρώπη θα προωθηθούν μέσα από τις διεκδικήσεις για την επιβολή μονομερών αλλαγών σε κάθε χώρα. Ταυτόχρονα συνδέει τα αιτήματά της με το ζήτημα του χρέους, απαιτώντας άμεσα από την ΕΚΤ «να διαγράψει τα χρέη που τα κράτη-μέλη δημιούργησαν ή δημιουργούν στοχεύοντας στην καταπολέμηση της πανδημίας», αλλά και την κάθε κυβέρνηση των χωρών-μελών να προχωρήσει άμεσα σε «μονομερή αναστολή των πληρωμών του συνολικού χρέους, την πραγματοποίηση λογιστικού ελέγχου με συμμετοχή των πολιτών, στην προοπτική της αποποίησης-διαγραφής του χρέους».

Το κάλεσμα της καμπάνιας καταλήγει: «Η πανδημία του Covid19 απέδειξε τη βαθιά ασυμβατότητα ανάμεσα στη λειτουργία του καπιταλισμού και την υπεράσπιση της ζωής. Κατά συνέπεια ο ορίζοντας που καθοδηγεί τις πολιτικές μας οφείλει να είναι η δημιουργία ενός καινούργιου παραγωγικού, οικονομικού και κοινωνικού μοντέλου, δίκαιου-δημοκρατικού και βιώσιμου, που θα βάλει τέλος στις ανισότητες, στη φτώχεια και στις επιθέσεις ενάντια στη φύση. Πιστεύουμε ότι, περισσότερο από ποτέ, οφείλουμε να

συμβάλουμε στην ευαισθητοποίηση και στην κινητοποίηση των κοινωνιών μας. Είναι προφανές ότι η επιβολή των φόρων έκτακτης ανάγκης Covid19 σε πανευρωπαϊκό επίπεδο, δεν είναι από μόνη της αρκετή για αυτή τη μάχη. Η πρόκληση είναι κατά πολύ πλατύτερη. Όμως από κάπου πρέπει να αρχίσουμε. Ίσως, είναι καιρός να βάλουμε συγκεκριμένες προτάσεις πάνω στο τραπέζι».

Η πρόταση αντανάκλα την πραγματικότητα του κινήματος και της Αριστεράς στο Κράτος της Ισπανίας. Σε μια χώρα που δοκιμάστηκε άγρια από την πανδημία, με χιλιάδες νεκρούς. Θεωρούμε ότι δεν είναι τυχαίο ότι οι πρώτες υπογραφές συμμετοχής έρχονται από χώρες όπου επίσης ο Covid19 προκάλεσε πολύ βαριές απώλειες. Όμως η πρόταση αντανάκλα και τις παραδόσεις του κινήματος στην Ισπανία: που έχει μάθει να αγωνίζεται σκληρά, πάνω σε συγκεκριμένα ζητήματα, επιδιώκοντας «εδώ και τώρα» αλλαγές στην υπάρχουσα κατάσταση πραγμάτων. Με την έννοια αυτή, η πρόταση των Ισπανών συντρόφων και συντροφισσών, «έρχεται από το μέλλον»: Είναι αναγκαίο, μέσα στις συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί, να ξεδιπλωθούν συντονισμένες δράσεις και καμπάνιες της ριζοσπαστικής Αριστεράς σε διεθνές πεδίο, βρίσκοντας σημεία στη λογική «από κάπου οφείλουμε να αρχίσουμε». Γιατί η κατάσταση στις γραμμές του κόσμου μας είναι κατεπείγουσα.

Με αυτή τη συλλογιστική θεωρούμε ότι την καμπάνια αυτή θα πρέπει να την υποστηρίξουμε. Μπολιάζοντάς την και με τις δικές μας εμπειρίες και τις δικές μας πολιτικές προτάσεις.

Να πληρώσουν οι πλούσιοι!

Η κλιμάκωση στη Λιβύη απειλεί με ανάφλεξη όλη τη Μεσόγειο

(συνέχεια από σελ. 2)

Αυτή η σύγκρουση μαίνεται για χρόνια (από τις εξεγέρσεις του 2011, μεταξύ των υποστηρικτικών της Μουσουλμανικής Αδελφότητας που επιχείρησε να αναδειχθεί ως «διάδοχη κατάσταση» και των υπερασπιστών του «ancient regime»). Στη Λιβύη, τα πετροδολάρα των Σαούντ και των Εμίρηδων των ΗΑΕ, όπως και η υλικοτεχνική στήριξη του Σίσι λειτουργούσαν ήδη υπέρ του Χαφτάρ. Με τον Ερντογάν να «σηκώνει το γάντι» και να παρέχει αντίστοιχες διευκολύνσεις στον Σάρατζ, το αντίπαλο «μπλοκ» ζυγίζει μια νέα σοβαρή κλιμάκωση άμεσης επέμβασης. Για να αντιληφθούμε το μέγεθος της απειλής, αυτό το μπλοκ «επενέβη άμεσα» και στην Υεμένη και οι καταστροφικές συνέπειες είναι γνωστές... Πέρα από τα δεινά που μπορεί να προκληθούν στην ίδια τη Λιβύη, το προηγούμενο της Υεμένης υπενθυμίζει και έναν άλλο κίνδυνο: να δημιουργηθεί μία ακόμα εστία που θα απειλεί να σύρει σε απευθείας σύγκρουση μεγάλες περιφερειακές δυνάμεις. Αν

η εισβολή και η ισοπέδωση της Υεμένης, «εμπλέκει» και το Ιράν (που στηρίζει την κυβέρνηση των Χούθι), μια αντίστοιχη κλιμάκωση στη Λιβύη θα «εμπλέκει» και την Τουρκία...

Στην Αθήνα, αυτές τις μέρες, δείχνει να πρυτανεύει η αναδίπλωση. Το ελληνικό κράτος ανήκει κι αυτό σε όσους επένδυσαν στον «στρατάρχη» και την «επερχόμενη πτώση της Τρίπολης» και σήμερα υποχρεούνται να λουφάζουν ή να ελίσσονται διπλωματικά. Τα ζόρια στο μέτωπο των ΑΟΖ έχουν παρουσιαστεί (βλ. σελ. 4) μετά τις επαφές με Ιταλία και Αίγυπτο.

Αλλά αυτό δεν ακυρώνει την «συνενοχή» της ελληνικής κυβέρνησης σε όσα συμβαίνουν στην περιοχή. Το τουρκο-λιβυκό μνημόνιο που ενίσχυσε τη σημερινή κλιμάκωση-διεθνοποίηση («τσιγκλώντας» το αντίπαλο μπλοκ) υπήρξε απότοκο των ελληνικών προσπαθειών απομόνωσης της Τουρκίας. Απαντώντας σε αυτήν την κίνηση Ερντογάν, το ελληνικό υπ. Εξ. ανήκει σε αυτούς που «έδωσαν θάρρος» στον Χαφτάρ, καλώντας τον με τιμές στην Αθήνα και εξουσιοδοτώντας

τον να «εκπροσωπήσει τα ελληνικά συμφέροντα» στις διεθνείς διασκέψεις για το λιβυκό.

Στο φόντο αυτών των διπλωματικών δυσκολιών, ο Μητσοτάκης βρήκε ασφαλές καταφύγιο στο ιδιαίτερα φιλόξενο για Έλληνες πρωθυπουργούς Ισραήλ. Διαφημίστηκε ως ο πρώτος του προορισμός «μετά την πανδημία», ειπώθηκαν ανιστόρητες προκλητικές χυδαιότητες (όπως «η κοινή πάλη ενάντια στο ρατσισμό»!!!), έκλεισαν νέες μπίζνες και ο «κόσμος το 'χει τουύμπανο» (όπως προκύπτει και από τη σχετική σιωπή Μητσοτάκη για το θέμα) ότι η Ελλάδα θα αναλάβει (για άλλη μια φορά τα τελευταία χρόνια) τον ρόλο του «διαμεσολαβητή» του Ισραήλ στην ΕΕ -που διστάζει να αποδεχθεί το σχέδιο προσάρτησης του 30% της Δυτικής Όχθης.

Σε αυτό το φόντο, ο Παλαιστίνιος Πρέσβης στην Άγκυρα, περιγράφοντας την γενική πρόθεση για συνολική εμβάθυνση των σχέσεων της Παλαιστινιακής Αρχής με την Άγκυρα, δήλωσε θετικός στην προοπτική «χάραξης ΑΟΖ με την Τουρκία», υπενθυμίζοντας τη μεγάλη ληστεία

που περιλαμβάνουν οι «Χάρτες» που έχει δώσει το Ισραήλ στη δημοσιότητα και με τους οποίους «πολιτεύεται» και ο ελληνικός εθνικισμός.

Το παιχνίδι του Ερντογάν με το παλαιστινιακό (στα πλαίσια της διαμάχης με το Ισραήλ, αλλά και της φιλοδοξίας να διεισδύσει τον αραβικό κόσμο, διαλύοντας την αραβική αντιτουρκική καχυποψία μέσω της υπερασπίσής του «μουσουλμανικού» κόσμου) είναι γνωστό, όπως και η αύξηση της δημοφιλίας του στον παλαιστινιακό λαό (στα πλαίσια της διεθνούς απομόνωσής του, με την εξαίρεση του Ιράν και του Κατάρ). Διαφορετικής φύσης, αλλά αντίστοιχο παιχνίδι παίζει στη Λιβύη. Αλλά αυτό δεν ακυρώνει μια ντροπιαστική πραγματικότητα για τον τρόπο με τον οποίο απαντά το ελληνικό κράτος: Στοιχιζόμενο στο πλευρό των μεγαλύτερων καθαρμάτων της περιοχής (Ισραήλ, Σαουδική Αραβία, ΗΑΕ, Αίγυπτος του Σίσι, Χαφτάρ) σε όλα τα ανοιχτά μέτωπα μιας περιφερειακής σύγκρουσης που απειλεί να μεταφέρει τον πόλεμο παντού...

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

● Α ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 ● ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 ● ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
● ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 ● ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 ● ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 ● ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 ● ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820
● ΚΡΗΤΗ: 6979925065 ● ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637
● ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 ● ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

**ΦΟΡΟΥΜ ΔΙΑΛΟΓΟΥ
ΤΗΣ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ****Σκέψεις και ερωτήματα
για την Αριστερά σήμερα**

Του Δημήτρη Παπαζαχαρία,
μέλους της Συνάντησης για μια
Αντικαπιταλιστική Διεθνιστική Αριστερά

Ζούμε αναμφισβήτητα σε δύσκολους καιρούς. Εμείς, τουλάχιστον, οι εργαζόμενες, οι φοιτητές, οι άνεργες, οι πρόσφυγες και οι μετανάστριες, γιατί οι άλλοι, ο κόσμος της εξουσίας και του «επιχειρείν», καταφέρνει τα τελευταία δέκα χρόνια να ξεπερνάει τις όποιες δυσκολίες σε βάρος μας, αναγκάζοντάς μας να πληρώνουμε για τις δικές του καταστροφές, οικονομικές, περιβαλλοντικές, υγειονομικές, κοινωνικές. Όσοι από εμάς, δε, παλεύουμε κάπως πιο συνειδητά και οργανωμένα ενάντια στην παραπάνω αδικία, αντιμετωπίζουμε δύο επιπλέον δυσκολίες: αφενός την ολοένα αυξανόμενη κρατική καταστολή, αφετέρου τη δυσπιστία των υπολοίπων από εμάς προς τον συλλογικό δρόμο που προτείνουμε: ο δρόμος της ατομικής επιβίωσης, παρόλο που έχει τις δικές του μεγάλες δυσκολίες και πολύ περιορισμένα αποτελέσματα, φαντάζει ως η μόνη ρεαλιστική λύση για τους περισσότερους.

Γνωρίζουμε πως η αντιμετώπιση αυτής της δυσπιστίας είναι μονόδρομος, όχι μόνο για τις/τους λιγότερες/ους από εμάς που επιμένουμε μέσα από τις οργανώσεις της Αριστεράς, αλλά για όλες/ους μας. Για να τα καταφέρουμε όμως, πρέπει πρώτα να εντοπίσουμε την προέλευσή της. Μου φαίνεται πως υπάρχουν κυρίως τρεις λόγοι σκέψης σχετικά με αυτό το ζήτημα. Ο πρώτος εντοπίζει το πρόβλημα στα λάθη των διπλανών: ο κόσμος δεν εμπιστεύεται την Αριστερά συνολικά, εξαιτίας του λάθους σχεδίου ή των λάθους επιλογών μιας άλλης αριστερής οργάνωσης ή μετώπου. Ο δεύτερος εστιάζει στις μικρές δυνάμεις και τον κατακερματισμό των οργανώσεων της Αριστεράς, πράγμα που απογοητεύει τον κόσμο εκ των προτέρων: άσχετα αν μια οργάνωση «τα λέει καλά», αν είναι τόσο μικρή σαν μια σταγόνα στον ωκεανό, δεν πρόκειται να καταφέρει τίποτα. Ο τρίτος δίνει περισσότερο βάρος στην αυτοκριτική: άσχετα από το τι κάνουν οι υπόλοιπες οργανώσεις, αν μια συγκεκριμένη οργάνωση δεν κάνει έστω και μικρά βήματα μπροστά, πάει να πει ότι κάτι κάνει λάθος.

Η γνώμη μου είναι ότι και οι τρεις λόγοι σκέψης έχουν δόσεις αλήθειας. Ωστόσο, οποιαδήποτε προσπάθεια για μια νέα Αριστερά, πρέπει να ηγεμονεύεται από το στοιχείο της αυτοκριτικής. Η κριτική στην υπόλοιπη Αριστερά, μας λέει μόνο τι να αποφύγουμε, όχι τι πρέπει να κάνουμε από δω και πέρα, ευνοώντας ταυτόχρονα τη φαγωμάρα στο εσωτερικό της Αριστεράς και την απώλεια «οπτικής επαφής» με τον αντίπαλο. Παρομοίως, η απλουστευτική ποσοτικοποίηση του προβλήματος της Αριστεράς, αγνοεί όλη την εμπειρία της τελευταίας δεκαετίας, κατά την οποία ούτε

η μαζικότητα του ΣΥΡΙΖΑ της περιόδου 2012-2015, ούτε και η σχετική μαζικότητα της ΛΑΕ στη συνέχεια, δεν μπόρεσαν να αντισταθμίσουν τα πολιτικά προβλήματα του κάθε σχηματισμού.

Αυτή η συζήτηση για το πώς έφτασε η ριζοσπαστική Αριστερά μέχρι το σημερινό ιστορικό χαμηλό, μέχρι στιγμής φαίνεται είτε να υποτιμάται, είτε να επιχειρείται να οργανωθεί με φοβικό τρόπο, πίσω από τις κλειστές πόρτες μεμονωμένων οργανώσεων. Μ' αυτόν τον τρόπο, όμως, συντηρείται αναπόφευκτα η έλλειψη εμπιστοσύνης και διάφορες διάσπαρτες πολιτικές «σιγουριές» που αναλώνονται σε μια προσπάθεια αυτοσυντήρησης. Πράγμα που μετατρέπει την όποια ενωτική πολιτική σε αποσπασματικές προσπάθειες κοινών δράσεων στην καλύτερη, και μικροδιαγκωνισμών άνευ ουσιαστικού αντικειμένου στη χειρότερη.

Ωστόσο το κρίσιμο πολιτικό ερώτημα παραμένουν: πως η ρήξη με την ΕΕ γίνεται σχέδιο και δεν παραμένει σύνθημα; Πως οργανώνεται η σύγκρουση με το εγχώριο σύστημα και πως αποφεύγεται η ενσωμάτωση σ' αυτό; Πως η ταξική πολιτική δεν θάβεται κάτω από μια εθνική πολιτική που κινδυνεύει να καταλήξει εθνικιστική; Πως αποφεύγεται ο κίνδυνος της αυτονομίας της πολιτικής ηγεσίας και του πολιτικού καριερισμού; Ποια τα χαρακτηριστικά των σύγχρονων καταπιεζόμενων υποκειμένων; Πως σχετίζεται αποτελεσματικά η οργάνωση με τα κοινωνικά κινήματα; Πως θα απευθυνθούμε στη νέα γενιά που έχει διαφορετικές παραστάσεις, εμπειρίες, αισθητική και κώδικες από την γενιά της μεταπολίτευσης; Συμφωνούμε, τελικά, στην κρισιμότητα των παραπάνω ερωτημάτων για την οικοδόμηση μιας νέας ενότητας της Αριστεράς ή μας αρκεί ο τρόπος που συνήθισε να κάνει πολιτική η Αριστερά την τελευταία δεκαετία;

Ακόμα, όμως κι αν δεχτούμε ότι το εφικτό για την Αριστερά σήμερα είναι μόνο η κοινή δράση, παρά ο διάλογος επί των παραπάνω – πράγμα διόλου ασήμαντο, καθότι αναγκαίο και για τον ίδιο το διάλογο – πως πιστεύουμε ότι αυτή μπορεί να συμβάλλει σε μια πραγματική αλλαγή των συσχετισμών στην κοινωνία; Όταν οργανώνεται από κλειστά διευθυντήρια διαπαράταξιακού τύπου, με έφεση στις μάχες διατυπώσεων και τον έλεγχο κάθε ιδέας που προέρχεται από τη «βάση»; Ή όταν ανοίγεται στον ανένταχο κόσμο, εμπιστεύεται τα απλά μέλη αφήνοντας χώρο στις ιδέες και τη δημιουργικότητά τους, οργανώνεται με δημοκρατικό και συμπεριληπτικό τρόπο και συνομιλεί με ευρύτερες δυνάμεις του κινήματος πέραν ιδεολογικών συγγενειών;

Σε μια κατάσταση όπου τα πράγματα χειροτερεύουν διαρκώς για εμάς τους/τις «από κάτω» και οι αντοχές όλων δοκιμάζονται, ποια περιθώρια έχει η ριζοσπαστική Αριστερά να ακολουθήσει τις γνωστές αποτυχημένες συνταγές;

Προειδοποίηση στην κυβέρνηση – Κάλесμα για συσπείρωση δυνάμεων στην Αριστερά

Η επιστροφή των εργαζομένων στους δρόμους των αγώνων

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Η ανατροπή της εικόνας και του ήχου της καραντίνας είναι αδι-αμφισβήτητο γεγονός: από τους άδειους δρόμους και τη σιωπή του φόβου και της ερημιάς, περάσαμε σε πλήθος εργατικών κινητοποιήσεων και φωνές αντίστασης, διεκδίκησης και αλληλεγγύης.

Η κυβέρνηση της ΝΔ, με την «υπεύθυνη» και συναινετική αντιπολίτευση και την αυξανόμενη πίεση του ΣΕΒ και των μεγαλοεργοδοτών, θεώρησαν πρώτης τάξεως ευκαιρία την υγειονομική κρίση λόγω κορονοϊού. Και πίστεψαν ότι ο φόβος της πανδημίας, η ακινησία που αποδέχτηκε και τήρησε ο λαός, μαζί με την κατάσταση διάλυσης και κατακερματισμού που κυριαρχεί στο συνδικαλιστικό και εργατικό κίνημα, εγγυούνταν το αδιατάρακτο πέρασμα σε ένα ακόμα πιο ακραία αντεργατικό περιβάλλον και την εύκολη επιβολή όλων των επιλογών του κεφαλαίου πάνω στο σύνολο του κόσμου της δουλειάς.

Αποδείχτηκε ότι η κυβέρνηση και η αντιπολίτευση της συναίνεσης και της εθνικής συνεννόησης δεν θα κάνουν τον... Μεγάλο Περίπατο ανενόχλητοι!

Χιλιάδες άνθρωποι που ζουν από τη δουλειά τους βρίσκονται αντιμέτωποι με απολύσεις, εκ περιτροπής εργασία και μισθοδοσία, με αναστολή σύμβασης, μειώσεις μισθών, υποχρεωτική και χωρίς κανόνες τηλε-εργασία, εργοδοτικούς εκβιασμούς, χωρίς άδειες, ρεπό και «ανάσα», χωρίς προοπτική παρά μόνο τον κατώτατο μισθό ή επίδομα ανεργίας στην καλύτερη περίπτωση, χωρίς δικαιώματα. Ζωή-λάστιχο!

Ακόμα χειρότερα αν είσαι γυναίκα, μιας και ο Μητσοτάκης, στην ομιλία του στη Γενική Συνέλευση του ΣΕΒ, έδειξε άλλη μια φορά τη θέση που η Δεξιά και το σύστημα βάζουν τη γυναίκα: στο σπίτι δηλαδή, φορτώνοντάς τη με δουλειά νοικοκυριού και με δουλειά γραφείου μαζί... Είχε το θράσος να δηλώσει ευθαρσώς ότι η δουλειά από το σπίτι φέρνει προστιθέμενη αξία και περισσότερη ευελιξία, ειδικά για τις γυναίκες!

Η άλλη πλευρά, οι εργοδότες, απολαμβάνει παροχές σε ζεστό χρήμα, απαλλαγές φόρων και εισφορών, νομικά κατοχυρωμένη απόλυτη ευελιξία, προγράμματα όπως το ΣΥΝ-ΕΡΓΑΣΙΑ που κατοχυρώνουν την ασυλία της.

Η απουσία πιστευτού αφηγήματος από το σύστημα, του τύπου «μαζί τα φάγαμε», η ωμή πραγματικότητα, η εμπειρία της προηγούμενης κρίσης και το ταξικό ξεσάλωμα από κυβέρνηση και ΣΕΒ, ξαναθέτουν εκείνο το αλησμόνητο και σωστό δίλημμα «ή εμείς, ή αυτοί» και υποχρεώνουν σε συνειδητή ταξική ένταξη σε κάποια πλευρά.

Παρόλο που η κυβέρνηση δεν απειλείται, ακόμα, από ανατροπή με τη ραγδαία εισβολή στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό

του μεγάλου παράγοντα, του εργατικού κινήματος, είναι ορατό σε όλες κι όλους ότι με το πλήθος κάθε είδους κινητοποιήσεων, συσσωρεύονται δυνάμεις στη δική μας πλευρά.

Σημαντικές διαφορές, με ελπιδοφόρα μηνύματα

Στο κέντρο, όχι μόνο της Αθήνας, αλλά κι άλλων πόλεων, οι κινητοποιήσεις αποκτούν μαζικότητα με διαφορά στην τάξη μεγέθους από αρκετά χρόνια πριν. Και καθεμιά εκφράζει πολύ περισσότερο κόσμο από τους συμμετέχοντες, κουβαλάει τη συμπαράσταση και την «έγκριση» συναδέλφων, συγγενών, φίλων, ενός «κρυμμένου», ακόμα, κόσμου.

Κλαδικές, αλλά και συνολικότερες διαδηλώσεις και διαμαρτυρίες έχουν γίνει σχεδόν καθημερινό φαινόμενο.

Από την εκπαίδευση και τα πανεκπαιδευτικά συλλαλητήρια που απέρριψαν το νομοσχέδιο της Κεραμέως, αλλά και κάθε άλλη τροπολογία που φέρνει η κυβέρνηση υποβαθμίζοντας και αλλοιώνοντας τραγικά τη δημόσια παιδεία, μέχρι τα εργοτάξια όπου οι εργοδότες βλέπουν συχνά επί τόπου διαμαρτυρίες μηχανικών, από τη ΛΑΡΚΟ μέχρι την ΕΥΔΑΠ, όπου η αντίσταση στις ιδιωτικοποιήσεις συγκεντρώνει μαχητικό κόσμο, από τους ΟΤΑ που θέτουν και αυτοί τα ζητήματα ιδιωτικοποιήσεων, καταστρατήγησης εργασιακών σχέσεων και καταστροφικές παρεμβάσεις στο περιβάλλον, μέχρι τον επισιτισμό-τουρισμό που κινητοποιείται συστηματικά βλέποντας την εξοργιστική ταξική αδικία υπέρ των μεγαλο-ξενοδόχων, αγώνες ξεσπούν σε πολλά σημεία και διεκδικούν. Σε όλους τους εργατικούς χώρους συνυπάρχει η διαρκής αγωνία για τον κίνδυνο και την οργανωμένη παροχή προστασίας από τον κορονοϊό, την ώρα που οι εργοδότες αψηφούν επιδεικτικά και κυνικά την υγεία των εργαζομένων.

Οι εργαζόμενοι και εργαζόμενες στη δημόσια υγεία, με τις συνεχείς κινητοποιήσεις τους και την ιδιαίτερη συμβολή τους στην κρίσιμη μέρα της 7 Απρίλη, όποτε έσπασε αγωνιστικά το σιωπητήριο της καραντίνας, συγκεντρώνουν την προσο-

χή και την αλληλεγγύη όλης της εργατικής τάξης και οι διαδηλώσεις τους γίνονται τόποι συνάντησης και συνένωσης πολλών εργατικών τημάτων.

Η νεοφιλελεύθερη προπαγάνδα για τον ιδιωτικό τομέα και η φιλικότητα προς τις ιδιωτικές επιχειρήσεις, που λάνσαρε ως αυθεντικός εκφραστής η ΝΔ και είχε προσχωρήσει σε αυτές ο μεταλλαγμένος και μνημονιακός ΣΥΡΙΖΑ, έχουν δεχθεί ισχυρό πλήγμα, αφού στην εργαζόμενη κοινωνία είναι πιο ξεκάθαρο από ποτέ, η αναγκαιότητα του Δημοσίου, ως το μόνο που μπορεί να εξασφαλίσει από την ίδια τη ζωή (στο ΕΣΥ και την Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας), μέχρι το περιβάλλον (με τη δημόσια διαχείριση των σκουπιδιών, χωρίς καύση κι άλλες βλαβερές διαδικασίες των ιδιωτών) και κάθε είδους φροντίδα της ανθρώπινης ζωής.

Έχουν επανέλθει σε χρήση όλα τα εργαλεία του εργατικού κινήματος: συγκεντρώσεις, πορείες, παραστάσεις διαμαρτυρίες, συνελεύσεις σωματείων, συνελεύσεις εργατικών-συνδικαλιστικών σχημάτων.

Και μάλιστα, αυτά τα εργαλεία φαίνεται να «ανακαλύπτονται» και να αξιοποιούνται από πιο νέους ανθρώπους, που μέχρι τώρα είχαν δοκιμάσει μόνο την απαξιωμένη και παρακμιακή πλευρά που «πρόσφερε» η διαχείριση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και του συστημικού/κυβερνητικού συνδικαλισμού.

Ο συνδικαλισμός και η οργάνωση της αντίστασης σε πρωτοβάθμιο επίπεδο παίρνουν νέες διαστάσεις, απαιτούνται απαντήσεις, δημιουργούνται αυθόρμητες ανάγκες συλλογικότητας και υποχρεώνονται όποιες κι όποιες δεσμεύονται από ταξική και ριζοσπαστική πολιτική να ασχοληθούν με τη βάση σε κάθε εργατικό χώρο και τη δυναμική της. Πώς όμως;

Η Αριστερά;

Η Αριστερά όπως κι αν αυτοπροσδιορίζεται (κομμουνιστική, ριζοσπαστική, αυτόνομη, ταξική, ριζοσπαστική), από το ΠΑΜΕ και αριστερότερα δηλαδή, δηλώνει διαρκώς τα τελευταία χρόνια ότι κατανοεί το απαραίτητο της κοινής δράσης και καλεί σε ενωτικά σχήματα, σε κάθε ευκαιρία.

Έχουμε ξαναγράψει σε αυτήν την εφημερίδα ότι αυτή η ρητορική έχει ξοδευτεί και κινδυνεύει να γίνει γραφική στα μάτια όλου του κόσμου της δουλειάς, αν δεν γίνει πράξη αυτή η επίκληση της ενότητας.

Σε συνδικαλιστικό/εργατικό επίπεδο, στον τομέα των αιτημάτων, όσο επιμελώς κι αν ψάξουμε, διχαστικές διαφορές μεταξύ των συνδικαλιστικών παρατάξεων-σχημάτων-ομάδων, στο βασικό τους τμήμα δεν υπάρχουν.

Οι διαχωρισμοί μεταξύ της Αριστεράς, ιδιαίτερα στις συλλογικότητες των χώρων δουλειάς, βασίζονται στην εκτίμηση της ήττας και των περιθωρίων αντιστροφής των ταξικών συσχετισμών, στην υποκατάσταση του κινήματος και στην αναφορά σε μικρόκοσμούς, σε πολιτικά σχέδια που αναλύουν την περίοδο είτε υπεραισιόδοξα, είτε ηττοπαθώς.

Η κατάσταση μετά τον εγκλεισμό φανερώνει δυνατότητες επαναφοράς του πολύπαθου εργατικού κινήματος στο προσκήνιο, με δυναμικό τρόπο.

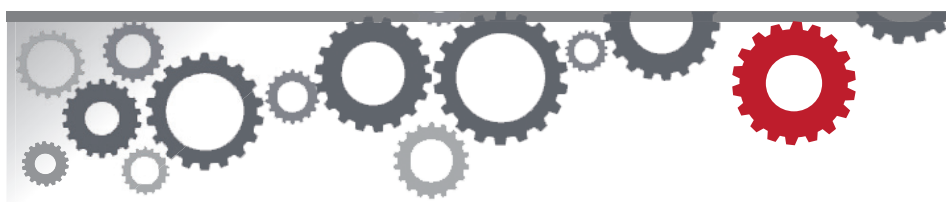
Με τις πολλαπλές κινητοποιήσεις, συσσωρεύονται δυνάμεις, νέες και παλιές και δημιουργούνται οι όροι για ανάκαμψη, παρόλο που δεν είναι αυτή η στιγμή που θα συμβεί.

Για να συμβεί, ωστόσο, χρειάζεται συνειδητή και αποφασιστική παρέμβαση των οργανωμένων ταξικών και αριστερών σχημάτων, άμεσα. Δεν χωράει άλλη καθυστέρηση.

Η υπέρβαση των υπαρκτών σχημάτων, τόσο σε κεντρικό, όσο και σε κλαδικό επίπεδο και η συνένωση δυνάμεων μπορεί να γίνει θελκτική για νέους αγωνιστές και νέες αγωνίστριες, να επανεντάξει απογοητευμένους και υπό απόσυρση συναγωνιστές και συντρόφους, να δώσει αυτοπεποίθηση, αγωνιστική τεχνογνωσία και εμπειρία, ορατότητα και σήμα απέναντι στον ταξικό αντίπαλο, μήνυμα σε όσες κι όσους αρνούνται ακόμα την κοινή δράση, ότι «μόνο έτσι γίνεται».

Επιμέρους, αλλά θετικό, παράδειγμα βρίσκουμε στην ομοσπονδία των νοσοκομειακών γιατρών (ΟΕΝΓΕ), όπου το κοινό σχήμα της Αριστεράς (Ενωτικό Κίνημα για την Ανατροπή), μαζί με το ΠΑΜΕ, στο προεδρείο, κατάφερε να προκαλέσει αγωνιστικό ρήγμα στο μέσον της καραντίνας και να καταστρέψει τα σχέδια της κυβέρνησης για σιγή διαρκείας. Και με την κίνηση ευθύνης απέναντι στο κίνημα, στην πανυγειονομική απεργία της 16 Ιούνη, με την κοινή διαδήλωση ΟΕΝΓΕ-ΠΟΕΔΗΝ μπορέσαμε να πάρουμε μια γεύση για το πόσο μεγαλύτερα και πιεστικά μπορεί να λειτουργήσει το κίνημα, όταν συνενώνει δυνάμεις.

Οι διαδικασίες στην ταξική και ριζοσπαστική Αριστερά, η μετωπική λογική, τουλάχιστον στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα, δείχνουν πιο ώριμες αυτό το διάστημα. Ακόμα και το διαφορετικό αυτό καλοκαίρι φαίνεται ότι μπορεί να αποδειχτεί πιο χρήσιμο από πολλούς περασμένους χειμώνες!

νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

Κάτω τα χέρια απ' το νερό! – 24ωρη απεργία στην ΕΥΔΑΠ

Εικοσιτετράωρη απεργία πραγματοποιούν την Πέμπτη 25 Ιούνη οι εργαζόμενοι στην ΕΥΔΑΠ (Εταιρεία Ύδρευσης Αποχέτευσης Πρωτευούσης) ενάντια στην προσπάθεια της κυβέρνησης της ΝΔ να ξεκινήσει τις διαδικασίες ιδιωτικοποίησης του νερού στην Αθήνα. Θυμίζουμε ότι πριν σχεδόν ένα μήνα η ΝΔ αποφάσισε να προχωρήσει στην ιδιωτικοποίηση του Εξωτερικού Υδροδοτικού Συστήματος (ΕΥΣ) της Αθήνας.

Την Πέμπτη 25 Ιούνη οι εργαζόμενοι στην ΕΥΔΑΠ με απόφαση της Ομοσπονδίας τους (ΟΜΕ-ΕΥΔΑΠ) θα περιφρουρήσουν από το πρωί και σε όλη τη διάρκεια της απεργίας τα κεντρικά κτήρια της ΕΥΔΑΠ στον Περισσό και στην οδό Λαοδικείας. Η περιφρούρηση θα κρατήσει όλο το 24ωρο, ενώ στις 12 το μεσημέρι θα συγκεντρωθούν έξω από το υπουργείο Υποδομών και Μεταφορών στο

Χολαργό. Εκεί θα πραγματοποιήσουν παράσταση διαμαρτυρίας και θα επιδόσουν ψήφισμα ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του ΕΥΣ.

Είναι απαραίτητη η στήριξη που πρέπει να δώσουμε όλοι μας στην κινητοποίηση και ιδιαίτερα οι οργανώσεις της Αριστεράς και τα ριζοσπαστικά δημοτικά σχήματα. Χρειάζεται να υπερασπιστούμε ένα δημόσιο αγαθό όπως το νερό που είναι απαραίτητο για τη διαβίωσή μας και σε μια κοινωνία οργανωμένη με κέντρο τις ανάγκες του ανθρώπου θα έπρεπε να παρέχεται δωρεάν. Οι εργαζόμενοι θα πραγματοποιήσουν και περαιτέρω δράσεις ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του νερού.

Σε συνεργασία με τους εργαζόμενους της ΕΥΑΘ (Εταιρεία Ύδρευσης Αποχέτευσης Θεσσαλονίκης) θα δώσουν συνέντευξη τύπου ώστε να ενημερώσουν όσο πιο

πλατιά γίνεται το λαό για το τι μας ετοιμάζει η κυβέρνηση. Και ιδιαίτερα για την πρόσφατη απόφαση του ΣτΕ που κρίνει αντισυνταγματική την ένταξη της ΕΥΔΑΠ και της ΕΥΑΘ στο Υπερταμείο. Επίσης θα προχωρήσουν σε ενημέρωση των δήμων και των περιφερειών Αττικής, Στερεάς Ελλάδας και Εύβοιας και Δυτικής Ελλάδας για το τι κατάσταση θα δημιουργηθεί από την ιδιωτικοποίηση του ΕΥΣ ζητώντας από όλους να υπάρξουν ψηφίσματα ενάντια σε αυτή την απόφαση. Αντίστοιχες συναντήσεις θα γίνουν και με τα πολιτικά κόμματα.

Η ιδιωτικοποίηση του νερού όπως έχουν αποδείξει μια σειρά περιπτώσεις σε πόλεις και δήμους σε όλο τον κόσμο, είναι μια προδιαγεγραμμένη αποτυχία που σε αρκετές περιπτώσεις ανάγκασε τους δημάρχους να τις επαναδημοτικοποιήσουν και να ξαναφέρουν το νερό στα χέρια του δημοσίου.

Τα αποτελέσματα σε πόλεις της Πορτογαλίας και της Ισπανίας ήταν η χειροτέρευση της παροχής και αύξηση της τιμής του νερού σε κάποιες περιπτώσεις ως και 400%. Όμως το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα επαναδημοτικοποίησης του νερού είναι το Βερολίνο όπου το δημόσιο έλεγχε το 51% του νερού αλλά το μάνατζμεντ το είχαν ιδιωτικές εταιρείες που απλά θησαύριζαν με τη διαχείριση του νερού.

Με τα σχέδια της κυβέρνησης να έχουν απαντηθεί και στο παρελθόν (δημοψήφισμα ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του νερού στη Θεσσαλονίκη) τώρα χρειάζονται ακόμη πιο δυναμικές κινητοποιήσεις και χρειάζεται να απλωθεί ένα δίκτυο αλληλεγγύης στους εργαζόμενους της ΕΥΔΑΠ και της ΕΥΑΘ όσο πιο άμεσα γίνεται. Το νερό είναι και πρέπει να παραμείνει δημόσιο αγαθό!

Όχι στην ιδιωτικοποίηση υπηρεσιών των ΟΤΑ

Κινητοποίηση πραγματοποιεί την Τετάρτη 24 Ιούνη η Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων στους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης (ΠΟΕ-ΟΤΑ). Με απόφαση του Γενικού της Συμβουλίου πραγματοποιεί 5ωρη πανελλαδική στάση εργασίας από τις 7 το πρωί ως τις 12 το μεσημέρι.

Στα πλαίσια της στάσης εργασίας θα πραγματοποιήσει συγκέντρωση διαμαρτυρίας στις 9 το πρωί έξω από το Υπουργείο Εσωτερικών στην πλατεία Κλαυθμώνος στην Αθήνα. Κύριο αίτημα των εργαζομένων είναι να καταργηθούν όλες οι Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου

που ψηφίστηκαν εν μέσω πανδημίας και οι οποίες ολοκληρώνουν, μαζί με τους νόμους που είχαν ψηφιστεί το προηγούμενο διάστημα, το έγκλημα σε βάρος δημοτών κι εργαζομένων στους δήμους. Δίνοντας τη δυνατότητα στις δημοτικές αρχές να ιδιωτικοποιούν δημοτικές υπηρεσίες καταργώντας μια σειρά εργατικά δικαιώματα των εργαζομένων σε αυτές.

Οι εργαζόμενοι όπως φάνηκε και τη Δευτέρα 22 και Τρίτη 23 Ιούνη στους δήμους και στους χώρους που πραγματοποιήθηκαν ανοιχτές συγκεντρώσεις για την ενημέρωσή τους, από τους πρωτοβάθμιους συλλόγους και την ΠΟΕ-ΟΤΑ, είναι αποφασισμένοι να μην αφήσουν

τις υπηρεσίες να γίνουν έρμαιο για να εξασφαλίσουν τα κέρδη των ιδιωτών. Θα υπερασπιστούν το δημόσιο χαρακτήρα της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και θα αγωνιστούν ώστε να μην υπάρξουν αρνητικές μεταβολές για τους ίδιους και όσον αφορά τη διατήρηση του καθεστώτος του Βαρέος και Ανθυγιεινού Επαγγέλματος σε όσους είναι τώρα σε αυτό και την επέκτασή του στους υπόλοιπους. Τέλος θεωρούν απαράδεκτη και απαιτούν να καταργηθεί άμεσα διδάξη που επιτρέπει στους δήμους να παραχωρούν έναντι ενοικίου τον μηχανολογικό τους εξοπλισμό σε εργολάβους για να τους αναθέτουν υπηρεσίες.

Κινητοποιήσεις εργατικής διεκδίκησης

Πραγματοποιήθηκαν την Τρίτη 23 Ιούνη εργατικές κινητοποιήσεις αντίστασης κι διεκδίκησης σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη με πρωτοβουλία σωματείων κυρίως του ιδιωτικού τομέα. Κλαδικά και επιχειρησιακά σωματεία από κλάδους που τα εργασιακά δικαιώματα δέχονται πολύ μεγάλα χτυπήματα, όπως ο κλάδος του βιβλίου, της πληροφορικής, των φροντιστηρίων, των Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων, του επισιτισμού, της ψυχικής υγείας κ.α. κάλεσαν στις κινητοποιήσεις απαιτώντας άμεσες λύσεις υπέρ των αναγκών των εργαζομένων.

Τα βαρικά αιτήματα στο ενημερωτικό υλικό που κυκλοφόρησαν οι διοργανωτές αφορούσαν την εναντίωση στην εκ περιτροπής εργασία, στις μειώσεις μισθών, στις απολύσεις, στη διόγκωση της ανεργίας με τη μη ανανέωση συμβάσεων, με την αύξηση των ελαστικών μορφών εργασίας και με την αύξηση της ανασφάλιστης εργασίας. Επίσης αφορούσαν την εναντίωσή τους και σε άλλα θέματα που οδηγούν στο "μεσαίωνα" τους εργαζόμενους και τα οποία επιδεινώθηκαν κατά τη διάρκεια και μετά την σκληρή καραντίνα λόγω της πανδημίας.

Η επιβολή της τηλεργασίας χωρίς όρους, η Κυριακάτικη λειτουργία των καταστημάτων η καθημερινή και με μεγαλύτερη ένταση ασυδοσία των εργοδοτών. Ανέναντι σε αυτή την κατάσταση οι εργαζόμενοι απαιτούν να υπάρχει μόνιμη και σταθερή εργασία για όλους, μείωση του χρόνου εργασίας και αυξήσεις στους μισθούς, λήψη όλων των απαραίτητων μέτρων υγιεινής και ασφάλειας και ίσα δικαιώματα για τους μετανάστες εργαζόμενους.

Επισιτισμός-Τουρισμός: Ο αγώνας συνεχίζεται

Μετά τις μαζικές και πετυχημένες κινητοποιήσεις που πραγματοποιήθηκαν το πρώτο δεκαήμερο του Ιούνη οι εργαζόμενοι στον επισιτισμό-τουρισμό βγαίνουν ξανά στο δρόμο. Το Συνδικάτο Επισιτισμού-Τουρισμού-Ξενοδοχείων Αττικής μαζί με επιχειρησιακά σωματεία και εργατικές παρατάξεις, όπως η ΛΑΝΤΖΑ Αγώνιστική Εργατική Συσπείρωση στον Επισιτισμό-Τουρισμό, θα συγκεντρωθούν την Πέμπτη 25 Ιούνη στις 4 το απόγευμα στο Σύνταγμα, επί της οδού Βασιλέως Γεωργίου.

Για να διευκολυνθεί η συμμετοχή των εργαζομένων στην κινητοποίηση έχει προκηρυχθεί με απόφαση του Δ.Σ. του Συνδικάτου 4ωρη στάση εργασίας του κλάδου από τις 3 ως τις 7. Κάλεσμα υπάρχει ώστε να υπάρξουν αντίστοιχες πρωτοβουλίες και σε άλλες πόλεις της χώρας την ίδια ώρα. Τα κύρια αιτήματα των εργαζομένων είναι η διασφάλιση θέσεων εργασίας και μισθών χωρίς αύ-

ξηση ωραρίου

Πριν την κινητοποίηση αυτή, τη Δευτέρα 22 Ιούνη πραγματοποιήθηκε παράσταση διαμαρτυρίας στο υπουργείο Οικονομικών με την οποία οι εργαζόμενοι ανέδειξαν τα αιτήματά τους που είναι η παύση πληρωμών σε εφορία, τράπεζες, για ρεύμα, νερό και τηλέφωνο και η απαγόρευση των πλειστηριασμών

για όσους εργαζόμενους του κλάδου έχουν αναγκαστεί να ζουν χωρίς καθόλου εισόδημα ή με το επίδομα της πείνας των 534 ευρώ. Κινητοποιήσεις με τα ίδια αιτήματα πραγματοποιήθηκαν τις προηγούμενες μέρες και σε άλλες πόλεις όπως η Θεσσαλονίκη και η Ζάκυνθος ενώ στα Γιάννενα η ΛΑΝΤΖΑ παραχώρησε σχετική συνέντευξη τύπου

Μάχη για τη δημόσια Υγεία σε Ελλάδα και Γαλλία

Του Θοδωρή Πατσατζή

Η μάχη που δώσανε οι υγειονομικοί των δημόσιων νοσοκομείων και των δημόσιων δομών υγείας γενικότερα για να σώσουν το λαό από τον κοροναϊό δεν έχει σταματήσει. Τα μηνύματα και από την Ελλάδα (βλέπε κρούσματα στη Θράκη κ.λπ.) αλλά και σε άλλες χώρες (ακόμη και στη Γερμανία) προειδοποιούν ότι ο ιός είναι εδώ και είναι άκρως σημαντική η μάχη που δίνουν οι εργαζόμενοι στη δημόσια υγεία για να ενισχυθούν τα δημόσια συστήματα με προσωπικό, με υποδομές και εξοπλισμό. Όλα αυτά η κυβέρνηση της ΝΔ και οι υπόλοιπες ευρωπαϊκές κυβερνήσεις έπρεπε να τα κάνουν χτες, αποφασίζοντας ότι η ενίσχυση της δημόσιας υγείας είναι προτεραιότητα που δεν γίνεται να επαφείται στη μεγαλοψυχία οποιουδήποτε δήθεν φιλεύσπλαχνου δωρητή, που βλέπει την υγεία ως άλλο ένα πεδίο κερδοφορίας.

Για αυτό το λόγο η απεργία που πραγματοποιήσαν οι εργαζόμενοι στη δημόσια υγεία την Τρίτη 16 Ιούνη ήταν η μαζικότερη των τελευταίων ετών και το ίδιο συνέβη και στη Γαλλία όπου και εκεί υπήρχε 24ωρη απεργία των υγειονομικών. Στην Ελλάδα η επιτυχία οφείλεται στο ότι οι κινητοποιήσεις δεν περιορίστηκαν μόνο στην Αθήνα όπου στην πανελλαδική κινητοποίηση δώσανε το παρόν υγειονομικοί από τη Θεσσαλονίκη, τη Ζάκυνθο, την Καλαμάτα και άλλες πόλεις της επαρχίας. Κινητοποιήσεις γίνανε και σε νοσοκομεία της περιφέρειας. Επίσης πολύ καθοριστική ήταν και η παρουσία συμπαραστατών. Και από την καμπάνια «Κανένας μόνος-Καμία Μόνη» και από δημοτικές παρατάξεις όπως η Ανυπότακτη Αθήνα, από σωματεία εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα όπως το Σωματείο Μισθωτών

Τεχνικών και από τη φεμινιστική πρωτοβουλία «Συνέλευση 8ης Μάρτη», την πρωτοβουλία #supportthehealthworkers κ.α.. Ήταν όλοι αυτοί που φώναζαν: «Γιατρούς και νοσηλεύτριες θερμά ευχαριστούμε, προσλήψεις και αυξήσεις μαζί τους διεκδικούμε!»

Η πρωτοβουλία της ΟΕΝΓΕ (Ομοσπονδία Ενώσεων Νοσοκομειακών Γιατρών Ελλάδας) να καλέσει κοινή πορεία με την ΠΟΕΔΗΝ ήταν αυτή που έδωσε τη δυνατότητα να υπάρξει αυτή η μαζικότερη συμμετοχή. Όλοι αυτοί ένωσαν να υπάρχει ένας συνδετικός κρίκος για να ακουστεί πραγματικά η κραυγή τους για ενίσχυση της δημόσιας υγείας άμεσα και κόντρα στο γραφειοκρατικό σόου που δίνει παραδοσιακά η ηγεσία της ΠΟΕΔΗΝ. Ο συντονισμός αυτός μπορεί να είναι μια σημαντική κινητήρια δύναμη και για τις επόμενες δράσεις και κινητοποιήσεις στην Υγεία.

Την ίδια μέρα 24ωρη απεργία και κινητοποιήσεις πραγματοποιήσαν και οι εργαζόμενοι στη δημόσια υγεία στη Γαλλία. Διαδηλώσεις που ανάγκασαν την κυβέρνηση Μακρόν να δείξει το πραγματικό της πρόσωπο. Πίσω από τα υποκριτικά χειροκροτήματα, τα δώρα της κυβέρνησης Μακρόν στους απεργούς της Γαλλίας ήταν άγριο ξύλο, χημικά και πλαστικές σφαίρες σε βάρος όσων ο ίδιος ο Μακρόν αποκάλεσε ήρωες.

Πάνω από 25.000 εργαζόμενοι στα δημόσια νοσοκομεία της Γαλλίας διαδήλωσαν απαιτώντας να γίνουν πράξη άμεσα οι υποσχέσεις Μακρόν για ενίσχυση της δημόσιας υγείας, που μέχρι σήμερα έχουν μείνει λόγια του αέρα. Τα συνθήματα που κυριάρχησαν στη διαδήλωση του Παρισιού είχαν να κάνουν με απαίτηση για ενίσχυση της χρηματοδότησης του συστήματος υγείας και αυξήσεις των μισθών των υγειονομικών. Επεισόδια σημειώθηκαν και στις αντίστοιχα μαζικές διαδηλώσεις στη Λιλ, τη Νάντη και την Τουλούζη, ενώ

μαζικές διαδηλώσεις έγιναν στη Μασσαλία και τη Νις.

«Μας παρουσιάζουν σαν σούπερ ήρωες γιατί δουλεύαμε υπερωρίες και προστατεύαμε τους ασθενείς μας χωρίς να έχουμε επαρκή εξοπλισμό» δήλωναν στα γαλλικά ΜΜΕ οι διαδηλωτές. «Ημασταν

εκεί για τους ασθενείς μας, ακόμα και χωρίς μάσκες, γάντια ή άλλον προστατευτικό εξοπλισμό».

Σε Ελλάδα και Γαλλία υπάρχουν κοινά προβλήματα και οι αγώνες χρειάζεται να συνεχιστούν μαζικά και αποφασιστικά.

Επίθεση στην τέχνη... Κατάργηση εικαστικών μαθημάτων

Της Χριστίνας Παναγιωτίδου,
εικαστικού-αναπληρώτριας
εκπαιδευτικού

Μέσα στο γενικό πλαίσιο επίθεσης στη δημόσια παιδεία και τον πολιτισμό, το Υπουργείο Παιδείας αποφάσισε να καταργήσει τα μαθήματα Τέχνης από τα Γενικά Λύκεια της χώρας. Μαζί με την κοινωνιολογία, τα καλλιτεχνικά μαθήματα θεωρούνται άχρηστα για τους μαθητές: τι τα χρειάζεται τα καλλιτεχνικά ο μαθητής ή η μαθήτρια του δημοσίου σχολείου που προορίζονται για «ψυκτικούς» (sic); Η τέχνη αντιμετωπίζεται σαν προνόμιο λίγων και εκλεκτών και οι καλλιτέχνες και οι δάσκαλοι σαν αναλώ-

σιμο, όχι και πολύ απαραίτητο είδος.

Το ελεύθερο σχέδιο και το γραμμικό, αν και μαθήματα που δίνονται στις πανελλήνιες για έναν μεγάλο αριθμό σχολών, ήταν μαθήματα επιλογής και τώρα πετιούνται έξω, υποχρεώνοντας ουσιαστικά τα παιδιά που ενδιαφέρονται για αυτές τις σχολές να απευθυνθούν σε ιδιωτικά φροντιστήρια. Ουσιαστικά σημαίνει τον αποκλεισμό χιλιάδων παιδιών που είτε δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα, είτε ζουν σε απομακρυσμένες περιοχές και δεν μπορούν να παρακολουθήσουν ένα ιδιωτικό εργαστήριο λόγω μη ύπαρξής του.

Το Σάββατο 19 Ιούνη συγκεντρώθηκαν στην ΑΣΚΤ Αθήνας εκατοντάδες εκπαιδευτικοί μετά από κάλεσμα της Ένωσης Εκπαιδευτικών Εικαστικών Μαθημάτων του Επιμελητηρίου Εικαστικών Τεχνών

και της ΑΣΚΤ για την οργάνωση του κοινού αγώνα. Συζητήθηκαν οι τρόποι αντίδρασης και οι δράσεις που θα πρέπει να αναπτυχθούν το επόμενο διάστημα. Ο κλάδος θα βρίσκεται σε συνεχόμενη κινητοποίηση μέχρι να παρθούν όλα πίσω! Το πρώτο ραντεβού, στις 23 Ιούνη, στο Υπουργείο Παιδείας, εκτός από τη συγκέντρωση διαμαρτυρίας, που κήρυξε η ΟΛΜΕ για την κατάργηση των μαθημάτων από το Δημόσιο Σχολείο, είχε και συνέλευση των αναπληρωτών. Και φυσικά έπεται συνέχεια...

Το γενικότερο πλάνο της κυβέρνησης είναι ολοφάνερο με τις αποφάσεις αυτές. Ένα σχολείο για λίγους και εκλεκτούς και η πραγματική μόρφωση να είναι προνόμιό τους. Το δημόσιο σχολείο περιορίζεται σταδιακά στα απολύτως

αναγκαία, μέχρι να φτάσει η λειτουργία του να εξυπηρετεί μόνο την παραγωγή-νειδίκευτων εργαζομένων. Ξεκάθαρα ταξικό το μέτρο, αν έχεις χρήματα μπορείς να σπουδάσεις, να διαβάσεις, να κάνεις τέχνη, αλλιώς πρέπει να μάθεις τα απολύτως απαραίτητα και αυτά με ερωτηματικό. Η γραμμή που έχει ξεκινήσει, εδώ και κάποια χρόνια, με την υποτίμηση του βασικού πτυχίου, την τροφοδότηση των ιδιωτικών πανεπιστημίων και των συνεχόμενων μεταπτυχιακών εντείνεται και χρειάζεται η αντίδραση όλων στον μεσαίωνα που μας ετοιμάζουν.

Αγωνιζόμαστε κρατώντας τα πινέλα μας, ακούγοντας βιολί και παίζοντας ένα μονόπρακτο. Η δημιουργία είναι δικαίωμα όλων μας και το Δημόσιο Σχολείο είναι η παρουσία μας!

ΤΑ ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡ

Πέντε χρόνια μετά...

Του Αντώνη Νταβανέλου

Πέντε χρόνια μετά το 2015, ζούμε μια «στιγμή» όπου σκοτάδι απλώνεται στην Ευρώπη και στον κόσμο.

Ο καπιταλισμός βυθίζεται διεθνώς σε μια νέα μεγάλη κρίση –λίγα μόλις χρόνια μετά από εκείνη του 2007-08, που είχε χαρακτηριστεί ως η μεγαλύτερη κρίση του συστήματος μετά το 1929...– ενώ η σύμπτωση της συστημικής κρίσης με την τεράστια υγειονομική κρίση του Covid19 «προαναγγέλει» μια θύελλα αντεργατικών και αντικοινωνικών μέτρων ιστορικών διαστάσεων.

Δεν ισχύει ότι οι «από πάνω» δεν έχουν αντίπαλο: η συγκλονιστική αντιρατσιστική εξέγερση στις ΗΠΑ του Τραμπ, τα «Κίτρινα Γιλέκα» και οι ανθεκτικές απεργιακές κινητοποιήσεις στη Γαλλία του Μακρόν, οι λαϊκές εξεγέρσεις στην Αλγερία, στο Σουδάν, στο Λίβανο, στο Ιράκ, στη Χιλή κ.ο.κ. είναι οι αστραπές που πασχίζουν –και απειλούν!– να διαλύσουν το σκοτάδι.

Σε τέτοιες στιγμές, έχει σημασία η συζήτηση πάνω στα πολιτικά συμπεράσματα από τις προηγούμενες εμπειρίες.

Επικίνδυνο παράδειγμα

Το «ελληνικό» 2015 ήταν μια τέτοια «στιγμή», στρατηγικής σημασίας. Ένα τεράστιο κύμα αγώνων των εργατικών και λαϊκών μαζών, με αίτημα την ανατροπή των μνημονιακών πολιτικών και των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων της ντόπιας κυρίαρχης τάξης και των συμμάχων της στην ΕΕ και στο ΔΝΤ, είχε

οδηγήσει στην κατάρρευση την κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου και είχε βυθίσει στην αναξιοπιστία τα παραδοσιακά πολιτικά κόμματα εξουσίας στην Ελλάδα. Στην κυβέρνηση είχε εκτοξευτεί ένα κόμμα της ριζοσπαστικής Αριστεράς, ο ΣΥΡΙΖΑ, που διογκώθηκε με βάση τις δεσμεύσεις του ότι θα υπηρετήσει πολιτικά τα αιτήματα του κόσμου.

Το τοπίο γύρω δεν ήταν «ξερό». Στην Ισπανία, στην Πορτογαλία, στην Ιρλανδία και αλλού, ανάλογες ανατροπές εμφανίζονταν ως εφικτές στον ορίζοντα. Η ηγεσία της ΕΕ και του ΔΝΤ το γνώριζε καλά και γι' αυτό ο Σόιμπλε και ο Ντάισελμπλουμ είχαν καθαρή στρατηγική: όφειλαν να σκοτώσουν το «ελληνικό παράδειγμα» πριν αυτό επεκταθεί.

Αντιστροφή του προγράμματος

Το χρονικά πρώτο, κι ένα από τα μεγαλύτερα λάθη της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ, ήταν ο εγκλωβισμός στην αυταπάτη μιας συναινετικής διαπραγμάτευσης με τις ευρωηγεσίες και τους δανειστές. Ο «διάλογος μεταξύ ενηλίκων» που επιχείρησε ο Γ. Βαρουφάκης αποδείχθηκε μια θανάσιμη παγίδα. Η ελπίδα του Τσίπρα ότι «η Μέρκελ θα δεχθεί, και θα' ναι μέρα-μεσημέρι» αποδείχθηκε εκτός τόπου και χρόνου.

Για να υπηρετήσει τη διαπραγμάτευση, η κυβέρνηση Τσίπρα όχι απλώς εγκατέλειψε, αλλά αντέστρεψε κυριολεκτικά το προεκλογικό πρόγραμμά της. Είμαστε από εκείνους που ποτέ δεν συμφωνήσαμε πλήρως με το πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης. Είχε πολλά λάθη κι αμφιλεγόμενα σημεία. Παρόλα αυτά, η δέσμευση για το τέλος της ισχύος των μνημονιακών «ρυθμίσεων», για την αύξηση των

μισθών και των συντάξεων, για την κατάργηση του ΕΝΦΙΑ, για την εθνικοποίηση των τραπεζών και το σταμάτημα των ιδιωτικοποιήσεων, είχαν ένα σαφή ριζοσπαστικό χαρακτήρα. Αντ' αυτών ο Τσίπρας επιχείρησε να δώσει εξετάσεις «κυβερνησιμότητας», με τα κριτήρια του συστήματος και των θεσμών, να αποδείξει ότι μπορεί «να βγάλει τη χώρα από την κρίση», χωρίς να σπάσει καθεστωτικά αυγά. Πήρε και έφερε το Μνημόνιο 3. Και υπηρέτησε συστηματικά, επί 4,5 χρόνια, αυτή τη νεο-

μες και διαρκείς. Οι «ελαστικές» μορφές απασχόλησης, επί των ημερών Αχτσιόγλου στο υπουργείο Εργασίας, έφτασαν σε πρωτοφανείς ρεκόρ όχι μόνο για την Ελλάδα αλλά για όλες τις χώρες-μέλη της ευρωζώνης. Στα πέ- ραν της οικονομίας ζητήματα, ο απολογισμός του ΣΥΡΙΖΑ είναι ακόμα πιο καταθλιπτικός: οι πρόσφυγες μαντρώθηκαν στις Μόριες, ενώ η «εποχή Παγιάτ» είναι μια μαύρη σελίδα στις ελληνοαμερικανικές σχέσεις.

Δικαιολογητικός μύθος για όλη αυτή την

Το ευρώ δεν είναι (απλώς) νόμισμα, είναι πολιτικό και κοινωνικό πρόγραμμα, και η αντιλιτότητα δεν μπορεί να υπηρετηθεί αν δεν είναι κανείς έτοιμος και πρόθυμος, να έρθει σε ρήξη με τη λυκοσυμμαχία και τους διεθνείς «θεσμούς» που το υπηρετούν.

φιλελεύθερη αντεργατική πολιτική.

Επειδή σήμερα η σύγκριση με τους ακραιφνείς νεοφιλελεύθερους της ΝΔ του Κυρ. Μητσοτάκη, μπορεί να οδηγήσει σε παραιοκρατικά συμπεράσματα, αξίζει να θυμόμαστε μερικά παραδείγματα. Οι μνημονιακές περικοπές της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ είχαν ήδη πετσοκόψει κατά 40-50% τις συντάξεις. Είχαν όμως ένα «μειονέκτημα»: είχαν επιβληθεί ως έκτακτα μέτρα, «θεσμικά» είχαν προσωρινό χαρακτήρα. Ο νόμος Κατρούγκαλου μετέτρεψε τις μνημονιακές περικοπές σε πάγιο τρόπο υπολογισμού των συντάξεων, τις έκανε μόνι-

καθεστωτική προσαρμογή ήταν η προσπάθεια για να «παραμείνουμε στο ευρώ». Το σύνθημα «μένουμε Ευρώπη», από σημαία των αντιπάλων του ΣΥΡΙΖΑ έγινε σημαία της κυβέρνησής του. Για όλους όσους παλεύουν για πραγματικές κοινωνικές κατακτήσεις, το συμπέρασμα οφείλει να είναι σαφές: το ευρώ δεν είναι (απλώς) νόμισμα, είναι πολιτικό και κοινωνικό πρόγραμμα, και η αντιλιτότητα δεν μπορεί να υπηρετηθεί αν δεν είναι κανείς έτοιμος και πρόθυμος να έρθει σε ρήξη με αυτό, να έρθει σε ρήξη με τη λυκοσυμμαχία και τους διεθνείς «θεσμούς» που το υπηρετούν.

Το 2015
διαρκεί πολύ

Του Δημοσθένη Παπαδάτου-Αναγνωστόπουλου

Το 2015 είναι ό,τι ακριβώς περιγράφει ο όρος «σύμπτωμα»: μια άβολη αλήθεια που αποφεύγεται –«απωθείται»– συστηματικά, αλλά επιστρέφει εξίσου επίμονα, μας απευθύνεται προσωπικά (και συλλογικά...), αφήνει ίχνη που διαρκούν. Η ιστορία, ωστόσο, φωτίζει περισσότερο από την ψυχανάλυση. Για τον Πέρι Άντερσον, το 2015 ήταν ό,τι υπήρξε για τον εικοστό αιώνα το 1914 – η στροφή της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας στον «πατριωτισμό». Για τις επιπτώσεις του, ο Τρότσκι αστειευόταν ότι, «εκείνες τις μέρες, οι διεθνιστές χωρούσαν σε τέσσερις καναπέδες». Το αστείο αυτό έγινε, όμως, πηγή ηθικής δύναμης, ακριβώς γιατί η ιστορία προχώρησε με ιλιγγιώδεις ρυθμούς, με αποκορύφωμα το 1917. Δεν είμαστε εκεί.

Αλλά όσοι δεν «στρίψαμε» στο ελληνικό «1914» δικαιούμαστε, έστω, να λέμε ότι είμαστε περισσότεροι.

Το 2015 θα επιστρέφει – και δεν θα είναι μόνο για τους «μελαγχολικούς». Όσοι διέπρεψαν τότε στη θεωρητικοποίηση του συμβιβασμού, είδαν στην εκλογική νίκη του Σεπτέμβρη εκείνης της χρονιάς το «τέλος της διαιρετικής τομής μνημόνιο/αντιμνημόνιο»: τη δικαίωση της συνθηκολόγησης, και τελικά της διάσπασης του κόμματος, υπό τις επευφημίες διεθνών «θεσμών» και εγχώριων Μέσων Ενημέρωσης. Χρειάστηκε η διπλή εκλογική ήττα του ΣΥΡΙΖΑ το 2019, ώστε τον Φλεβάρη του 2020 πια να δουν κι εκείνοι πως τα πράγματα ήταν κάπως πιο σύνθετα: «Οι ψήφοι», σημείωνε το Σχέδιο Απολογισμού της Κεντρικής Επιτροπής,

«ήταν λιγότεροι, η αποχή μεγαλύτερη και ίσως η σύνθεση των ψηφοφόρων ελαφρά διαφορετική: «οι διαφορές αυτές πρέπει να μελετηθούν επισταμένως, γιατί ίσως προείκαζαν εν μέρει την ήττα στις εκλογές του 2019». Πράγματι: υπήρξαν νίκες που προετοίμασαν πανωλεθρίες. Αλλά η αποχή και η σύνθεση των ψηφοφόρων του απασχολούν ακόμα ελάχιστα τον ΣΥΡΙΖΑ της προσκόλλησης στα «μεσαία στρώματα». Όπως και το 2012, είναι και πάλι ο προσεταιρισμός τους αυτός που υπαγορεύει την τακτική του «ώριμου φρούτου» για να πέσει η ΝΔ: μιαν αντιπολιτευτική τακτική αποκλειστικά κοινοβουλευτική και μιντιακή, με όρους κυρίως ηθικής και διαχειριστικής επάρκειας. Αλλά σήμερα, μετά τη διαλυτική επίδραση της περιόδου που εγκαινίασε το 2015, δεν είμαστε στο 2012 – εξού και η διαφορά του ΣΥΡΙΖΑ από την ελληνική εκδοχή του τραμπισμού παραμένει διψήφια.

Το 2015 διαρκεί πολύ – όπως νωρίτερα το 1914. Μιλώντας στο βήμα της ΔΕΘ πριν από την εκλογική νίκη του Σεπτέμβρη εκείνης της χρονιάς, ο Αλέξης Τσίπρας καθησύχαζε τον αστικό κόσμο ότι «βάλουμε την πατρίδα πάνω από το κόμμα». Εξηγώντας το, ο Στέλιος Παππάς σημείωνε ότι η ρήξη «θα σήμαινε γεωπολιτική απομόνωση [και]

τη φορά εκείνη που η χώρα έπραξε κάτι τέτοιο, μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, βυθίστηκε στον εμφύλιο» (24.8.2015). Διαπρέποντας έκτοτε στην αποφυγή της σύγκρουσης, οι «διαφωνούντες» του ΣΥΡΙΖΑ θα αισθάνονταν όλο και πιο άβολα με τη στιγμή που, για να αποφύγει τη ρήξη με τον ελληνικό αστισμό, το «κόμμα διακυβέρνησης» αποφάσιζε να καταπιεί το «κόμμα αγώνα», ακυρώνοντας ένα δημοψήφισμα και μια Κεντρική Επιτροπή. Από τη στιγμή αυτή και μέχρι σήμερα, κάθε συζήτηση για την επικαιρότητα του «δημοκρατικού δρόμου για τον σοσιαλισμό» επιχειρείται όσο πιο αφηρημένα γίνεται, ώστε να εναρμονίζεται με τις βασικές επιλογές της ηγεσίας – όπως ακριβώς τα καρτέλ εναρμονίζουν τιμές και πρακτικές. Αρκεί να μην εμποδίζει την αναγόρευση των (ασαφώς προσδιορισμένων) μεσαίων στρωμάτων σε μείζονα κοινωνική αναφορά: να ανέχεται τον συμβιβασμό του ΣΥΡΙΖΑ με τη φτώχεια (πλην, ίσως, της «ακραίας»): να παραγνωρίζει την κρατικοποίησή του: να μη θίγει μια αντιπολίτευση στη ΝΔ με όρους ηθικής και πατριωτικής πλειοδοσίας ή τη στοίχιση πίσω της στο προσφυγικό, τις ΑΟΖ, τις σχέσεις με τον «διεθνή παράγοντα».

Όλα αυτά φέρουν ακέραιο το ίχνος του

ΜΠΕΙΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΣΥΡΙΖΑ

ΕΡΙΚ ΤΟΥΣΕΝ
ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΗΣΗ
ΕΝΗΛΙΚΩΝ

Ομιλητές:
Αντώνης Νταβανέλος,
εκδόσεις Red Marks
Χρήστος Λάσκος,
εκπαιδευτικός/
οικονομολόγος
Ερίκ Τουσέν, συγγραφέας
του βιβλίου
«Συνθηκολόγηση Ενηλίκων»

Εκδήλωση/συζήτηση
5 χρόνια από το Δημοψήφισμα του Ιούλη
Υπήρχε άλλος δρόμος
ΔΕΥΤΕΡΑ 29/6.19³⁰ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
Λεωφ. Βασιλέως Γεωργίου 1, προαύλιος χώρος

livestreaming σε facebook
και youtube από το
RPROJECT.gr

Αρχογοκεντρικό μοντέλο
Η στροφή αυτή της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ δεν ήταν δυνατόν να γίνει με δημοκρατικές μεθόδους και ειρηνικά. Όλες οι κρίσιμες αποφάσεις του 2015 πάρθηκαν από μια ηγετική καμαρίλα, δεν τόλμησαν ποτέ να διεκδικήσουν την πλειοψηφία στα συντεταγμένα όργανα και «νομιμοποιήθηκαν» μόνο με αποφάσεις κατόπιν εορτής και μετά τη διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ. Η ιστορία αυτή έχει μια προειδοποίηση για όλους/όσες παρέμειναν στον ΣΥΡΙΖΑ: το ακραία αρχογοκεντρικό μοντέλο λειτουργίας δεν είναι ένα «δευτερεύον» πρόβλημα οργανωτικού χαρακτήρα, που μπορεί να αφήνεται προς θεραπεία στο μέλλον. Είναι η διασφάλιση του δικαιώματος της ηγεσίας να στρίβει ανεξέλεγκτα προς τα δεξιά, να προσαρμόζεται κατά το δοκούν στις καθεστωτικές σχέσεις που αναπτύσσει.

Στα χρόνια της κυβέρνησής του, ο ΣΥΡΙΖΑ άλλαξε βαθιά. Κυβερνώντας με μνημονιακή-νεοφιλελεύθερη πολιτική εξελίχθηκε σε ένα σοσιαλφιλελεύθερο κόμμα. Επιχειρεί πλέον να αναλάβει το ρόλο της σοσιαλδημοκρατίας, σε μια εποχή φιλελεύθερου εκφυλισμού των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων διεθνώς.
Υπήρξαμε τμήμα του ευρύτερου κόσμου που ήρθε το 2015 σε ρήξη με αυτές τις επιλογές. Του κόσμου που με (τα δικά του και τα δικά μας) λάθη και αδυναμίες δεν κατόρθωσε τελικά να συγκροτήσει εναλλακτική λύση απέναντι στη νεομνημονιακή κατρακύλα.
Οι βαθιές ριζοσπαστικές ανατροπές που ήταν αναγκαίες, δεν ήταν εφικτές μαζί με όσους ήταν αποφασισμένοι να μείνουν στα μισά του δρόμου.

κ.ά), βοηθούν να δούμε τι κερδήθηκε και τι χάθηκε μετά το 2015. Τελικά, είναι καλό να κυβερνάει η Αριστερά; Και για ποιους;
Τα στρατηγικά ερωτήματα δεν τίθενται εν κενώ, ως ασκήσεις θεωρίας στο χαρτί. Μπροστά σε μια ύφεση απρόβλεπτου βάθους και διάρκειας, με μια υγειονομική κρίση να προστίθεται στις εκρηκτικές προϋπάρχουσες, το ερώτημα «ποιος ποιον» θα ξανατεθεί. Για να απαντηθεί πειστικά, χρειάζονται πολιτικά υποκείμενα μεγάλης εμπέλειας. Θέλουμε να συμβάλουμε στη συλλογική αυτοπεποίθηση που χρειάζεται για να τα φτιάξουμε.
Στο βιβλίο γράφουν οι: Λ. Αργυριάδου, Γ. Βελεγράκης, Σ. Βωβού, Γ. Γιαννόπουλος, Ν. Γιαννόπουλος, Η. Διώτη, Θ. Ζδούκος, Η. Ιωακείμογλου, Λ. Καρχιμάκης, Τ. Κατερίνη, Απ. Καψάλης, Γ. Κιμπουρόπουλος, Κ. Κλοκίτη, Γ. Κουζής, Β. Κουμαριανός, Ν. Κουραχάνης, Χαράλαμπος Κουρουνδής, Πάνος Κοσμάς, Χ. Λάσκος, Γ. Μαυρής, Α. Μπένος, Ν. Νικολάου, Α. Νταβανέλος, Ν. Παντελίδης, Δ. Παπαδάτος-Αναγνωστόπουλος, Β. Παπαστεργίου, Ε. Πάτκου, Δ. Σταθοπούλου, Π. Σταύρου, Π. Σωτήρης, Στ. Τομπάζος, Θ. Φέστας, Απ. Φωτιάδης, Γ. Χαρίσης, Δ. Χριστόπουλος

Από τη συνθηκολόγηση του Φλεβάρη, στην προδοσία του Ιούλη του 2015

Ο Ερίκ Τουσέν, ο Βέλγος μαρξιστής ακτιβιστής με διεθνή δράση ενάντια στο χρέος των φτωχότερων χωρών και την εργαλειοποίησή του για την επιβολή των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων, υπήρξε ο συντονιστής της Επιτροπής Ελέγχου του Χρέους που συγκρότησε η Βουλή μετά το Γενάρη του 2015.
Ο Τουσέν είναι ο συγγραφέας του βιβλίου «Συνθηκολόγηση Ενηλίκων» που κυκλοφορεί στα ελληνικά από τις εκδόσεις Red Marks. Πρόκειται για μια αφήγηση των γεγονότων του 2015 και μια ερμηνεία της ήττας, εναλλακτική στην αφήγηση που έχει παρουσιάσει ο Γ. Βαρουφάκης στις αναμνήσεις του που εκδόθηκαν στα ελληνικά με τίτλο «Ανίκητοι Ηττημένοι», ενώ πρωτοκυκλοφόρησαν στα γαλλικά με τίτλο «Διάλογοι Ενηλίκων». Ο Τουσέν ισχυρίζεται ότι ο Τσίπρας χρησιμοποίησε το 2015 το Γ. Βαρουφάκη ως πολιορκητικό κρίο για να «σπάσει», για να ανατρέψει το πρόγραμμα του κόμματός του. Υπογραμμίζει όμως ότι όταν ο Γ. Βαρουφάκης βρέθηκε μπροστά στις συνέπειες της γραμμής του στη διαπραγμάτευση, όταν βρέθηκε μπροστά στο Μνημόνιο 3, αναδιπλώθηκε και δεν ακολούθησε τον Τσίπρα και τη φρουρά του στο μνημονιακό κατήφορο.
Ο Ερίκ Τουσέν ισχυρίζεται ότι οι βασικοί λόγοι της ήττας του «ελληνικού παραδείγματος» ήταν:
1. Η απόφαση της ηγεσίας Τσίπρα να μην προχωρήσει μονομερώς στις πράξεις ανατροπής της μνημονιακής πολιτικής, όπως είχε υποσχεθεί προεκλογικά, δηλαδή η απόφαση της ηγεσίας Τσίπρα να αναιρέσει το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ που είχε οδηγήσει στην εκλογική νίκη του

Γενάρη.
2. Η απόφαση των Τσίπρα-Βαρουφάκη και του στελεχικού κύκλου γύρω τους, να εγκλωβιστούν στη μυστική διπλωματία των «διαπραγματεύσεων» με τους δανειστές και τις ευρωπαϊκές ηγεσίες.
3. Η απόφαση να παραιτηθούν από το όπλο τη διαγραφής χρέους, να υπογράψουν τη συμφωνία του Φλεβάρη, μια εμβληματική πράξη συνθηκολόγησης, που οδήγησε στον οικονομικό στραγγαλισμό του ελληνικού Δημοσίου.
4. Η άρνησή τους να στηριχθούν αποφασιστικά στην κινητοποίηση του κόσμου στο εσωτερικό της χώρας και η άρνηση να απευθυνθούν δημόσια και θαρρετά στην κινητοποίηση των αλληλέγγυων στην Ευρώπη και στον κόσμο.
5. Η αιφνίδια στροφή από το μεγάλο ΟΧΙ του Δημοψηφίσματος, στη συμμαχία με τα κόμματα του ΝΑΙ στο εσωτερικό και η προετοιμασία της συμφωνίας με τις ευρωηγεσίες του Μνημονίου 3. Σε αυτό το σημείο, λέει ο Τουσέν, η συνθηκολόγηση μετατρέπεται σε ανοιχτή προδοσία.
6. Η άρνηση της σύγκρουσης με την ΕΕ και η απόρριψη της αναγκαίας απόφασης για έξοδο από την Ευρωζώνη, που θα έπρεπε να έχει προετοιμαστεί σοβαρά και αποφασιστικά.
Ο Ερίκ Τουσέν υπογραμμίζει τις συνέπειες της συνθηκολόγησης της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ και της ήττας στην Ελλάδα, για τη δυσμενή στροφή των εξελίξεων στην Πορτογαλία και στην Ισπανία, όπου υπήρχαν οι προϋποθέσεις για ανάλογες ανατροπές.
Το σύνολο της παρουσίασης του Ερίκ Τουσέν σχετικά με το βιβλίο του «Συνθηκολόγηση Ενηλίκων» θα κυκλοφορήσει στο διαδίκτυο από το Rproject.

Υπεράσπιση των δημόσιων αγαθών ενάντια στην ιδιωτική εκμετάλλευση

Της Ράνιας Παπαγεωργίου,
μέλους του Συντονιστικού της
Ανυπότακτης Αθήνας

Η διοίκηση του δήμου της Αθήνας, ένα χρόνο μετά τις δημοτικές εκλογές, δείχνει απόλυτα κυρίαρχη. Κερδίζει το επικοινωνιακό παιχνίδι με υπέρμετρη προβολή του «έργου» του δημάρχου.

Οι δημόσιες σχέσεις του Μπακογιάννη αναδεικνύονται ως η μόνη του σχέση με την έννοια δημόσιο, όλα τα άλλα πολιτικές, στόχοι, μέσα είναι ιδιωτικά ή προς ιδιωτικοποίηση.

Ως Ανυπότακτη Αθήνα θα θέλαμε να επικεντρώσουμε ακριβώς σε αυτή τη σύγκρουση δημόσιου-ιδιωτικού που διαισθάνονται όλες τις σημαντικές αποφάσεις του δήμου και κάθε δημοτική παράταξη /κίνηση καλείται να διαλέξει πλευρά.

Οι αντιπολιτευτικές κορώνες εντός ή εκτός του δημοτικού συμβουλίου για δευτερεύοντα ή διαδικαστικά ζητήματα ταιριάζουν σε όσους υποστηρίζουν ότι δεν υπάρχει εναλλακτική.

Οι γενικόλογες αναφορές για απαράδεκτη πολιτική στο δήμο ως τοπική εφαρμογή της συνολικής νεοφιλελεύθερης πολιτικής της κυβέρνησης από

τις δημοτικές παρατάξεις της αριστεράς λειτουργούν αντικειμενικά ως αυτεπιβεβαιωτική περιχαράκωση του καθαρού αριστερού λόγου. Με σημαντικότερη συνέπεια, λόγω και του ιδεολογικοπολιτικού συσχετισμού στο δήμο, αλλά και συνολικά στην κοινωνία, να μένουν χωρίς πολιτική έκφραση τα συμφέροντα των λαϊκών στρωμάτων που ζουν, εργάζονται, σπουδάζουν, περνούν τον ελεύθερο χρόνο τους στην Αθήνα.

Για να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι ως επικεντρώσουμε στο θέμα του δημόσιου χώρου.

Ο δημόσιος χώρος είναι χώρος όπου κινούμαστε συναντιόμαστε, συναθροίζομαστε, είναι ο δρόμος, η πλατεία, το πάρκο κλπ που θα πρέπει να είναι ανοικτός σε όλους.

Οι κάτοικοι της Αθήνας, μετά και την εμπειρία των περιοριστικών μέτρων λόγω της πανδημίας, συνειδητοποίησαν πιο έντονα, την ανάγκη για ελεύθερους δημόσιους χώρους αναψυχής, άθλησης, περιπάτου, δημιουργικών δράσεων στις γειτονιές.

Η απάντηση του δήμου της Αθήνας ποια ήταν;

Η πλατεία, το πεζοδρόμιο, ο πεζόδρομος, με την επιστροφή στην κανονικότητα καταλαμβάνονται από περισσότερα τραπεζοκαθίσματα των επιχειρήσεων εστίασης.

Η συνεύρεση των κατοίκων στα ελεύθερα παγκάκια, στα πεζούλια πχ στην Κυψέλη αντιμετωπίστηκε ως απειλή με αστυνομική καταστολή, αλλά και ως επιχείρημα της αναγκαιότητας επιτάχυνσης ανοίγματος επιχειρήσεων, ώστε οι κάτοικοι να βρίσκονται στο δημόσιο χώρο πια ως πελάτες και καταναλωτές.

Ούτε λόγος για πρόγραμμα αναβάθμισης των ελεύθερων δημόσιων χώρων στις πιο πυκνοκατοικημένες υποβαθμισμένες γειτονιές.

Αντίθετα υλοποιείται ως πρώτης προτεραιότητας ο Μεγάλος Περίπατος, με αποκάλυπτα διακηρυγμένο στόχο το κέντρο της πόλης ως βιτρίνα για να περπατούν θαυμάζοντας οι τουρίστες.

Ο φαινομενικά θετικός στόχος της πεζοδρόμησης, λόγω αύξησης του χώρου που διατίθεται στους πεζούς ή τους ποδηλάτες, δεν είναι καθόλου ουδέτερος και προφανής.

Ασφαλώς υπάρχουν τα σημαντικά θέματα του τρόπου λήψης των αποφάσεων (σε έκτακτη συνεδρίαση του δημοτικού συμβουλίου και με ακραία προσημασμένη χρήση των συνθηκών που δημιουργήσε ο COVID -19) ή της κατασπατάλησης δημόσιου χρήματος μέσω απευθείας αναθέσεων, υπερτιμολογήσεων κλπ

Αν επικεντρώνουμε την κριτική μας

στα παραπάνω θα χάσουμε την ουσία που είναι η ίδια τη σημασία του δημόσιου χώρου που είναι επιπλέον ο χώρος όπου διεκδικούμε και διαδηλώνουμε.

Ας σκεφτούμε ότι ένα δίκτυο πεζοδρόμων μπορεί να λειτουργεί και ως αποστειρωμένο σκηνικό για ξενάγηση και φωτογράφιση των αξιοθέατων της πόλης από τους επισκέπτες, χωρίς τους ενοχλητικούς απεργούς, διαδηλωτές.

Τέλος, ας μην ξεχνάμε ότι η ίδια η φροντίδα, καθαριότητα, συντήρηση, φύλαξη των δημόσιων ελεύθερων χώρων ανατίθεται ολοένα και περισσότερο σε ιδιώτες με εργολαβίες καθώς οι υπηρεσίες καθαριότητας, πρασίνου, φύλαξης κλπ του μεγαλύτερου δήμου της χώρας υποβαθμίζονται και η ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων κυριαρχεί.

Η Ανυπότακτη Αθήνα σε αυτή την πολύ κρίσιμη συγκυρία θεωρεί ότι οι αγώνες κατοίκων, συλλογικοτήτων γειτονιών και εργαζομένων στους ΟΤΑ για τη διεκδίκηση της ποιότητας της ζωής που αξίζουμε, μας οδηγεί στην ίδια πλευρά αντίστασης απέναντι στην νεοφιλελεύθερη πολιτική Μπακογιάννη.

Με δυο λόγια η μάχη υπεράσπισης των δημοσίων αγαθών ενάντια στην κυριαρχία της ιδιωτικής εκμετάλλευσης γίνεται δίλημμα επιβίωσης: ή αυτοί ή εμείς.

Απόφαση Δ.Σ. Συλλόγου Μεταπτυχιακών Σπουδαστών
(Υποψηφίων Διδασκτόρων) Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου

Η Μεγάλη Περιπέτεια της Αθήνας

Ολόκληρο
στο Rproject.gr

Η δεκαετία της οικονομικής κρίσης και των μέτρων λιτότητας άφησε τα σημάδια της στις πόλεις, τα κέντρα και τις γειτονιές τους. Ειδικά στην Αθήνα, το αποτύπωμα της κρίσης παραμένει ορατό μέσω της έντασης των κοινωνικο-οικονομικών ανισοτήτων, της στεγαστικής κρίσης, της φτώχειας και των λουκέτων στα καταστήματα. Το κέντρο της Αθήνας είναι διαχρονικά ο "πυκνωτής" όλων εκείνων των φαινομένων που επηρεάζουν την ζωή στην πόλη. Ακόμα και κατά τη διάρκεια της κρίσης το Αθηναϊκό κέντρο έδειξε μια δυναμική διατήρησης του χαρακτήρα του, της πολυ-λειτουργικότητάς του και του ρόλου του να προσελκύει το σύνολο των διαφορετικών κοινωνικο-οικονομικών στρωμάτων της Αθήνας, συμπεριλαμβανομένων των πιο "ευάλωτων" κατοίκων -των μικρομεσαίων, των φτωχών, των μεταναστών-τριών. Τα κυκλοφοριακά προβλήματα που διαχρονικά τα χαρακτηρίζουν, η έλλειψη χώρων για την απρόσκοπτη κίνηση των πεζών, παιδιών, ΑμΕΑ, κλπ., οι λίγοι και παραμελημένοι δημόσιοι χώροι (όχι μόνο του κέντρου αλλά και των γειτονιών της Αθήνας), δεν αποτέλεσαν εμπόδιο στη λειτουργία του ως πόλου έλξης για τις ανάγκες των κατοίκων και των εργαζομένων της πόλης.[...]

Το σχέδιο, εστιάζει σε επιμέρους ζητήματα λειτουργίας του δημόσιου χώρου, αποφεύγοντας μια ολιστική προσέγγιση που θα αφορά συνολικά τον κοινωνι-

κο-οικονομικό χαρακτήρα του κέντρου, την προσβασιμότητα από όλους και τον ελεύθερο χαρακτήρα του δημόσιου χώρου. [...] Για παράδειγμα, η δημιουργία εκτεταμένων δικτύων πεζοδρόμων και ποδηλατοδρόμων που θα βελτίωναν τη σύνδεση του κέντρου με τις γειτονιές της Αθήνας, θα ενίσχυε την προσβασιμότητα για τους κατοίκους, πέρα από τα σημεία ιστορικού ενδιαφέροντος και τη θεματική κατάτμηση της πόλης σε "τουριστικούς θύλακες". Αντ' αυτού, η διαπλάτυνση των πεζοδρομίων και η επέκταση των χώρων πρασίνου προτείνεται να εφαρμοστεί σε ήδη "πράσινους" οδικούς άξονες όπως η Ηρώδου Αττικού, αντί για συνεισφορές του κέντρου με χρόνιες οξυμένες ελλείψεις σε χώρους πρασίνου, παιδικές χαρές, κ.λπ. όπως τα Εξάρχεια, του Γκύζη, η Κυψέλη. [...]

Επιπλέον, η πρόταση δεν στηρίζεται με σαφήνεια σε κάποιο σχεδιασμό προστασίας για τις υφιστάμενες δραστηριότητες του αθηναϊκού κέντρου, δεν προβλέπει δηλαδή τις επιπτώσεις του "Μεγάλου Περιπάτου" στο παραδοσιακό εμπόριο και τις υπάρχουσες χρήσεις και αξία της γης. [...] Με τη διάθεση όλο και μεγαλύτερου μέρους του δημόσιου χώρου σε χρήσεις εστίασης (τραπεζοκαθίσματα), ο δημόσιος χώρος αντί να αυξάνεται και να διατίθεται ελεύθερα στο κοινό, εμπορευματοποιείται, αποκλείοντας όχι μόνο συγκεκριμένα κοινωνικά στρώματα αλλά και συρρικνώνοντας όποιες δυνατότητες

εναλλακτικής χρήσης και δράσης στον κοινό ελεύθερο χώρο της πόλης. [...]

Η πρόταση για τον "Μεγάλο Περίπατο της Αθήνας" μπορεί να συμβάλει ουσιαστικά στη βελτίωση της ζωής της πόλης μόνο εφόσον συμπεριλάβει συγκεκριμένες θεσμικές πολεοδομικές και περιβαλλοντικές ρυθμίσεις για το ευρύτερο αθηναϊκό κέντρο και όχι τμηματικές σχεδιαστικές/κυκλοφοριακές προτάσεις. Εφαρμόζοντας σαφή πολιτική και θεσμοθετώντας την προστασία των χρήσεων του κέντρου, ειδικά των παραδοσιακών λειτουργιών και δραστηριοτήτων και του ειδικού εμπορίου, η πόλη μπορεί να διατηρήσει ζωντανή τη διάδραση των διαφορετικών επαγγελματιών, κοινωνικών ομάδων και χρήσεων που γεννούν το δυναμικό και ιδιαίτερο χαρακτήρα της. Προς αυτή την κατεύθυνση, η οριοθέτηση των τιμών των ενοικίων, τόσο για επαγγελματική χρήση όσο και για χρήση κατοικίας, γενικά στο κέντρο της Αθήνας και ειδικότερα στις περιοχές παρέμβασης του σχεδίου θα όφειλε επίσης να αποτελεί μέρος των θεσμικών ρυθμίσεων της πρότασης. Αντί όλων αυτών μέχρι στιγμής υπάρχει μόνο η υπόσχεση του υπουργού περιβάλλοντος και ενέργειας για κατάργηση του ορίου των 100 κλινών για τα ξενοδοχεία στην περιοχή του κέντρου με το νέο χωροταξικό νομοσχέδιο καθώς επίσης και το άρθρο 99 του πρόσφατα ψηφισμένου περιβαλλοντικού νόμου (4685/2020) που αλλοιώνει ευθέως

τις υφιστάμενες χρήσεις γης στο εμπορικό τρίγωνο της Αθήνας.

Στο πλαίσιο ενός τέτοιου σχεδίου υπερτοπικής σημασίας και με την πρόθεση ουσιαστικής ένταξης όλων των κοινωνικών στρωμάτων που ζουν στο κέντρο της πόλης, η μελέτη οφείλει να συμπεριλάβει τη συγκρότηση στεγαστικής πολιτικής ενάντια στον εκτοπισμό των κατοίκων και τη συμπερίληψή τους στον δημόσιο χώρο που δημιουργείται. Διαφορετικά, οι νέες τάσεις στο real estate και οι τάσεις εμπορευματοποίησης της Αθήνας που "σιωπηρά" εκτοπίζουν κατοίκους και εργαζόμενους από το κέντρο, αλληλοτενόμενες με τις προτάσεις σχεδιασμού του "Μεγάλου Περιπάτου" που "δημιουργούν χώρο" κυρίως για καταναλωτές και όχι για χρήστες του δημόσιου χώρου θα έχουν ως αποτέλεσμα τη δημιουργία ενός κέντρου για λίγους, εξευγενισμένη "βιτρίνα" μιας πόλης που σταδιακά θα χάνει τους κατοίκους της και τις ζωτικές λειτουργίες και δραστηριότητές της. Πρόκειται για μια νεοφιλελεύθερη λογική αντιμετώπισης της πόλης, όχι ως κοινωνικό αγαθό αλλά ως προϊόν προς αξιοποίηση με όρους αγοράς και ανταγωνιστικότητας των πόλεων. Για ακόμη μία φορά -και σε συνέχεια πολλών αντίστοιχων παρεμβάσεων του παρελθόντος- γινόμαστε μάρτυρες μιας αντιδραστικής αναδιάρθρωσης του κέντρου της πόλης και μετατροπής του σε πεδίο στείρου θεάματος και κατανάλωσης.

Αντίσταση-Επαναδιαεκδίκηση-Εξέγερση «συναντιούνται» σε ένα κάμπινγκ

Συζητήσεις, διασκέδαση, συλλογικότητα

Του Θωμά Λεριά

Μετά την περίοδο καραντίνας το Camping Resist. Reclaim.Revolt ετοιμάζει τις βαλίτσες του για το καλοκαίρι του 2020. Το φετινό κάμπινγκ θα πραγματοποιηθεί στο Camping Rovies, στην πανέμορφη Βόρεια Εύβοια από τις 25 Ιουλίου έως τις 2 Αυγούστου. Μέσα σε πρωτοφανείς συνθήκες και τηρώντας τα απαραίτητα μέτρα προστασίας, οι ευρύχωρες εγκαταστάσεις του κάμπινγκ είναι έτοιμες να μας υποδεχτούν.

Η περσινή εμπειρία μας γέμισε αξέχαστες στιγμές κρατώντας μας ανυπόμονους-ες για το φετινό. Το κάμπινγκ αυτό θέλει και ευελπιστεί να είναι ανοικτό σε αγωνιστές και αγωνίστριες της αριστεράς και των κοινωνικών κινημάτων, με πλούσιες πολιτικές συζητήσεις αλλά και μία πρόταση για συλλογικές -και οικονομικές- διακοπές, απαραίτητες για να γεμίσουμε τις μπαταρίες μας.

Οι εμπειρίες διαφορετικών κινημάτων, αγώνων, αντιστάσεων συναντιούνται σε ένα καλοκαιρινό κάμπινγκ, έχοντας την άνεση να συζητήσουμε, να μάθουμε, να ανταλλάξουμε εμπειρίες, που θα μας είναι χρήσιμες για τους αγώνες που έχουμε μπροστά μας.

Μεταξύ άλλων, θα πραγματοποιηθούν πολιτικές συζητήσεις, εκδηλώσεις, θεματικά workshops, προβολές ταινιών,

εκδρομές, πάρτι και πολλά ακόμα που θα ανακοινωθούν το επόμενο διάστημα μαζί με το πλήρες πρόγραμμα.

Πολιτικές συζητήσεις

Η αντιρατσιστική εξέγερση στην Αμερική, μετά από την εν ψυχρώ δολοφονία του Τζορτζ Φλόιντ από αστυνομικό, έχει γίνει αισθητή σε ολόκληρο τον πλανήτη. Στην αυγή μίας νέας οικονομικής κρίσης και με μία πανδημία σε εξέλιξη, ο πιο ισχυρός καπιταλισμός του κόσμου συγκλονίζεται από μία μαζική εξέγερση. Οι τρεις λέξεις Black Lives Matter, ταυτίζονται με τον αγώνα ενάντια στην καταπίεση, το ρατσισμό του συστήματος, την καταστολή, με τους αγώνες για μία ζωή με ελευθερία.

Θα συζητήσουμε για το ρατσισμό, την καταπίεση και την εκμετάλλευση στην Αμερική, για τις μαζικές εξεγέρσεις της εποχής μας, θα (ξανα)διαβάσουμε το καταπληκτικό βιβλίο «Από το #BlackLivesMatter στη μαύρη απελευθέρωση» και θα δούμε ταινίες που αναδεικνύουν τη συστημική φύση της μαύρης καταπίεσης στις ΗΠΑ.

Οι αγώνες και οι εξεγέρσεις για την ελευθερία ενάντια σε καταπίεση και εκμετάλλευση είναι και οι αγώνες ενάντια στην κλιματική αλλαγή και την καταστροφή του περιβάλλοντος. Η περσινή χρονιά χαρακτηρίστηκε από μαθητικές και νεολαιίστικες κινητοποιήσεις σε όλο τον κόσμο για την προστασία του περιβάλλοντος από τα κέρδη των εταιρειών. Επιπλέον, το πρόσφατο νομο-

σχέδιο Χατζηδάκη, οι αγώνες ενάντια στα αιολικά πάρκα και την αυθαίρετη τοποθέτηση ανεμογεννητριών έχουν αποκτήσει κεντρικό χαρακτήρα. Θα συζητήσουμε τις εμπειρίες των αγώνων και των κινημάτων στην Ελλάδα και τον κόσμο αλλά θα συζητήσουμε επίσης και για την κλιματική αλλαγή και ποιο ενεργειακό μοντέλο μπορεί να είναι πραγματικά βιώσιμο με βάση τις κοινωνικές ανάγκες και την προστασία του περιβάλλοντος και όχι τα κέρδη των εταιρειών. Θα προσπαθήσουμε να βρούμε τις πρώτες απαντήσεις σε αυτά τα ερωτήματα σχετικά με τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, την παραγωγή της και γενικότερα ένα διαφορετικό μοντέλο διαχείρισης.

Όπως κάθε χρόνο, θα πραγματοποιηθούν συζητήσεις και workshops σχετικά με το φεμινιστικό κίνημα και τη γυναικεία καταπίεση, τον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό αλλά και συζητήσεις μαθητών και φοιτητών για τη νεοφιλελευθεροποίηση της εκπαίδευσης και τις αλλαγές στη δημόσια παιδεία.

Μια μικρή ξεχωριστή θέση στις συζητήσεις του κάμπινγκ θα έχει ο Λέον Τρότσκι και η συμβολή του στον επαναστατικό μαρξισμό, με αφορμή τη συμπλήρωση 80 χρόνων από τη δολοφονία του.

Ψυχαγωγία και συλλογικές διακοπές

Κατά τη διάρκεια του κάμπινγκ θα υπάρχει ένα πλούσιο πρόγραμμα δραστηρι-

οτήτων: θερινό σινεμά, παιχνίδια στην παραλία, επιτραπέζια, συναυλία και γλέντια, οργανωμένα με τρόπο συλλογικό, προσφέροντας μας στιγμές χαλάρωσης και ψυχαγωγίας. Από το πρόγραμμα δε θα μπορούσε να λείπει και η καθιερωμένη εκδρομή. Πολύ κοντά στις Ροβιές, στο Μαντούδι, θα έχουμε την ευκαιρία να επισκεφτούμε τα μεταλλεία και να μάθουμε για την ιστορία του εργατικού κινήματος στην περιοχή και των ηρωικών απεργιών που έχουν σημαδέψει την ιστορία του τόπου.

Καθημερινά, στο χωρό του καμπινγκ θα λειτουργεί αυτοδιαχειριζόμενη κουζίνα (υπό τις οδηγίες έμπειρων συντρόφων/ισσών με εξαιρετικά μαγειρικά ταλέντα) και μπαρ, όπου όλοι/ες θα μπορούν να προμηθευθούν ό,τι χρειάζονται σε χαμηλές τιμές και στη λειτουργία των οποίων συμβάλλουμε όσοι και όσες συμμετέχουν στο καμπινγκ. Καθημερινά θα λειτουργεί επίσης και βιβλιοπωλείο των εκδόσεων redmarks, για τα καλοκαιρινά αναγνώσματά μας.

Και επειδή οι περισσότεροι/ες από εμάς είτε σπουδάζουμε, είτε σπουδάζουμε και δουλεύουμε ταυτόχρονα, είτε δουλεύουμε με ελαστικές σχέσεις εργασίας, είτε είμαστε σε ένα διαρκές επαγγελματικό κυνήγι, θέλουμε οι διακοπές μας να είναι οικονομικές, αλλά και ποιοτικές προκειμένου να μην επιβαρυνθούμε υπέρμετρα και παράλληλα να περάσουμε όμορφα. Για αυτό το συνολικό οικονομικό πακέτο θα είναι φθηνό και προσιτό για όλους και όλες.

25 ΙΟΥΛΙΟΥ - 2 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
ΕΥΒΟΙΑ, CAMPING "ROVIES"

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ / ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

ΚΛΙΜΑΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ / ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ /
ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΜΟΣ / ΝΑ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΜΕ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ /
WORKSHOPS ΦΟΙΤΗΤΩΝ & ΜΑΘΗΤΩΝ

ΕΚΔΡΟΜΕΣ / PARTY /
ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΤΑΙΝΙΩΝ /
ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Ανοίξτε τις πύλες των πανεπιστημίων!

Της Άννυς Ποταμίτη

Περίοδος πανελλήνιων εξετάσεων για ακόμη μια φορά, περίοδος που μας καλεί να συλλογιστούμε γιατί οι μαθητές πρέπει να δίνουν αυτή την σκληρή και άδικη μάχη για τη μετάβαση τους στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Στα πλαίσια αυτά είναι σημαντική η επικέντρωσή μας στις εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις των εως τώρα κυβερνήσεων που -όπως γίνεται εμφανές- σε καμία περίπτωση δεν άλλαξαν αυτόν τον ψυχοφθόρο και ταξικό τρόπο εξέτασης των μαθητών.

Με το παράδειγμα της προηγούμενης κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, που προσπάθησε να μειώσει τις ώρες των μαθημάτων Γενικής Παιδείας στην τρίτη Λυκείου και να μετα-

τρέψει την τάξη αυτή σε προπαρασκευαστική για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, δρομολογήθηκε η αποδυνάμωση του ρόλου του δημοσίου σχολείου και της σφαιρικότητας των γνώσεων που χρειάζεται να παρέχει ενώ ενισχύθηκε ο ρόλος του ιδιωτικού φροντιστηρίου λόγω των αυξημένων απαιτήσεων. Επιπλέον ενώ η συγκεκριμένη κυβέρνηση ήταν η πρώτη που παρουσίασε το κανονικά επιθυμητό σχέδιο της ελεύθερης πρόσβασης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, το εφάρμοσε με τέτοιους όρους ώστε ουσιαστικά να μην εξυπηρετεί τίποτα καθώς αναφερόταν στην ελεύθερη πρόσβαση μονάχα σε σχολές χαμηλής ζήτησης που ούτως ή άλλως απαιτούσαν ελάχιστη προσπάθεια και χαμηλές βάσεις στις εξετάσεις.

Αυτό το εκπαιδευτικό σύστημα ήρθε να διαδεχθεί η τωρινή κυβέρνηση Μητσοτάκη με νέες αλλαγές και νομοσχέδια

εξοντωτικά και καταστροφικά για την δημόσια παιδεία και τους μαθητές. Την φετινή χρονιά γίναμε μάρτυρες αυτής της σειράς εκπαιδευτικών νομοσχεδίων εκ των οποίων κάποια περιλάμβαναν την επαναφορά της Τράπεζας θεμάτων, την αντικατάσταση την Κοινωνιολογίας με τα Λατινικά, την αξιολόγηση εκπαιδευτικών και την καθιέρωση τριών κατευθύνσεων με ένα επιπλέον εξεταζόμενο μάθημα στην καθεμία. Όπως γίνεται φανερό κάθε παραπάνω μεταρρύθμιση δεν φαίνεται να αποσκοπεί καθόλου στην ριζική αλλαγή του θεσμού των πανελλαδικών εξετάσεων και την διαμόρφωση συνθηκών στην εκπαίδευση που θα εξασφαλίζουν την ισότητα, δωρεάν και δημόσια παιδεία για κάθε μαθητή-τρια.

Η άστοχη, αποσπασματική και ασυνεχής πορεία της κάθε κυβέρνησης, να εφαρμόζει το δικό της εξεταστικό σύ-

στημα, που έχουμε παρακολουθήσει όλα αυτά τα χρόνια οδηγεί ξανά και ξανά σε μια πρόταση, ελεύθερη πρόσβαση κάθε μαθητή-τριας στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Έπειτα από την ένταξη κάθε μαθητή-τριας στην σχολή της επιλογής του/της, θα μπορεί να κριθεί με εξετάσεις εντός της σχολής στον πρώτο χρόνο φοίτησης, εισάγοντας ένα προπανεπιστημιακό έτος αξιολόγησης, ανεξάρτητο της τρίτης Λυκείου. Μια τέτοια απάντηση στον εκπαιδευτικό χώρο είναι αρκετή, αν γίνει μαζικά και αποφασιστικά τόσο από τους νέους όσο και από γονείς και εκπαιδευτικούς, για να απαλλάξει μια για πάντα τους μαθητές από τον εφιάλτη των εξετάσεων και να σημάνει μια νέα εποχή για την παιδεία που δεν θα γνωρίζει άγχος, καταπίεση, διακρίσεις και ανισότητες και θα αποτελεί χώρο έκφρασης, δημιουργικότητας και συνεργασίας.

Στεκόμαστε απέναντι στην καύση σκουπιδιών και στην υποβάθμιση της ζωής μας!

Η ακραία καταστολή στο Βόλο δεν θα μείνει αναπάντητη!

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Σε κοινή ανακοίνωση-καταγγελία της καταστολής και του αυταρχισμού της δημοτικής αρχής του Μπέου στο Βόλο, προχωρούν οργανώσεις της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, με πρωτοβουλία τεσσάρων Οργανώσεων, της Αναμέτρησης, της ΑΡΑΝ, της ΔΕΑ και της Συνάντησης. Εδώ και μήνες, οι κάτοικοι του Βόλου αγωνίζονται ενάντια στη μαφιόζικη διοίκηση Μπέου που επιχειρεί να κάνει ολόκληρο το Βόλο ένα απέραντο σκουπιδότοπο, δημιουργώντας μη βιώσιμες συνθήκες για τη ζωή των κατοίκων αλλά και ζημιώνοντας ανεπανόρθωτα το περιβάλλον. Τόσο η κυβέρνηση όσο και η δημοτική αρχή, λειτουργούν εξυπηρετώντας αποκλειστικά τα κέρδη της ΑΓΕΤ/Lafarge, χτυπώντας και τρομοκρατώντας όσους/ες αγωνίζονται για το αυτονόητο δικαίωμά τους σε αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης. Ακολουθεί απόσπασμα από την ανακοίνωση.

Ακραία καταστολή δέχτηκε το μαζικό συλλαλητήριο ενάντια στην καύση σκουπιδιών στο Βόλο. Περισσότερο από 2000 πολίτες όλων των ηλικιών (από μικρά παιδιά έως ηλικιωμένους/οι) συγκεντρώθηκαν το απόγευμα του Σαββάτου 13/6 στο νοσοκομείο του Βόλου με κατεύθυνση το εργοστάσιο της ΑΓΕΤ/Lafarge. Πρωτοβουλίες κατοίκων, φοιτητικοί σύλλογοι, συλλογικότητες απ' όλο το πολιτικό φάσμα, ακόμα και φίλαθλοι τοπικής ομάδας βρέθηκαν εκεί με κύρια αιτήματα να σταματήσει η καύση σκουπιδιών από το εργοστάσιο της ΑΓΕΤ/Lafarge, να μην κατασκευαστεί καινούριο εργοστάσιο RDF-SRF, το οποίο συνεπάγεται την περαιτέρω περιβαλλοντική υποβάθμιση της πόλης. Η κάτοικοι του Βόλου βρίσκονται τα τελευταία χρόνια σε έναν πολύμορφο δίκαιο αγώνα για το περιβάλλον, την ποιότητα ζωής, την υγεία απέναντι στις κυβερνήσεις, αρχικά ΣΥΡΙΖΑ- ΑΝΕΛ και στη συνέχεια ΝΔ, και την δημοτική διοίκηση Μπέου.

Οι διαδηλώτριες/τες δέχτηκαν περισσότερες από πέντε φορές επίθεση από τις αστυνομικές δυνάμεις!

Μέσα στο μπαράζ της βίαιης καταστολής πραγματοποιήθηκαν σειρά παράνομες προσαγωγές από δυνάμεις των ΜΑΤ και της ασφάλειας, δύο από τις οποίες μετατράπηκαν σε συλλήψεις. Αποτέλεσμα του κύματος παράνομης και ωμής βίας ήταν πολλές/οι διαδηλώτριες/τες να βρεθούν τραυματισμένες/οι και ορισμένες/οι να χρειαστεί να μεταφερθούν στο νοσοκομείο με σοβαρά χτυπήματα. Ενδεικτικό της ανεξέλεγκτης βίας ήταν και ο τραυματισμός ακόμα και ανθρών που δεν συμμετείχαν σε κάποια κινητοποίηση. Από όλα τα παραπάνω είναι σαφές ότι η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, η πολιτική ηγεσία της αστυνομίας και η δημοτική αρχή του Μπέου έχουν την ευθύνη για τις βιαιοπραγίες που συντελέστηκαν.

Το συνεχιζόμενο κατασταλτικό όργιο στον Βόλο δεν είναι ένα μεμονωμένο

περιστατικό. Συνδέεται με τα αντίστοιχα γεγονότα στα νησιά του Αιγαίου, σε πλατείες της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης. Φανερώνουν τις προσπάθειες της κυβέρνησης, μέσα από την κρατική θωράκιση και την προληπτική καταστολή, να συνεχίσει την ατζέντα της για εκποίηση δημόσιου πλούτου, υποβάθμιση του περιβάλλοντος και λεηλασία των εργαζόμενων και της νεολαίας. Επίσης, αποτελούν κομμάτι της όλο και μεγαλύτερης βίας που ασκούν τα καπιταλιστικά κράτη σε παγκόσμια κλίμακα (με αποκορύφωμα τους δολοφόνους αστυνομικούς των ΗΠΑ) προκειμένου να θωρακιστούν από τη νέα οικονομική κρίση του συστήματός τους.

Δεν θα αφήσουμε το φόβο να γίνει κανονικότητα. Δεν θα αφήσουμε την ακραία καταστολή της κυβέρνησης της ΝΔ να περάσει σε καμία γωνιά της χώρας. Θα συνεχίσουμε τον αγώνα για δικαιοσύνη και ελευθερία, ενάντια στα περιβαλλοντικά εγκλήματα του κεφαλαίου, την

τρομοκρατική καταστολή του κράτους και την εργοδοτική εκμετάλλευση.

Απαιτούμε: Οριστική παύση της καύσης σκουπιδιών από την ΑΓΕΤ/Lafarge – Όχι στην κατασκευή εργοστασίου SRF/RDF – Άμεση παύση της βαριάς βιομηχανίας στον αστικό ιστό - Κάτω τα χέρια από τις δημοκρατικές ελευθερίες και τα κοινωνικά δικαιώματα- Αθώωση/ Να καταπέσει το στημένο κατηγορητήριο, των 2 συλληφθέντων του συλλαλητηρίου στις 13/6 – Κατάργηση των ΜΑΤ – Παραδειγματική τιμωρία των αστυνομικών δυνάμεων που βιαιοπραγούν κατά των πολιτών.

Στηρίζουμε το Συλλαλητήριο στην πόλη του Βόλου την Παρασκευή 03/07/2020 στις 19.00 από την Πλατεία Ελευθερίας μέχρι στιγμής υπογράφουν: ΑΡΑΝ, Αναμέτρηση, ΔΕΑ, Συνάντηση, ΑΡΑΣ, Αρ. Ρεύμα, ΛΑΕ, Κομμουνιστικό Σχέδιο, Συντονισμός Κομμουνιστικών Δυνάμεων, Ξεκίνημα, ΣΕΚ, Κόκκινο Νήμα, ΕΚΚΕ, ΝΑΡ, Κρίση και Κριτική.

Το BLM αποκαλύπτει το ρόλο της Αστυνομίας σε μαζική κλίμακα «Αποχρηματοδότηση - Αφοπλισμός - Διάλυση»

Του Πάνου Πέτρου

Είναι κοινά αποδεκτό πλέον ότι οι διαδηλώσεις και οι ταραχές στις ΗΠΑ έχουν εξελιχθεί σε κάτι πολύ ανώτερο από ένα «οργισμένο ξέσπασμα», αλλά και κάτι πολύ ριζοσπαστικότερο από παραδοσιακού τύπου «συντεταγμένες» κινητοποιήσεις που διαπραγματεύονται κάποιες «ρεαλιστικές» αλλαγές.

Τίποτε δεν αποτυπώνει καλύτερα αυτήν την εξέλιξη από τη συνθηματολογία των διαδηλωτών πάνω στο κεντρικό ζήτημα της Αστυνομίας. Αυτή έχει προχωρήσει πιο πέρα από το αυθόρμητο «Fuck the Police» που εκφράζει μόνο το αίσθημα οργής. Ταυτόχρονα διαχωρίζεται από το «Reform the Police», την αυταπάτη για «μεταρρύθμιση της Αστυνομίας» που ερχόταν πάντοτε να καλύψει το πολιτικό κενό της έλλειψης αιτημάτων.

Ένα νέο τρίπτυχο, πολύ πιο συγκεκριμένο κι αιχμηρό, έχει κάνει την εμφάνισή του στις διαδηλώσεις: Disarm-Defund-Abolish! Αφοπλισμός-αποχρηματοδότηση-κατάργηση. Τα τρία «αιτήματα-κραυγές» συνυπάρχουν, είτε ως εναλλακτικές, είτε ως διαφορετικοί τρόποι να ειπωθεί το ίδιο περίπου πράγμα.

Στο επίκεντρο έχει βρεθεί κυρίως το αίτημα για «αποχρηματοδότηση», για μια σειρά λόγους. Κυρίως γιατί είναι ανοιχτό σε ερμηνείες και μπορεί να αποτελέσει «συνώνυμο» των άλλων αιτημάτων: Ενοποιεί όσους θέλουν να δουν γενικά περιορισμό των αστυνομικών προϋπολογισμών, όσους το ταυτίζουν με τον «αφοπλισμό» (λιγότερα λεφτά για αγορά φονικών «παιχνιδιών») αλλά και όσους το ταυτίζουν με την «κατάργηση» (υποχρηματοδότηση μέχρι εξαφάνισης). Η μεγάλη αρετή αυτού του συνθήματος βρίσκεται στο ότι ανοίγει το κοινωνικό ζήτημα: Προτείνοντας δραστικό περιορισμό των αστυνομικών προϋπολογισμών (που στις περισσότερες αμερικανικές Πολιτείες είναι θηριώδεις), παράλληλα προτείνει την «ανακατεύθυνση» των πόρων που θα απελευθερωθούν (σε υγεία, παιδεία, κοινωνικές υπηρεσίες κλπ). Κάνοντάς το αυτό, ανοίγει μια γενικότερη ιδεολογική αντιπαράθεση για τις προτεραιότητες της κοινωνίας.

Η αντιπαράθεση έχει πάρει κεντρικό και μαζικό χαρακτήρα, όπως αποδεικνύεται με μια σειρά τρόπους. Καταρχήν, από την κίνηση κάποιων τοπικών αρχών προς την (λιγότερο ή περισσότερο τολμηρή) ικανοποίηση του λαϊκού αισθήματος: Από την ανακοίνωση της Πολιτείας του Λος Άτζε-λς για περικοπές στον αστυνομικό προϋπολογισμό, μέχρι την εισήγηση του Δημοτικού Συμβουλίου της Μινεάπολης για «διάλυση της Αστυνομίας». Έπειτα, από την καταγραφή στο δημόσιο διάλογο. Η αστική αρθρογραφία μελετά το νέο «Κίνημα για την Αποχρηματοδότηση της Αστυνομίας». Τέλος, από το γεγονός ότι υποχρεώνονται να τοποθετηθούν οι «μεγάλοι παίκτες»: Με τον Τραμπ να ισχυρίζεται ότι «οι Δημοκρατικοί θέλουν να σας πάρουν

και τα όπλα και τους αστυνομικούς σας» και τον Μπάιντεν να επιτίθεται δημόσια στο σύνθημα, εισηγούμενος... «περισσότερους πόρους» (για καλύτερη εκπαίδευση, καλύτερης ποιότητας επαγγελματίες και άλλα κούφια ευχολόγια δεκαετιών...).

Η ανάγκη να αφοπλιστεί η αμερικανική Αστυνομία αγγίζει δύο διαφορετικά ζητήματα. Το ένα αφορά την καταστολή διαδηλώσεων. Είναι «συνήθης πρακτική» τα τελευταία χρόνια στις ΗΠΑ, τα Αστυνομικά Τμήματα να παραλαμβάνουν το «περίσσειμα» του Αμερικανικού Στρατού –το οποίο περιλαμβάνει υπερσύγχρονα βαριά όπλα (που τα είδαμε σε πλήρη ανάπτυξη κατά την καταστολή της μαύρης εξέγερσης στην Βαλτιμόρη). Το δεύτερο

αποδεικνύουν ότι γενικά η Αστυνομία δεν κυκλοφορεί εκεί έξω «αποτρέποντας κακουργήματα». Σε επίπεδο πολιτικής συζήτησης, το προχωρημένο παράδειγμα της Μινεάπολης έχει παρουσιάσει κάποιες πολύτιμες απαντήσεις, καθώς ακτιβιστές μπαίνουν στη συζήτηση «κι αν διαλυθεί η αστυνομία, τί θα την αντικαταστήσει;»: «Ψυχολόγοι για θύματα βιασμού, γιατροί για τοξικομανείς, κοινωνικοί λειτουργοί για περιθωριοποιημένους, προγράμματα στέγασης για αστέγους». Σε επίπεδο κινηματικών πρακτικών, όσο διαρκεί η ανάταση της εξέγερσης, προσφέρει και «εικόνες από ένα διαφορετικό μέλλον»: Δημοτικός σύμβουλος στη Μινεάπολη επικαλέστηκε το «κοινωνικό έργο» των διαδηλωτών (που

για αύξηση του κύματος «πρώρων συνταξιοδοτήσεων» από το Σώμα, στο 99% των περιπτώσεων δεν αφορούν κάποια ηθική έκλαμψη για το ρόλο που επιτελεί, αλλά «πесμένο ηθικό» από τον «διάχυτο στιγματισμό» του. Η σπουδή διάφορων «σωματείων» αστυνομικών να μοιράσουν χρήμα στα μέλη τους για «να τονωθεί το ηθικό» υπενθυμίζει τον ρόλο αυτών των «σωματείων» (που συνήθως αφιερώνουν τους τεράστιους πόρους τους στα δικαστικά έξοδα και στις εγγυήσεις των διωκόμενων μελών αυτής της καθόλα νόμιμης «μαφίας»). Είναι μια άλλη πτυχή που έχουν φέρει οι διαδηλώσεις στο φως, απαιτώντας από την εργατική συνμοσπονδία AFL-CIO να διακόψει τους δεσμούς της μαζί με αυτά τα «σωματεία», υπενθυμίζοντας ότι «Δεν είναι Συνδικάτα – Δεν είναι απλοί εργαζόμενοι».

Χρειάζεται μικρό καλάθι για τον στόχο της «κατάργησης». Προϋποθέτει συνθήκες που ανοίγουν το δρόμο στην αντικατάσταση της υπάρχουσας κοινωνικής οργάνωσης από μια άλλη. Όσο δεν υπάρχουν αυτές, η όποια υλοποίηση «κατάργησης» θα αφορά παιχνίδι με τις λέξεις. Πολλοί φιλελεύθεροι δηλώνουν ότι «θα πρέπει να καταργηθεί... για να αλλάξει». Έχει την αξία της η περιγραφή: όποιος είναι στοιχειωδώς έντιμος φιλελεύθερος που θέλει όντως να προσφέρει μια ειλικρινή απόπειρα «μεταρρύθμισης», υποχρεώνεται να παραδεχτεί ότι «αυτό το πράγμα δεν μεταρρυθμίζεται» και κάθε «αλλαγή» μπορεί να γίνει μόνο στα ερείπιά του. Αλλά ταυτόχρονα υπενθυμίζει ότι τελικός στόχος τους παραμένει η «αλλαγή». Αυτός -στην σημερινή κοινωνία- έχει όρια. Στη σημερινή συζήτηση στις ΗΠΑ, συχνά υπενθυμίζονται οι ρίζες της Αστυνομίας -συγκροτήθηκε ως μόνιμο, επαγγελματικό σώμα λόγω της ανόδου του εργατικού ριζοσπαστισμού και της ανάγκης να παραμένει υποταγμένος ο μαύρος πληθυσμός. Είναι μια σπουδαία υπενθύμιση ότι η ανθρωπότητα «έχει ζήσει και χωρίς αστυνομία», όπως και ότι ως Σώμα υπάρχει ιδρυτικά για να «υπηρετεί και προστατεύει» τους πλούσιους κι όχι γενικώς τους πολίτες. Αλλά ταυτόχρονα υπενθυμίζει ότι δεν μπορούμε να απαλλαγούμε από αυτήν, αν δεν απαλλαγούμε από τα αφεντικά της.

Ως τότε, κάθε μέτρο που μειώνει την δύναμή της, κάνει τη ζωή των ανθρώπων πιο εύκολη και τη ζωή των μαύρων πιο ασφαλή και είναι καλοδεχούμενο. Ταυτόχρονα, ο τρόπος και η επιχειρηματολογία με την οποία διεκδικούνται αυτά τα μέτρα, έχουν τη δική τους πολιτική σημασία. Η «μεταρρύθμιση» ιστορικά είχε ως στόχο «να αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη στα σώματα ασφαλείας». Η σημερινή συζήτηση, στοχεύει ακριβώς στο ανάποδο, στην αποκάλυψη και το στιγματισμό του ρόλου τους. Εμφανίζεται μια συλλογιστική που λέει «λιγότεροι μπάτσοι = ασφαλέστεροι δρόμοι», η οποία είναι καθαρή στο μαύρο πληθυσμό που έχει συσσωρεύσει δεκαετίες πικρής, φονικής πείρας «μεταρρυθμισμένης», «πολυφυλετικής», «καλύτερα εκπαιδευμένης» κ.ο.κ. αστυνομίας. Για όλα αυτά, το «disarm-defund» αλλά και το «abolish» είναι παραπάνω από καλοδεχούμενα...

«Κι αν διαλυθεί η αστυνομία, τί θα την αντικαταστήσει; Ψυχολόγοι για θύματα βιασμού, γιατροί για τοξικομανείς, κοινωνικοί λειτουργοί για περιθωριοποιημένους, προγράμματα στέγασης για αστέγους».

αφορά την καθημερινότητα. Η Αστυνομία στις ΗΠΑ έχει ευρύτατες δικαιοδοσίες (η λεγόμενη «αστυνόμηση του σπασμένου παράθυρου»). Στη διάρκεια καθημερινών καθηκόντων όπως έλεγχοι που εδώ θα έκανε πχ η Τροχαία ή συστάσεις για δυνατή μουσική κλπ, οι πανταχού παρόντες Αμερικάνοι μπάτσοι κυκλοφορούν με το όπλο στο χέρι –με τα γνωστά αποτελέσματα.

Διάλυση και μεταρρύθμιση

Η δημόσια αντιπαράθεση έχει ανοίξει πάνω σε αυτό το ζήτημα με δύο διαφορετικούς τρόπους.

Από τα αριστερά, ως αίτημα τμήματος κυρίως μαύρων ακτιβιστών, όπου υπάρχει μια μακρά παράδοση «abolitionism» («υπέρ της κατάργησης»). Ο όρος είναι φορτισμένος ιστορικά -οι «abolitionists» ήταν οι οπαδοί της άμεσης κατάργησης της σκλαβιάς- και τον χρησιμοποιούν κοινωνικές συλλογικότητες ενάντια στις φυλακές και την αστυνομία, που συμμερίζονται την ανάλυση περί «Νέου Τζιμ Κρόου» (όπου μετά την κατάκτηση δικαιωμάτων της δεκαετίας του '60, οι φυλακές και η αστυνομία λειτουργούν για να επιβάλουν ένα νέο καθεστώς καταπίεσης των μαύρων, χωρίς όμως να δηλώνεται ρητά αυτή η συστημική ρατσιστική λειτουργία, όπως ακριβώς η νομοθεσία «Τζιμ Κρόου» μετά τον Εμφύλιο διαίωνιζε την ανισότητα αλλά κρυβόταν πίσω από το «ίσοι μα διαχωρισμένοι»).

Από τα δεξιά, καθώς πολλά στελέχη και αναλυτές για να επιτεθούν στο αίτημα για αποχρηματοδότηση το ταυτίζουν με την προοπτική διάλυσης: «Χωρίς πόρους, δεν θα υπάρχει αποτελεσματική Αστυνομία, προτείνετε να ζούμε χωρίς Αστυνομία;». Σηκώνοντας το γάντι σε αυτήν την επίθεση, η συζήτηση πηγαίνει φυσιολογικά στο «για τί ακριβώς χρειαζόμαστε την Αστυνομία;». Εκεί έχουν υπάρξει πολλές ενδιαφέρουσες απαντήσεις. Σε επίπεδο αρθρογραφίας, έχουν κατατεθεί εμπειρικές εικόνες ή και στατιστικές μελέτες που

στέγασαν αστέγους καταλαμβάνοντας κτίρια, διένειμαν πόρους -πολλοί εκ των οποίων είχαν «λεηλατηθεί»- σε άπορους) για να ισχυριστεί ότι «έδειξαν ότι ξέρουν πώς να αντιμετωπίσουν κοινωνικά προβλήματα».

Ένα άλλο πολύτιμο συμπέρασμα είναι ότι η απειλή της μαζικοποίησης και της δημοφιλίας «μαξιμαλιστικών» αιτημάτων είναι συνήθως ο πιο αποτελεσματικός τρόπος να επιβληθούν και τα «μινιμαλιστικά». Μια σειρά περιορισμοί των πιο ακραίων εξουσιών κι ελευθεριών της αστυνομίας συζητιούνται σε μια σειρά Πολιτείες και στο Κογκρέσο, κυρίως από φιλελεύθερους Δημοκρατικούς που επιχειρούν να αμυνθούν απέναντι στις αριστερές κριτικές για την άρνησή τους να υιοθετήσουν την «αποχρηματοδότηση», αντιπροτείνοντας μια «μεγάλη μεταρρύθμιση». Τα αυτονόητα μέτρα που προτείνονται περισσότερο λειτουργούν ως υπενθύμιση της θεσμικά κατοχυρωμένης ασοδοσίας που υπήρχε ως τώρα (βλ. σελ. 18-19). Ενώ η προσπάθεια να εφαρμοστούν κι αυτά αποκαλύπτουν την φύση του αστυνομικού σώματος. Πυκνώνουν τόσο πολύ οι αναφορές για μαζικές αστυνομικές αντιδράσεις σε αυτές τις ελάχιστες «παρεμβάσεις στο έργο τους», που γκρεμίζεται οριστικά ο μύθος «κάποιων κακών μπάτσων».

Το λεγόμενο «Μπλε Τείχος» (που περιγράφει την «αδελφότητα» μεταξύ μπάτσων που πάντα «καλύπτει τους δικούς της») πυκνώνει τις γραμμές του απέναντι στις προσπάθειες στοιχειώδους εκδημοκρατισμού. Στην Ατλάντα εξελίσσεται άτυπη «λευκή απεργία» ενάντια στη δίωξη του «συναδέλφου» που δολοφόνησε μαύρο πρόσφατα. Στο Μπάφαλο, κινήθηκαν διαδικασίες ενάντια στον μπάτσο που καταγράφηκε σε κάμερα να χτυπά εν ψυχρώ με γκλομπ 75χρονο και η διμοιρία του να τον εγκαταλείπει αιμόφυρτο στο έδαφος. Όλα τα μέλη της διμοιρίας εγκατέλειψαν το ειδικό σώμα στο οποίο υπηρετούσαν... «αηδισμένα από τη δίωξη». Οι ειδήσεις

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ

Μεγάλη διεθνής νίκη του κινήματος BDS. Το 2015 το γαλλικό Ανώτατο Δικαστήριο είχε καταδικάσει ακτιβιστές του BDS για το περιεχόμενο της δράσης τους που αφορά στο Μποϊκοτάζ, την Απόσυρση Επενδύσεων και τις Κυρώσεις εις βάρος του κράτους του Ισραήλ. **Πέντε χρόνια μετά όμως έρχεται η δικαίωση.** Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΔΔΑ) έκρινε ότι η απόφαση του ανώτατου δικαστηρίου της Γαλλίας παραβιάζει το άρθρο 10 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ), το οποίο αφορά στην **ελευθερία της έκφρασης.** Πρόκειται για μια τεράστια νίκη των κινημάτων γενικότερα καθώς με αυτή την απόφαση θεσπίζεται νομικό προηγούμενο που μπορεί να δικαιώσει ακτιβιστές σε ανάλογες διώξεις. Επίσης πρόκειται για μια απόφαση σταθμό για τα μέλη του Παλαιστινιακού κινήματος διεθνώς και ιδιαίτερα σε χώρες που κρατούν μία πολύ αυστηρή στάση απέναντί τους όπως είναι η Γερμανία.

«Προσπάθησα να επιβιώσω και απέτυχα» ήταν τα λόγια στο τελευταίο σημείωμα που άφησε η Σάρα Χεγκάζι πριν την **αυτοκτονία της** στις 14/6. Η Χεγκάζι ήταν μια **Αιγύπτια κομμουνίστρια ακτιβίστρια για τα ανθρώπινα δικαιώματα, γνωστή για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των ΛΟΑΤΚι+ ατόμων.** Το Σεπτέμβριο του 2017 οι αιγυπτιακές αρχές την συνέλαβαν επειδή ύψωσε μια σημαία του Pride σε συναυλία στο Κάιρο. Μαζί με έναν άλλο ακτιβιστή αντιμετώπισαν τις κατηγορίες της ένταξης σε παράνομη ομάδα που στοχεύει στη διάδοση της ομοφυλοφιλίας. Στην Αίγυπτο δεν απαγορεύεται ανοιχτά η ομοφυλοφιλία, όμως τιμωρούνται τα άτομα που προβαίνουν σε «ανήθικες πράξεις που αντίκεινται στον αιγυπτιακό πολιτισμό». Τον Ιανουάριο του 2018 απελευθερώθηκε μετά την καταβολή της εγγύησης και έκτοτε ζούσε στον Καναδά. Όμως η κοινωνική και νομική πίεση από την ανοιχτή υπόθεση τη λύγισε. **Αυτό είναι το κράτος της Αιγύπτου** με το οποίο συνδιαλεγόταν περήφανα πριν λίγα χρόνια ο Αλέξης Τσίπρας και παραμένει «σύμμαχος» του ελληνικού κράτους.

Τραγικές καταστάσεις ανοιχτά της Λέσβου εκτυλίχθηκαν την Κυριακή 14 Ιουνίου. Μια **βάρκα με τριάντα έξι πρόσφυγες έγινε ο σάκος του μποξ ανάμεσα στις ελληνικές και τις τουρκικές αρχές.** Το ελληνικό λιμενικό σώμα και η τουρκική ακτοφυλακή αρνούσαν ότι οι πρόσφυγες βρίσκονταν στα δικά τους χωρικά ύδατα, με αποτέλεσμα να μη σπεύσει καμία πλευρά σε διάσωση. Σύμφωνα με καταγγελίες **οι πρόσφυγες παρέμειναν περίπου 14 ώρες στη βάρκα μεσοπέλαγα** και ανάμεσά τους βρίσκοντας τρεις έγκυες γυναίκες. Μόνο στη μία το πρωί όπου διαδόθηκε η πληροφορία ότι μία από εκείνες γέννησε πάνω στη βάρκα φιλοτιμήθηκε το ελληνικό λιμενικό να κάνει το χρέος του. Αξίζει να αναφερθεί ότι οι πρόσφυγες μεταφέρθηκαν στο λιμάνι της Πέτρας όπου έτυχαν αποδοκιμασιών από μερίδες ακροδεξιών στοιχείων της περιοχής. Είναι πραγματικά τραγική και εγκληματική η αντιμετώπιση των προσφύγων από τις ελληνικές αρχές γεγονός που χρήζει άμεσης απάντησης.

Κάποιοι από αυτούς που επηρεάστηκαν με τον πιο βάναυσο τρόπο από τα περιοριστικά μέτρα την περίοδο του κορωνοϊού είναι αναμφισβήτητα οι **κρατούμενοι στις φυλακές.** Σε ανακοίνωσή της στις 15/6 η «Επιτροπή Συγγενών και Φίλων Κρατουμένων» καταγγέλλει ότι **ο covid-19 χρησιμοποιείται καταχρηστικά ως δικαιολογία προκειμένου να καταπατηθούν θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα που έχουν κατακτηθεί με αγώνες.** Συγκεκριμένα, η Επιτροπή ζητάει άνοιγμα των επισκεπτηρίων για τα παιδιά και τους συγγενείς των κρατουμένων και απελευθέρωση των τακτικών και φοιτητικών αδειών τους. Αναφέρεται ότι πολλά παιδιά έχουν να δουν τους γονείς τους από τις 28 Φεβρουαρίου που έπαψαν τα επισκεπτήρια ενώ παράλληλα επηρεάζεται και η ψυχολογία των δευτέρων από το διαρκή εγκλεισμό. Τέλος, αποδομείται πλήρως το αφήγημα της ομαλής εκπαιδευτικής διαδικασίας για όσους είναι στις φυλακές με κλασική αναφορά στην περίπτωση Δημάκη.

Καταπιεσμένους που δεν έμαθες να ακούς» * στίχος των Rationals

Να σταματήσουμε τις απωθήσεις στο Αιγαίο

Του Νικόλα Κολυτά

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη πιστή στο αντιπροσφυγικό της δόγμα συνεχίζει μια εγκληματική πολιτική. Οι καταγγελίες για βίαιες απωθήσεις προσφύγων στο Αιγαίο πληθαίνουν, λαμβάνοντας μάλιστα σε πολλές περιπτώσεις και διεθνείς προεκτάσεις. Η ελληνική ακτοφυλακή μαζί με τη Frontex καταπατώντας κάθε έννοια διεθνούς δικαίου και ατομικών δικαιωμάτων δρουν με έναν απολύτως ανεξέλεγκτο τρόπο.

Βίαιες επαναπροωθήσεις

Η αλήθεια είναι ότι πολλές φορές η πραγματικότητα δεν παρουσιάζεται ωμή όπως είναι αλλά σφηνώνεται πίσω από βαρύγδουπες και γενικόλογες φράσεις που συνήθως λέγονται από πρόσωπα κύρους και ευθύνης. Έτσι, λοιπόν, ο Υπουργός Ναυτιλίας Γιάννης Πλακιωτάκης μπορεί να δηλώνει ότι το ελληνικό κράτος «προσπίζει τα θαλάσσια σύνορα της πατρίδας μας, τα οποία είναι και σύνορα της Ευρωπαϊκής Ένωσης», όμως δεν περιγράφει το τι σημαίνει αυτό ή μάλλον καλύτερα το τι συνεπάγεται. Μέσα στο Μάιο αλλά και στις αρχές του Ιούνη υπήρξαν πολλαπλές καταγγελίες τόσο από πρόσφυγες και αντιρατσιστικές συλλογικότητες όσο και από επίσημους θεσμικούς φορείς προστασίας των δικαιωμάτων, για βίαιες απωθήσεις στο Αιγαίο.

Το ρεπερτόριο των καταγγελιών που έχουν γίνει για περιστατικά ανοιχτά της Λέσβου αλλά και αλλού, περιλαμβάνει μαμούβρες σκαφών του λιμενικού γύρω από βάρκες, καταστροφή των μηχανών των βαρκών, ξυλοδαρμούς και αποσπάσεις προσωπικών αντικειμένων προσφύγων, καθυστερήσεις στην άμεση διάσωση ακόμη και δεκατέσσερις ώρες και πολλά άλλα. Αυτή είναι η προάσπιση των ελληνικών συνόρων απέναντι στους «εισβολείς» που σε πολλές περιπτώσεις είναι έγκυες γυναίκες και μικρά παιδιά μέσα σε υπερφορτωμένες βάρκες. Όσο κι αν κεντρικά κυβερνητικά στελέχη εμφανίζονται σα να μη συμβαίνει τίποτα, είναι τέτοιας έκτασης και έντασης τα γεγονότα που δε γίνεται να περάσουν απαρατήρητα.

Κυβερνητικές ευθύνες

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη φέρει τον πρώτο λόγο για την παραπάνω τερατώδη κατάσταση. Και αυτό γιατί οι βίαιες απωθήσεις φαίνεται πως δεν αποτελούν κάποια μεμονωμένα περιστατικά αλλά τον κανόνα στο Αιγαίο. Πρόκειται για ξεκάθαρη πολιτική επιλογή τη στιγμή που η χώρα έχει λάβει ένα ποσό της τάξεως των 350 εκατομμυρίων ευρώ για τη δημιουργία δομών στέγασης των αυξημένων προσφυγικών ροών. Ο ίδιος ο αναπληρωτής υπουργός Μετανάστευσης και Ασύλου, Γιώργος Κουμουτσάκος, με επιστολή του προς κεντρικά στελέχη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στις αρχές Ιουνίου, ζητούσε να τεθεί σε εφαρμογή η λεγόμενη «ρήτρα έκτακτης ανάγκης», η οποία ουσιαστικά δίνει τη δυνατότητα σε κράτη όπως η Ελλάδα να μπορούν να αναστέλλουν τη διαδικασία ασύλου και να επαναπροωθούν τους πρόσφυγες στα σύνορα, χωρίς να εξετάζουν πιθανά αιτήματα

ασύλου. Σημειώνεται ότι την ίδια ρήτρα επιζητούν και η Κύπρος με τη Βουλγαρία.

Είναι σαφές ότι κάτι τέτοιο αντίκειται ξεκάθαρα στο Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων καθώς υπό το πρόσχημα της έκτακτης ανάγκης θεσμοποιούνται οι απωθήσεις προσφύγων. Το όλο ζήτημα όμως είχε προετοιμάσει νωρίτερα ο Υπουργός Μεταναστευτική Πολιτικής, Νότης Μητράκης, όταν στα μέσα Μαΐου είχε δηλώσει σε διαδικτυακό σεμινάριο της Ευρωπαϊκής Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής με θέμα τη διαμόρφωση Κοινού Ευρωπαϊκού Συστήματος Ασύλου, ότι η Ελλάδα πιέζει ώστε να υιοθετηθεί ως ευρωπαϊκό κεκτημένο η έννοια της «ανωτέρας βίας» και η κατά περίπτωση εγκληματική αξιοποίησή της θα συμπληρώσουμε εμείς. Δεν υπάρχει δικαιολογία όμως, όταν αντιδρούν στις βρώμικες δουλειές της κυβέρνησης διε-

Η Αριστερά οφείλει να λάβει πρωτοβουλίες απέναντι στις εγκληματικές πολιτικές Μητσοτάκη συνδεδεμένη με τους πρόσφυγες και ασκώντας κάθε είδους πίεση στο δρόμο και στους κοινωνικούς χώρους

θνείς οργανώσεις και ΜΜΕ που κάθε άλλο θα μπορούσαν να κατηγορηθούν για αριστερή οπτική. Το Συμβούλιο της Ευρώπης, η Ύπατης Αρμοστεία του ΟΗΕ καθώς και γερμανικά μέσα όπως το Spiegel είναι μερικά από αυτά.

Ανάγκη απάντησης

Μπροστά στην παρούσα κατάσταση η ριζοσπαστική Αριστερά και το αντιρατσιστικό κίνημα έχουν πολλή δουλειά μπροστά τους. Η αντιπολιτευτική ανυπαρξία του ΣΥΡΙΖΑ σε όλα τα επίπεδα, συμπεριλαμβανομένου και του προσφυγικού το κάνει ξεκάθαρο. Οι όψιμες ευαισθησίες και η επικοινωνιακού τύπου πολιτική στο ζήτημα των προσφύγων δεν ξεπλένει τον ΣΥΡΙΖΑ για το γεγονός ότι επί τέσσερα χρόνια δεν προχώρησε στα απαραίτητα μέτρα ανακούφισης των προσφύγων. Ότι επί διακυβέρνησής του οι πρόσφυγες ζούσαν κάτω από άθλιες συνθήκες στα νησιά, ότι διατηρήθηκε ο φράχτης στον Έβρο, ότι έφερε το NATO στο Αιγαίο και ότι υπέγραψε την εγκληματική συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας.

Αυτός είναι και ο λόγος που η λύση απέναντι στο προσφυγικό ζήτημα βρίσκεται στην πίεση των κινημάτων και του κόσμου της αλληλεγγύης. Η Αριστερά οφείλει να λάβει πρωτοβουλίες απέναντι στις εγκληματικές πολιτικές Μητσοτάκη συνδεδεμένη με τους πρόσφυγες και ασκώντας κάθε είδους πίεση στο δρόμο και στους κοινωνικούς χώρους. Οι πανελλαδικές κινητοποιήσεις που έλαβαν χώρα την παγκόσμια ημέρα προσφύγων στις 20 Ιουνίου δείχνουν το δρόμο. Οι βίαιες απωθήσεις στο Αιγαίο πρέπει να σταματήσουν άμεσα πριν να θρηνήσουμε ακόμη περισσότερα θύματα.

Αλληλεγγύη και αγώνας ενάντια στις εξώσεις και τον θεσμικό ρατσισμό

Άσυλο και στέγη σε όλους τους πρόσφυγες

Χιλιάδες πρόσφυγες είναι αντιμέτωποι με τον κίνδυνο της αστεγίας. Η κυβέρνηση εφαρμόζοντας την απάνθρωπη πολιτική των εξώσεων από διαμερίσματα προγραμμάτων στέγασης, Κέντρα Υποδοχής και Ταυτοποίησης καθώς και άλλες δομές φιλοξενίας, στην πραγματικότητα πετάει τους πρόσφυγες στο δρόμο υπό το πρόσημο της ανάγκης αποσυμφόρησης των νησιών. Τα όσα συνέβησαν τις τελευταίες ημέρες στην πλατεία Βικτωρίας θύμισαν αρκετά εικόνες του 2015. Οικογένειες να εγκαθίστανται στις πλατείες, αλληλέγγυες πρωτοβουλίες να προσπαθούν να βοηθήσουν όσο μπορούν και η αστυνομία να κάνει σκούπα τις πρώτες πρωινές ώρες. Για όλα τα παραπάνω μας μίλησε ο Κώστας Κόκκορας, ψυχολόγος με ενεργή εμπλοκή στο αντιρατσιστικό κίνημα:

? **Κώστα αρχικά δώσε μας μια εικόνα της κατάστασης με τις εξώσεις. Πόσες έχουν γίνει, πόσες αναμένονται και ποιος είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος το επόμενο διάστημα για τους πρόσφυγες;**

Η γενική εικόνα που επικρατεί σήμερα μας δείχνει ότι κατά μέσω όρο το 95% από τα άτομα που ήταν να βγουν από διαμερίσματα και ξενοδοχεία του ΕΣΤΙΑ της UNHCR και από «ανοιχτά» κέντρα υποδοχής, παρέμειναν παράτυπα στα διαμερίσματά τους, στα δωμάτιά τους και στα container ή τις σκηνές τους αντίστοιχα. Και που να πηγαίνουν αλλωστε? Παρέμεινε το 95% του γενικού πληθυσμού των 11.500 ανθρώπων σε όλη την χώρα που την 30/5/2020 θα εξωθούνταν από τις εστίες τους. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν το στεγαστικό πρόγραμμα του Δήμου της Αθήνας που από τα 323 άτομα προς έξοδο βγήκαν μόνο οι 30 και το Camp του Ελαιώνα που από τα 300 άτομα βγήκαν μόνο τα 7.

Άλλα από την άλλη δεν είναι λόγος αυτός ούτε για χαρές αλλά ούτε και για πανηγυρισμούς. Αυτοί οι άνθρωποι που παρέμειναν στις εστίες του δεν θεωρούνται πλέον ωφελούμενοι των προγραμμάτων τους και δεν υποστηρίζονται από το προσωπικό τους.

Και ακόμα πιο σημαντικό είναι ότι σε όλους αυτούς τους ανθρώπους, που στην πλειοψηφία τους είναι πυρηνικές οικογένειες με τουλάχιστον δύο παιδιά, έχει διακοπεί από την 30/5/20 κάθε οικονομικό βοήθημα που δικαιούνταν ως αιτούντες άσυλο. Έτσι μπορεί να έχουν ένα σπίτι να μένουν όμως πως θα ταΐσουν τα παιδιά τους?

Το μεγάλο κύμα εξώσεων πέρασε αλλά κάθε μήνα θα έρχονται νέα μικρότερα. Κάθε μήνα αυτοί που θα αναγνωρίζονται ως πρόσφυγες και θα παίρνουν την πολυπόθητη άδεια διαμονής θα πρέπει να εγκαταλείψουν τα προγράμματα στέγασης μέσα σε διάστημα 30 ημερών. Εξοντωτική και τιμωρητική πολιτική για ένα παράπτωμα αδικαιολόγητο... το παράπτωμα του να πάρει άσυλο από το ελληνικό κράτος ένας άπαιτος άνθρωπος γιατί το δικαιούται! Το παράπτωμα του να αναγνωριστεί επίσημα από το κράτος με το καθεστώς του πρόσφυγα ένας πρόσφυγας πολέμου...

Η μεγάλη πλειοψηφία λοιπόν παρέμεινε στις εστίες της και αψήφησε τις υπουργικές

αποφάσεις, αλλά αυτό αποτελεί μία νίκη σε μία πολύ μικρή μάχη και ο πόλεμος είναι μπροστά μας. Ήδη το σύστημα ετοιμάζει πιλοτικά αλλά άμεσα να κινηθεί εξώδικες διαδικασίες σε ωφελούμενους που παραμένουν για μήνες παράτυπα στα διαμερίσματα. Και στη συνέχεια θα ακολουθήσουν και τα ασφαλιστικά μέτρα εις βάρος τους. Και αν όλα αυτά είναι κοστοβόρα και χρονοβόρα για τα διαμερίσματα, στα camp θα είναι μία απλή εκκένωση της αστυνομίας όπως αυτές που ζήσαμε στις καταλήψεις των Εξαρχείων.

? **Ποιες θεωρείς ότι είναι οι αιτίες πίσω από αυτή την εγκληματική πολιτική των εξώσεων και πού αποσκοπούν;**

Η επιλογή της πολιτικής της αποτροπής των προσφυγικών ροών εκφράζεται και με το να τους επιδεικνύουμε το πόσο δυσάρεστη, ανασφαλής και επικίνδυνη μπορεί να γίνει η παραμονή τους στη πολιτισμένη ευρωπαϊκή Ελλάδα. Πόσο δύσκολα μπορούν να βρουν πρόσβαση στη δημόσια υγεία, πόσο ανούσια μπορεί να τους προσφερθεί η δημόσια παιδεία, πόσο αδύνατη μπορεί να γίνει η πρόσβαση στην αγορά εργασίας και πόσο αποτρεπτική και μετά εμποδίων η οποιαδήποτε προσπάθεια ένταξής τους στην τοπική κοινωνία. Και να μην ξεχνάμε μέσα στα πλαίσια της αποτροπής είναι και η στρατιωτικοποίηση του Αιγαίου και του Έβρου με αμέτρητα ανθρώπινα θύματα και αγνοούμενους και οι παράνομες επαναπροωθήσεις.

Μέσα σε αυτό το κλίμα λοιπόν η κυβέρνηση προσπαθεί με το ελάχιστο οικονομικό κόστος να απαλύνει το φόρτο των τουριστικών νησιών μας με τα υπερπληθθή ανοιχτά κέντρα υποδοχής και να αδειάσει πάση θυσία θέσεις στέγασης στην ενδοχώρα για να μετακινήσει άμεσα χιλιάδες πρόσφυγες και μετανάστες. Δημιουργώντας έτσι μικρές Μόριες στην ηπειρωτική Ελλάδα που δεν θα τραβούν τόσο τα βλέμματα όσο μία μεγάλη Μόρια σε ένα τουριστικό νησί μέσα στο καλοκαίρι από τη μια και από την άλλη να τα έχει και καλά με τους μεγάλους επιχειρηματίες του τουρισμού στην χώρα.

? **Πολλοί πρόσφυγες οδηγούνται στην αστεγία και αναγκάζονται να ζουν σε πλατείες (Βικτώρια). Τι λένε οι ίδιοι για την κατάσταση αυτή;**

Υπάρχει διάχυτο το συναίσθημα της αδικίας καθώς νιώθουν ότι τιμωρούνται για την νομιμοποίηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων τους. Κρατήθηκαν παρά τη θέλησή τους στη χώρα μας, υποχρεώθηκαν να αναζητήσουν άσυλο εδώ και μόλις το λαμβάνουν και αναγνωρίζονται τους πετάμε έξω από τα προγράμματα χωρίς δουλειά, χωρίς σπίτι, χωρίς ευκαιρίες και ελπίδες με τα παιδιά τους στην αγκαλιά. Πρόσφυγες για δεύτερη φορά στην πολιτισμένη Ευρώπη. Ένοχοι για κάποια αιτία που δεν την έμαθαν ποτέ όπως θα έλεγε και ο Παύλος...

Χωρίς καμία πρόνοια και σχέδιο από το

επίσημο κράτος για το επόμενο βήμα μετά την αναγνώριση, τους υποχρεώνουμε σε καταδικαστική αστεγία. Ναι λοιπόν, νιώθουν αδικημένοι και είναι απογοητευμένοι, μερικοί είναι απελπισμένοι από το σκληρό πρόσωπο της πολιτισμένης Ευρώπης με τα κλειστά σύνορα και τις απάνθρωπες πολιτικές. Και στη συνέχεια θα έρθει και το συναίσθημα του θυμού...

? **Η κυβέρνηση σε μια επιχείρηση σκούπα μετέφερε πολλούς πρόσφυγες στον Ελαιώνα. Ποια είναι η κατάσταση στη δομή εκεί αυτή τη στιγμή;**

Στην ουσία με μία κίνηση άμεσης πυρόσβεσης η κυβέρνηση μετέφερε αστραπιαία όλα τα άτομα από την πλατεία Βικτωρίας στον Ελαιώνα. Μεταφέρθηκαν στο σύνολο 280 άτομα σαν να ήταν αντικείμενα, εμπορεύματα. Και αυτό είχε τις αντίστοιχες επιπτώσεις και διαμαρτυρίες γιατί επρόκειτο για ανθρώπους και όχι για containers.

Ήταν μία προσπάθεια να αποκρύψουν άμεσα από την κοινωνία τις επιπτώσεις της μεταναστευτικής τους πολιτικής που παράγει άστεγους στις πλατείες. Δεν μπορούν να καταλάβω μέχρι πότε πιστεύουν ότι θα μπορούν να καλύπτουν τις απάνθρωπες πρακτικές τους όταν κάθε μήνα παράγουν άστεγους για να δημιουργήσουν θέσεις και να στεγάσουν ημιάστεγους από τα camps.

Στη δομή του Ελαιώνα έχει δημιουργηθεί συνωστισμός και αναταραχή καθώς εκεί που περίμεναν να δώξουν 300 άτομα, τους ενημέρωσαν ότι θα πρέπει να βρουν λύση για να στεγάσουν 70 άστεγους και τελικά τους μετέφεραν 280 άτομα...

? **Μεγάλη κουβέντα γίνεται και για τις ευρωπαϊκές επιδοτήσεις για τη διαχείριση του προσφυγικού ζητήματος και τη μη αξιοποίησή τους για τις ανάγκες των προσφύγων. Τι κάνει η κυβέρνηση με αυτά τα λεφτά;**

Είναι αλήθεια πως όλα τα κονδύλια για το προσφυγικό προέρχονται εξολοκλήρου από την ευρωπαϊκή κεντρική τράπεζα χωρίς καμία συμμετοχή του ελληνικού κράτους ή της τοπικής αυτοδιοίκησης. Από τον μισθό των υπαλλήλων στα προγράμματα στέγασης και τις χρηματοδοτήσεις ΜΚΟ που παρέχουν υπηρεσίες στους πρόσφυγες, μέχρι

και τον εξοπλισμό των διαμερισμάτων ή την ενοικίαση των ξενοδοχείων όλες οι δαπάνες αποτελούν ευρωπαϊκά κονδύλια.

Καταλαβαίνουμε εύκολα ότι μιλάμε για πολύ μεγάλα ποσά που έρχονται για το προσφυγικό και στους πρόσφυγες φτάνουν λίγα ψίχουλα. Ας αναλογιστούμε ότι ένας ενήλικος/η πρόσφυγας/ισσα στην Αθήνα παίρνει 150 ευρώ το μήνα οικονομική ενίσχυση. Χωρίς να έχει δικαίωμα στην εργασία μέχρι να αναγνωριστεί. Του παρέχεται προσωρινά στέγαση αλλά σκεφτείτε τον εαυτό σας να επιβιώνει στην σημερινή Αθήνα με 150 ευρώ το μήνα! Η ακόμα χειρότερα μία εξαμελής οικογένεια να προσπαθεί να επιβιώσει με 450 ευρώ το μήνα και αυτά μέχρι να αναγνωριστεί.

Πολλά από αυτά τα κονδύλια εκτιμώ ότι αναλώθηκαν από τις εκάστοτε κυβερνήσεις για να καλυφθούν τρύπες εκατομμυρίων ευρώ στο σύστημα υγείας, ή όπου αλλού χρειαζόταν, μοιράστηκαν σε παχυλούς μισθούς μανατζαρέων και «ειδικών» συμβούλων που κάθε άλλο παρά αποτελέσματα δεν έφεραν, και φυσικά σε προσωπικό συμφέρον και όφελος των ανθρώπων που είναι πάντα πρόθυμοι να κερδίσουν και να επωφεληθούν από την καταστροφή και τον πόνο των συνανθρώπων τους.

? **Ποια πιστεύεις ότι πρέπει να είναι τα άμεσα καθήκοντα της Αριστεράς και του αντιρατσιστικού κινήματος στην αντιμετώπιση της συγκεκριμένης αντιπροσφυγικής πολιτικής;**

Πρέπει άμεσα να σταθούμε στο πλάι τους αλληλέγγυοι, να τους εμπνεύσουμε και να τους παρακινήσουμε σε αγώνες διεκδίκησης των αυτονόητων δικαιωμάτων τους, να συμμετέχουμε και να στηρίξουμε τους αγώνες αυτούς.

Να εναντιωθούμε και να αποτρέψουμε κάθε προσπάθεια εκκένωσης ή εξώσης.

Να διεκδικήσουμε ένα ευρύ πρόγραμμα κοινωνικής κατοικίας για τον ευάλωτο πληθυσμό, τους άπορους και άστεγους, μία κοινωνική πολιτική με επίκεντρο τον άνθρωπο και τις ανάγκες του.

Η απάνθρωπη πολιτική αντιμετώπιση του προσφυγικού ζητήματος από την κυβέρνηση πρέπει να καταγγελθεί και να τερματιστεί. Ας ενώσουμε όλοι τις δυνάμεις μας με τον αγώνα των προσφύγων για να μπει ένα φρένο στις παράλογες ρατσιστικές πολιτικές.

Μέση Ανατολή

Η Σαουδική Αραβία ανακοίνωσε ότι ανέκοψε την πορεία πυραύλων που εκτόξευσαν οι Υεμενίοι αντάρτες Χούτι προς το έδαφός της. Γενικά τα διεθνή ΜΜΕ «θυμούνται» ότι υπάρχει πόλεμος στην Υεμένη, όποτε αντεπιτίθενται οι Χούτι. Όλες τις υπόλοιπες μέρες του χρόνου, ο «συνασπισμός» υπό την ηγεσία των Σαούντ συνεχίζει τα εγκλήματά του. Εν τω μεταξύ, εξελίσσεται μια νέα τουρκική επιχείρηση σε ιρακινό έδαφος, στα πλαίσια του πολέμου του τουρκικού κράτους ενάντια στο κουρδικό αντάρτικο PKK. Με τα βλέμματα όλων στραμμένα στη Λιβύη, έρχονται διαρκείς υπενθυμίσεις ότι τα «θερμά» ενεργά μέτωπα στην ευρύτερη περιοχή είναι πολύ περισσότερα και οι απειλές πολύ μεγαλύτερες...

Ο Τραμπ, ο Μπάιντεν και οι πολιτικές προοπτικές στις ΗΠΑ Οι «χωρίς φωνή» στο προσκήνιο

Του Πάνου Πέτρου

Η εξέγερση ενάντια στο ρατσισμό και την αστυνομική βία στις ΗΠΑ συγκρίνεται πλέον με τα κινήματα της δεκαετίας του '60. Οι διαδηλώσεις είναι παρατεταμένες, έχουν συγκλονιστική μαζικότητα, πολυφυλετικό χαρακτήρα και έχουν εξαπλωθεί σε κάθε μεγάλη και μικρή πόλη σε όλες τις Πολιτείες των ΗΠΑ.

Οι αρχικές κρατικές προσπάθειες να ανακτηθεί ο έλεγχος των δρόμων (απαγορεύσεις κυκλοφορίας, κινητοποίηση Εθνοφρουράς, διαρκείς απρόκλητες αστυνομικές επιθέσεις μεγάλης έκτασης κι έντασης) απέτυχαν και –αν και η καταστολή συνεχίζεται, προκαλώντας διαρκώς νέα θύματα και εγκλήματα– υπάρχει η αίσθηση ότι σε πολλές Πολιτείες και Αστυνομικά Τμήματα έχει δοθεί εντολή «αυτοσυγκράτησης».

Επιτυχίες

Για άλλη μια φορά στην ιστορία, η εξέγερση λειτουργεί ως «είσοδος των χωρίς φωνή στο πολιτικό προσκήνιο», καθώς και οι πιο αγανακτισμένοι επικριτές των «ταραχών», υποχρεούνται να τοποθετηθούν πάνω στις αιτίες τους. Το ζήτημα του ρατσισμού και της αστυνομικής βίας εισέβαλλε στο επίκεντρο του δημόσιου διαλόγου με πρωτοφανή τρόπο και ορμή. Ο καλλιεργημένος για δεκαετίες μύθος των «μεταφυλετικών» ΗΠΑ της «αχρωματοψίας» γκρεμίστηκε. Το Black Lives Matter είχε αρχίσει να τον αποδομεί και να τον φθείρει, αλλά οι «βδομάδες που συγκλόνισαν τον κόσμο» τον ισοπέδωσαν.

Η εξέγερση έχει επιφέρει μεγάλες μεταπολίσεις και στην κοινή γνώμη. Πλειοψηφική συμπάθεια στους διαδηλωτές, πλειοψηφική στήριξη σε μια σειρά μέτρα περιορισμού της δύναμης της αστυνομίας, πλειοψηφική αίσθηση ότι «υπάρχει δομικό φυλετικό ζήτημα στις ΗΠΑ» –μια αίσθηση που ήταν μειοψηφική στα πρώτα χρόνια του BLM και στις εξεγέρσεις του Φέργκιουσον και της Βαλτιμόρης. Οι ακτιβιστές του BLM αλλά και έμπειρα στελέχη όπως η Άτζελα Ντέιβις σημειώνουν ενθουσιασμένοι ότι «επιτέλους ακούμε αυτό που τους λέγαμε!».

Επιπλέον, οι διαδηλώσεις και οι «ταραχές» έχουν πετύχει μικρές υλικές νίκες: μειώσεις αστυνομικών προϋπολογισμών σε κάποιες Πολιτείες, απομάκρυνση ρα-

τσιστικών μνημείων σε άλλες (όταν δεν το κάνουν οι διαδηλωτές μόνοι τους), απαγόρευση κάποιων «νόμιμων αστυνομικών πρακτικών» («στραγγαλισμός», «φυλετικό προφίλ» υπόπτων), συζήτηση στο Κογκρέσο για μια νέα νομοθεσία περιορισμού των αστυνομικών ελευθεριών, «ξαφνική» ενεργοποίηση των εισαγγελικών αρχών σε απαγγελίες κατηγοριών σε δολοφόνους αστυνομικούς (ναι, συνεχίζουν να δολοφονούν καθημερινά) με ταχύτατες διαδικασίες κ.ο.κ. (για τη μεγάλη συζήτηση για την Αστυνομία, βλ. σελ. 15). Πολλά από αυτά, όπως η «ξαφνική» ενεργοποίηση εισαγγελιών για αστυνομικές δολοφονίες και η απαγόρευση των «στραγγαλισμών» ή της χρήσης «φυλετικού προφίλ» αποκαλύπτουν την οργανωμένη κρατική συνενοχή που υπήρχε όσο ΔΕΝ γίνονταν. Ταυτόχρονα δικαιώνουν τις οργισμένες διαδηλώσεις και τις «ταραχές» ακόμα και ως μέσο «διαπραγμάτευσης» για τα αυτονόητα.

Ένα τέτοιο μαζικό κίνημα είναι προφανές ότι υποχρεώνει τα πολιτικά κόμματα να διαμορφώσουν τακτικές απέναντί του και σε μεγάλο βαθμό επηρεάζει τις πολιτικές προοπτικές τους –ακόμα κι αν δεν υπάρχει κανένας αυτοματισμός μεταξύ εξεγέρσεων/κινήματων και έκφρασης στην κάλπη.

Η κρίση του Τραμπ

Ο Τραμπ αντιμετωπίζει την μεγαλύτερη κρίση της θητείας του. Η «πολιορκία» του Λευκού Οίκου από διαδηλωτές σε συνδυασμό με την είδηση της καταφυγής του σε μπουνκερ ήταν μια «εικόνα κρίσης». Η προσπάθεια να αξιοποιήσει το

αίσθημα πανικού που προκλήθηκε από τα ΜΜΕ για να αντεπιτεθεί την επόμενη μέρα (η διαβόητη φωτογράφιση με την Βίβλο μπροστά στην Εκκλησία του Αγίου Ιωάννη και η απειλή να κατεβάσει τον τακτικό στρατό για να «κυριαρχήσει στους δρόμους») δεν του βγήκε, προκαλώντας μια μικρή συνταγματική κρίση (άρνηση της στρατιωτικής ηγεσίας, όπως και του πρώην και του νυν υπουργού Άμυνας) που δημιούργησε ενόχληση και στο κόμμα του και μεταξύ υποστηρικτών του (ακόμα και σε τμήμα των Ευαγγελιστών).

Δεν είναι η πρώτη φορά που δείχνει να βρίσκεται εν τω μέσω μιας «ρωγμών από τα πάνω», αλλά σε συνάρτηση με μια εξέγερση «από τα κάτω», είναι η πρώτη φορά που δείχνει τόσο απομονωμένος και χωρίς να διαθέτει την πρωτοβουλία κινήσεων –πέρα από το να ρίχνει λάδι στη φωτιά καθώς «τσακώνεται» με τους διαδηλωτές και τους απειλεί χυδαία μέσω τουίτερ.

Οι Δημοκρατικοί και το κίνημα

Οι Δημοκρατικοί επιχειρούν –για άλλη μια φορά στην ιστορία τους– να «καβαλήσουν τον τίγρη», αξιοποιώντας τους πιο προνομιακούς δεσμούς που διαθέτουν με τα ακροατήρια που έχουν κοινωνικές ευαισθησίες και τον πολιτικό τους μηχανισμό που θα επιχειρήσει να πείσει ότι «άκουσε τους διαδηλωτές» που μπορούν πλέον να περιμένουν υπομονετικά το «νομοθετικό έργο». Δεν θα είναι εύκολο όμως. Καθώς το κίνημα ριζοσπαστικοποιείται (και σε Δήμους και Πολιτείες με φιλελεύθερες Δημοκρατικές Αρχές) είναι δύσκολο να συμβαδίσουν μαζί του. Ο «προοδευτικός» δήμαρχος Ντι Μπλάζιο

αποδοκιμάστηκε στην τελετή μνήμης του Φλόιντ στη Νέα Υόρκη, ο φιλελεύθερος δήμαρχος της Μινεάπολις εκδιώχθηκε από τις διαδηλώσεις, μαύροι δήμαρχοι που καλούν τους διαδηλωτές να ηρεμήσουν «αν αγαπάνε αυτήν την ανεκτική πόλη» δεν εισακούγονται.

Το έργο των Δημοκρατικών γίνονται ακόμα πιο δύσκολο από την στρατηγική επιδίωξη και ανάγκη τους να «πατήσουν σε δύο βάρκες»: Επιχειρούν να εμφανιστούν ως υπερασπιστές του δίκιου των διαδηλωτών, ενώ ταυτόχρονα διεκδικούν το «μετριοπαθές κέντρο». Μια όψη ήταν η απόπειρα του Τζο Μπάιντεν να βρεθεί στους δρόμους για «να μιλήσει με τους πολίτες»: στην ίδια περιοδεία συζήτησε και με διαδηλωτές και με «αγανακτισμένους πολίτες που οχυρώνουν τις ιδιοκτησίες τους». Φυσικά η ρήση που συμπύκνωσε τη λογική του «μικρότερου κακού» με τόσο γλαφυρό τρόπο που δεν είχε καταφέρει κανένας Αμερικανός μαρξιστής ως τώρα ήταν η προτροπή του Μπάιντεν προς τους αστυνομικούς: «Πυροβολήστε τους στα πόδια, όχι στην καρδιά!». Σε μια νέα παρέμβαση, ο Μπάιντεν στράφηκε ανοιχτά ενάντια στο σύνθημα «αποχρηματοδότηση της αστυνομίας» που έχει γίνει η πολεμική κραυγή του κινήματος.

Όλα αυτά βάζουν σε αμφιβολία την ιστορικά προνομιακή σχέση των Δημοκρατικών με τη μαύρη κοινότητα. Καλεσμένος σε δημοφιλές μαύρο ραδιόφωνο, καλούμενος να δεσμευτεί για πράγματα και να δώσει διευκρινήσεις για άλλα, ο Μπάιντεν ξεγλίστρησε με ένα (πολύ κακό) «αστείο», που έγινε αντιληπτό ως δείγμα της αλαζονείας ενός κόμματος που παίρνει τη μαύρη ψήφο δεδομένη και αρνείται να λογοδοτήσει σε αυτήν: «Μπορούμε να συζητήσουμε πολλά, αλλά αν δεν ψηφίσετε εμένα απέναντι στον Τραμπ δεν είστε μαύροι!» Αυτό από τον άνθρωπο που επί διακυβέρνησης Κλίντον πέρασε έναν διαβόητο «Ποινικό Νόμο» που έκλεισε χιλιάδες μαύρους στις φυλακές. Η ίδια η εκλογική παρέμβαση Ομπάμα σίγουρα προκάλεσε πολλά πικρά χαμόγελα σε όσους τον εξέλεξαν ενθουσιασμένοι το 2008 για να τον δουν να εποπτεύει επί μια δετία την Αστυνομία που συνέχισε να δολοφονεί ανενόχλητη. Αυτή η συσσωρευμένη εμπειρία αποτελεί μέρος της εξήγησης του ξεσπάσματος της εξέγερσης («enough with black faces in high places», «φτάνει πια με τα μαύρα πρόσωπα σε υψηλές θέσεις») και δεν «εξανερμίζει»

Κίνα-Ινδία

Κινέζοι και Ινδοί στρατιώτες συγκρούστηκαν σε διαφιλονικούμενη περιοχή των σινο-ινδικών συνόρων. Η σύρραξη είχε δεκάδες νεκρούς, αν και έγινε με τη μορφή... πετροπολέμου (μιας και απαγορεύεται η οπλοφορία σε εκείνες τις περιοχές). Το επεισόδιο αφορά την άνοδο του ινδικού εθνικισμού, ο οποίος με αμερικανική ενθάρρυνση βάζει εμπόδια στους εμπορικούς-ενεργειακούς «δρόμους» που προβλέπει το σύμφωνο Κίνας-Πακιστάν. Καθώς το παιχνίδι είναι πολύ μεγάλο, εμπλέκοντας τον ανταγωνισμό ΗΠΑ-Κίνας, Ινδίας-Πακιστάν, Ινδίας-Κίνας κ.ο.κ., το περιστατικό μπορεί να αποδειχθεί σοβαρό. Μπορεί ένας πετροπόλεμος να οδηγήσει σε γενικευμένη σύρραξη;

Ισραήλ

Μια διαδήλωση ενάντια στο σχέδιο προσάρτησης του 30% της Δυτικής Όχθης από το Κράτος του Ισραήλ προκάλεσε οργή κι ανησυχία στα ισραηλινά ΜΜΕ. Τα «παπαγαλάκια» του σιωνιστικού κράτους εντόπισαν 2 πολύ μεγάλους κινδύνους: α) τη συμπίεση τμημάτων της «εβραϊκής» Αριστεράς με Παλαιστίνιους διαδηλωτές που (άκουσον-άκουσον) έφεραν παλαιστινιακές σημαίες. β) Την αντικατάσταση του όρου «κατοχή» από τον όρο «απαρτχάιντ» από τους περισσότερους ομιλητές. Καλά κάνουν και ανησυχούν... Ο χώρος της εβραϊκής Αριστεράς, καθώς συρρικνώνεται, ταυτόχρονα δείχνει να ριζοσπαστικοποιείται: αυτό που περιγράφεται ως «αυξανόμενη συνειδητοποίηση ότι χωρίς τους Παλαιστίνιους και τα αιτήματά τους, δεν υπάρχει Αριστερά»...

ται» από 2 προεκλογικές υποσχέσεις κι ένα φιλικό χτύπημα στην πλάτη.

Ρευστό τοπίο

Όλα αυτά δημιουργούν ένα ρευστό τοπίο, όσον αφορά τους πολιτικούς-εκλογικούς συσχετισμούς. Το μεγαλύτερο πρόβλημα του Τραμπ είναι μια πιθανή αποσυσπείρωση της κοινωνικής του βάσης. Δεν είναι τόσο ότι χάνει την «κυριλέ δεξιά» ψήφο (μέσω της διαφοροποίησης του Ρόμνι ή των Μπους). Είναι το ενδεχόμενο η αδυναμία του να επιβάλει «νόμο και τάξη» να προκαλέσει απογοήτευση του σκληρού πυρήνα του «τραμπισμού».

Αυτό το ρεύμα στην αμερικανική κοινωνία δέχεται αντιφατικά μηνύματα: Η αίσθηση κοινωνικής κρίσης («ακόμα και ο Λευκός Οίκος κινδυνεύει από ταραχοποιούς!») θα μπορούσε να το συσπειρώσει γύρω από τον Πρόεδρο. Αλλά ταυτόχρονα αυτό το κοινό θέλει τον Πρόεδρό του «πολέμαρχο» -και όλα τα τουίτ περί «νόμου τάξης» δεν αρκούν να καλύψουν την αδυναμία του να επιβληθεί.

Αν είχε πετύχει η «κατασταλτική αντεπίθεση» μετά το επεισόδιο με το «μπούνκερ», ο Τραμπ θα είχε επανασυσπειρώσει αυτό το ρεύμα. Σήμερα δεν γνωρίζουμε αν η «απώλεια ελέγχου» των δρόμων χρεώνεται ως αδυναμία του Τραμπ και τον φθείρει ή ως «προδοσία των κρατικών γραφειοκρατιών που του δένουν τα χέρια», ενισχύοντας τον μύθο του. Αντίστοιχα, τα αστυνομικά σωματεία (στην πλειοψηφία τους «λέσχες φίλων Τραμπ») δεν ξέρουμε αν θα συσπειρωθούν γύρω από τον «άνθρωπό τους» απέναντι στον «εχθρικό κλίμα» ή αισθάνονται απροσπάτητα και παραδομένα στη χλεύη.

Τα προβλήματα του Μπάιντεν περιγράφθηκαν παραπάνω. Αν ο Τραμπ πασχίζει

να συσπειρώσει «το ακροατήριο που τον αφορά», ο Μπάιντεν φαίνεται να μην ξέρει καν «ποιο ακροατήριο τον αφορά».

Υπάρχει αρκετό χρονικό διάστημα ως το Νοέμβρη για να αναπτυχθούν διάφορες δυναμικές.

Μια πιθανότητα είναι να καταφέρει η μηχανή των Δημοκρατικών να ξεδιπλώσει ένα «πολυσυλλεκτικό» σχέδιο που θα αντλήσει τμήμα και της αριστερής εναντίωσης («ο επικεφαλής ρατσιστής») και της κεντρώας δυσaréσκειας («ανίκανος να διαχειριστεί μια κρίση») απέναντι στους χειρισμούς Τραμπ, τόσο όσο χρειάζεται για να δώσει την νίκη στον απίθανο, άχρωμο «θείο Τζο».

Μια άλλη πιθανότητα είναι να ανακτήσει την πρωτοβουλία κινήσεων ο Τραμπ, μετά από μια πιθανή υποχώρηση των διαδηλώσεων, και να τεθεί επικεφαλής ενός ακόμα ρεύματος «λευκής αντίδρασης/αντεπίθεσης» -σαν αυτά που εμφανίστηκαν μετά από κάθε απόπειρα του μαύρου κινήματος να κατακτήσει προόδους και νίκες- που θα τον κρατήσει στον Λευκό Οίκο.

Κανονικά, η αλλαγή της δημογραφίας στις ΗΠΑ τα τελευταία χρόνια δεν ευνοεί τις προοπτικές ενός τέτοιου ρεύματος -σε βαθμό που στο φόντο της επανεκλογής Ομπάμα το 2012 είχε ανοίξει σοβαρά μια συζήτηση για το αν μπορούν οι Ρεπουμπλικάνοι να ξανακερδίσουν ποτέ πλειοψηφία, συνεχίζοντας να απευθύνονται στην ίδια εκλογική βάση. Το 2016 όμως απέδειξε με σοκαριστικό τρόπο ότι μπορούν -γιατί πολλές φορές μια «λευκή συντηρητική μειοψηφία» μπορεί να ενεργοποιηθεί από τον σωστό Ρεπουμπλικάνο για να πάει ως την κάλπη ενώ η κοινωνική πλειοψηφία δεν πείθεται εύκολα να πάει να ψηφίσει τους Δημοκρατικούς.

Ακόμα και σήμερα, η δυνητική εκλογική βάση του Τραμπ δηλώνει πλειοψηφικά «αποφασισμένη», ενώ 1 στους 2 δυνητικούς ψηφοφόρους του Μπάιντεν δεν δηλώνουν τον παραμικρό «ενθουσιασμό».

Πολιτικό κενό

Σε κάθε περίπτωση, το κενό στα αριστερά των δύο μεγάλων αστικών κομμάτων «βοά» για άλλη μια φορά τα τελευταία χρόνια στις ΗΠΑ. Το 2016, στα σόσιαλ μίντια κυκλοφορούσε εκείνη η χιομυριστική δημοσκοπήση που έβγαζε την «πτώση μετεωρίτη» ως πιο δημοφιλή εξέλιξη σε σχέση και με μια προεδρία Τραμπ και με μια προεδρία Κλίντον. Το 2020, κυκλοφορεί μια άλλη σύγκριση, με πιο «χειροπιαστό παράδειγμα»: η πυρπόληση του αστυνομικού τμήματος της Μινεάπολις είναι πιο δημοφιλής και από τον Τραμπ και από τον Μπάιντεν...

Αυτό το πολιτικό κενό δεν αναιρεί δύο θεμελιώδη ζητήματα. Το πρώτο είναι οι επιτυχίες που σημείωσε η εξέγερση. Αυτές έχουν τη δική τους δυναμική και σημασία που ξεπερνούν την κυνική εκλογική απελπισία είτε του «και θα ξαναβγει ο Τραμπ» είτε του «και θα πάνε να ψηφίσουν Μπάιντεν». Ο σημερινός ξεσηκωμός δεν «ευθύνεται» για την κάλπη του Νοέμβρη και δεν αναμετριέται με αυτό το καθήκον. Έχει να αναμετρηθεί με την οικοδόμηση ταξικής δύναμης -σε κοινωνικές και πολιτικές οργανώσεις που θα μπορέσουν να δώσουν συνέχεια και προοπτική σε αυτό το κίνημα να συνεχίσει και ως τις κάλπες και μετά από αυτές, όποιος κι αν βρίσκεται στο Λευκό Οίκο...

Κάποια θετικά σημάδια υπάρχουν. Το τελευταίο μεγάλο «ραντεβού» του κινήματος μέχρι την μέρα που γράφονταν αυτές

οι γραμμές ήταν η 19η Ιούνη, η λεγόμενη Juneteenth, η μέρα μνήμης του επίσημου κι οριστικού τέλους της σκλαβιάς (με την απελευθέρωση των μαύρων του Τέξας). Εκείνη την ημέρα, το συνδικάτο των λιμενεργατών κήρυξε 24ωρη γενική απεργία, κλείνοντας όλα τα λιμάνια της Δυτικής Ακτής των ΗΠΑ. Από τις μαζικές συγκεντρώσεις ξεχώρισε εκείνη του Όκλαντ: η Άτζελα Ντέιβις έσπασε την αυτοαπομόνωσή της (ως ανοσοκατεσταλμένη σε καιρό πανδημίας) για να βρεθεί στο πλευρό του πλήθους και αποθεώθηκε σε κλίμα συγκίνησης. Ο ράπερ-ακτιβιστής Μπουτς Ράιλι (των Coup) έβγαλε μια συγκλονιστική ομιλία και καταχειροκροτήθηκε όταν απάντησε στο ερώτημα «και τώρα πώς προχωράμε;», αξιοποιώντας το παράδειγμα των λιμενεργατών:

«Ποια είναι η δύναμή μας; Αυτό απαντήθηκε σήμερα. Εμείς παράγουμε τον πλούτο, έχουμε αυτή τη δύναμη κι έχουμε την ικανότητα να κατακρατούμε αυτήν την δύναμη. Έχουμε την ικανότητα αποσύρουμε την εργασία μας και να τα κλείσουμε όλα. Δεν τους ζητάμε να αλλάξουν τα πράγματα. Τους δηλώνουμε ότι "τα πράγματα θα αλλάξουν, αλλιώς...". Φανταστείτε τα λιμάνια να μην έμεναν κλειστά μόνο σήμερα, αλλά να αποφασίζαμε ότι θα παραμείνουν όλα κλειστά μέχρι να υλοποιηθούν το 1 το 2 και το 3... Θα έχαναν δισεκατομμύρια δολάρια, πολύ περισσότερα από όσα χάνουν από ό,τι κι αν μπορούμε να κάνουμε στους δρόμους. Την φοβούνται αυτήν την τακτική. Αυτό πρέπει να κάνουμε. Όπου δουλεύετε, όπου είστε στη διάρκεια της ημέρας, εκεί χρειάζεται να οργανωθείτε. Για να τα κλείσουμε όλα, για να τους πούμε ότι δεν ζητάμε, το δηλώνουμε...».

Ο διεθνής αντίκτυπος της Black Lives Matter εξέγερσης «Και το δικό μας κράτος είναι συνένοχο»

Του Πάνου Πέτρου

Η αντιρατσιστική εξέγερση στις ΗΠΑ πυροδότησε ένα συγκλονιστικό κύμα διεθνών διαδηλώσεων. Όπως και στη δεκαετία του '60, ο αγώνας για την απελευθέρωση των μαύρων προκαλεί συγκίνηση σε πολλές γωνίες του πλανήτη. Όπως και στη δεκαετία του '60, αυτός ο αγώνας εμπνέει κι άλλους αγώνες ενάντια στην καταπίεση.

Αυτό είναι το πιο σημαντικό στοιχείο των διεθνών διαδηλώσεων. Η αλληλεγγύη στα αδέρφια μας στις ΗΠΑ είναι εμφανής: Δικαιοσύνη για τον Τζορτζ Φλόιντ ζητούν σε κάθε γωνιά του πλανήτη και δίνουν θάρρος στους διαδηλωτές να περάσουν στην επίθεση ενάντια στην αστυνομική βία, κάνοντας πράξη το παλιό «the whole world is watching!» («όλος ο πλανήτης παρακολουθεί!»). Αλλά οι κινητοποιήσεις πάνε πέρα από την έκφραση της αλληλεγγύης: Αν και η μαύρη υπόθεση στις ΗΠΑ είναι μια πολύ ιδιαίτερη κι «αμερικανική» περίπτωση, ο ρατσισμός και η αστυνομική βία υπάρχουν παντού -και οι αλληλέγγυοι διαδηλωτές δεν μένουν στην απλή αλληλεγγύη σε «εκείνους μακριά», αλλά στοχοποιούν τις δικές τους κυβερνήσεις, τα δικά τους κράτη, τη δική τους αστυνομία.

Αποικιοκρατία και ρατσισμός

Όπου υπάρχει σκοτεινό παρελθόν συλλογικής στη δουλοκτησία, το δουλεμπόριο και τα βάσανα της μαύρης Αφρικής, αυτή η «σύνδεση» γίνεται πολύ πιο άμεσα. Η «αμερικανική ιδιαιτερότητα» της μαύρης σκλαβιάς στο Νότο υπήρξε αρμονικά ενταγμένη στη λειτουργία συνολικά του λευκού-χριστιανικού-καπιταλιστικού (αυτού που μάθαμε να αποκαλούμε «δυτικού») πολιτισμού της εποχής. Το γκρέμισμα ή η «βεβήλωση» ή η απαίτηση για απομάκρυνση αγαλμάτων είναι στο επίκεντρο αυτής της

σύνδεσης. Στην **Βρετανία**, όπου το κίνημα έρχεται σε σύγκρουση με το αιματηρό αποικιοκρατικό και δουλοκτητικό παρελθόν της Αυτοκρατορίας, φτάνοντας μέχρι και την εποχή του διαβόητου -πλην «εθνικού ήρωα»- Τσόρτσιλ. Στο **Βέλγιο**, ενάντια στις τιμές στον Βασιλιά Λεοπόλδο, τον άνθρωπο που έκανε ΣΔΙΤ αποικιοκρατία στο Κονγκό κι είναι προσωπικά υπεύθυνος για αγριότητες που δεν ξεπερνιούνται από θλιβερές απολογίες για «την εποχή του».

Στην **Αυστραλία** μια θηριώδης διαδήλωση υποχρέωσε τις δικαστικές Αρχές να αναστείλουν την απαγόρευση της (λόγω κορονοϊού) λίγες ώρες πριν τη διεξαγωγή της, όταν έγινε σαφές ότι η κυβέρνηση θα αντιμετώπιζε μια από τις μαζικότερες «παραινόμενες» στην ιστορία. Η πολιτισμική «γειννίαση» με τις ΗΠΑ, η παρουσία μαύρων στη χώρα, το σκοτεινό παρελθόν (αλλά και παρόν!) του κράτους απέναντι στους Αβορίγινες είχε ως αποτέλεσμα μια εντυπωσιακή κινητοποίηση γύρω από το αίσθημα ότι «και το δικό μας κράτος είναι συνένοχο!».

Στη **Γαλλία** η ταύτιση προέκυψε πολύ πιο αβίαστα. Υπάρχουν κι εκεί μαύροι κι άραβες, τυπικά «Γάλλοι πολίτες», δεύτερης και τρίτης γενιάς, που είναι ταυτόχρονα θύματα ενός αποικιοκρατικού παρελθόντος, ενός συστήματος που δεν τους αντιμετωπίζει ως ίσους με τους «λευκούς Γάλλους πολίτες» και μιας αστυνομίας που είναι σε ανοιχτή «βεντέτα» εναντίον τους. Έχουν τους νεκρούς τους, τα «γκέτο» τους (τα παρισινά προάστια που «αναφλέγονται» περιοδικά) και ζητάνε ακόμα «Δικαιοσύνη για τον Αντάμα Τραορέ», την πρωτοβουλία η διάρκειά της οποίας και το εύρος της παρέμβασής της στο χρόνο θυμίζει ένα γαλλικό αντίστοιχο του Black Lives Matter. Αυτά τρέφουν τη συχνότητα και το μέγεθος των αντιρατσιστικών-αντικατασταλτικών διαδηλώσεων στο Παρίσι αυτές τις εβδομάδες...

Μια άλλη χώρα όπου παραδοσιακά το Black Lives Matter γινόταν άμεσα κατανοητό ως σύνθημα είναι η **Βρα-**

ζιλία, την χώρα όπου η δουλοκτησία καταργήθηκε τελευταία και όπου οι αфро-βραζιλιάνοι, απόγονοι των σκλάβων εξακολουθούν να αντιμετωπίζονται ακριβώς ως τέτοιοι. Στις σημερινές συνθήκες, της τρομακτικής ανόδου του Μπολσονάρου στην εξουσία, ως νεοφασίστα εκφραστή του μίσους των λευκών μεσοστρωμάτων απέναντι στους αφρικανικής καταγωγής υπηρέτες τους, η εξέγερση στις ΗΠΑ έδωσε κουράγιο στις φαβέλες να διαδηλώσουν. Οι δρόμοι δεν μονοπωλούνται πλέον από τους «μπολσοναρίστες» που υπερασπίζονται τον πρόεδρό τους εν μέσω της κρίσης που έχει προκαλέσει η διαχείριση της πανδημίας, αλλά καταλαμβάνονται κι από τη «μαύρη, φτωχή Βραζιλία» με τους ριζοσπάστες αριστερούς συμπαραστάτες της, που φωνάζουν «Στα τσακίδια Μπολσονάρου!».

Όπου υπάρχουν πολίτες δεύτερης και τρίτης κατηγορίας συμβαίνει το ίδιο. Δεν θα μπορούσε να λείπει το **Ισραήλ**, το τελευταίο αποικιοκρατικό κράτος του πλανήτη, αυτό το σύγχρονο Απαρτχάιντ. «Οι Παλαιστινιακές ζωές έχουν αξία!» και «Δικαιοσύνη για τον Τζορτζ Φλόιντ, δικαιοσύνη για τον Ιλιάντ Χαλάκ» φωνάζουν στις διαδηλώσεις ενάντια στη δολοφονία του Παλαιστίνιου αυτοτιστικού από την ισραηλινή αστυνομία στην κατεχόμενη Ιερουσαλήμ.

Αστυνομική βία

Αλλά δε χρειάζεται τα θύματα του ρατσισμού και της αστυνομίας να είναι μαύροι (κι όχι απλά «μελαμφοί» ή γενικώς «άλλοι»), ούτε αυτός ο ρατσισμός να έχει ιστορικά βάθη στην εποχή της σκλαβιάς και της αποικιοκρατίας, ούτε να πρόκειται για «νόμιμους γηγενείς πολίτες» για να συνδέσει κανείς την αλληλεγγύη του με τους εξεγερμένους στις ΗΠΑ με τους αγώνες ενάντια στο ρατσισμό και την αστυνομία στη χώρα του.

Στην **Ιταλία** και αλλού, η αντιρατσιστική-αντικατασταλτική δράση ενάντια στα προβλήματα του σήμερα γνωρίζει νέα ώθηση. Το ίδιο πρέπει να ισχύσει και στην

Ελλάδα.

Ελλάδα

Όπου σε άλλες συνθήκες, έχουμε τους δικούς μας νεκρούς-θύματα της αστυνομικής βίας. Όπου στα πρόσωπα των μεταναστών και των προσφύγων έχουμε κι εδώ «ζωές που πρέπει να αποκτήσουν αξία». Όπου γνωρίζουμε καλά τί θα πει αστυνομική καταστολή και έχουμε διαρκή κρούσματα αστυνομικής «βεντέτας» ενάντια στη νεολαία.

Η μαζική νεανική συμμετοχή στη διαδήλωση αλληλεγγύης στην εξέγερση στις ΗΠΑ αφορά και αυτή την πραγματικότητα -πέρα από την υγιή συγκίνηση που προκαλεί το δράμα των μαύρων στην Αμερική. Η επιτυχία της κινητοποίησης ενάντια στις εξώσεις προσφύγων επιβεβαίωσε αυτήν την εικόνα.

Έχουμε κι εδώ πολύ δουλειά να κάνουμε και τα δικά μας τέρατα να παλέψουμε. Για τα δικαιώματα μεταναστών και προσφύγων, των «μελαμψών» που αποκλείονται από κοινωνικά δικαιώματα λόγω χρώματος και καταγωγής. Μιλώντας για «γηγενείς πολίτες δεύτερης κατηγορίας», έχουμε πολλά να κάνουμε για τους Ρομά, ή για τη μειονότητα στη Θράκη (βλ. τη δίωξη κατά του εκπαιδευτικού...). Μιλώντας για καταστολή, έχουμε να αντιπαρεθεθούμε με τον μηχανισμό που οργανώνει καθημερινά το κυνηγητό αυτών των ανθρώπων, με το δόγμα «Νόμος και Τάξη» που είναι βγαλμένο από τα εγχειρίδια αμερικανικών Δήμων αλλά εδώ στρέφεται ενάντια στη νεολαία στα Εξάρχεια, την Κυψέλη και αλλού. Και σε συνθήκες βαθιάς κοινωνικής-οικονομικής κρίσης, ενώ η κυβέρνηση αφήνει γυμνά τα νοσοκομεία και κάνει «αγορά δεκαετιών» για την Αστυνομία, για να συνεχίσει αυτή να επιτελεί το ρόλο της ενάντια στους κατατρεγμένους στα σύνορα αλλά και τους διαδηλωτές στις πόλεις, έχουμε να εμπνευστούμε από το αμερικανικό σύνθημα «αποχρηματοδοτήστε την αστυνομία» -που ζητά οι πόροι να κατευθυνθούν σε πραγματικά χρήσιμα επαγγέλματα, όπως οι γιατροί, οι εκπαιδευτικοί, οι κοινωνικοί λειτουργοί...